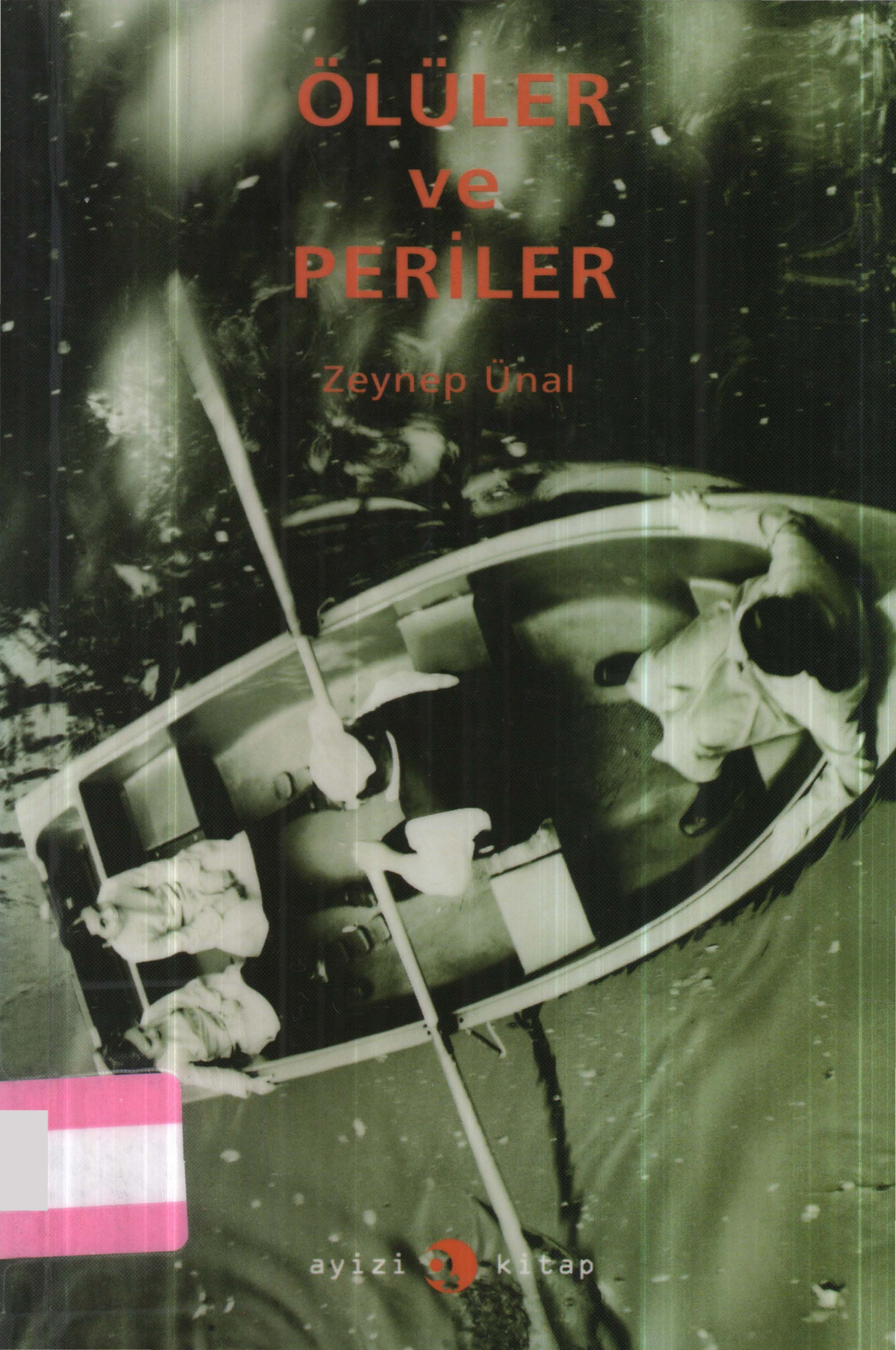

ÖLÜLER
ve
PERİLER
Zeynep Ünal
ayizi kitap

ÖLÜLER VE PERİLER

ZEYNEP ÜNAL

İstanbul'da doğdu. Yıllarca servis elemanlığı, pürmüzcülük, çevirmenlik, idari işler müdürlüğü, editörlük, santral operatörlüğü, lojistik koordinatörlüğü, sekreterlik, barınak gönüllülüğü, ekskavatör operatörlüğü yaptı. Bu arada İşletme Lisansı ve Karşılaştırmalı Edebiyat Yüksek Lisans derecesi aldı. 1996'dan itibaren radyo tiyatrosu ve polisiye oyun yazmaya başladı. Oyunlarından bazıları TRT Radyosu'nda yayımlandı. Feryâl Tilmaç Yazarlık Atölyesi'ne devam etti. İlk öykü denemesi olan "Devon Misafiri" Altkitap 2010 Seçkisi'ne girmeye layık görüldü. Radyo Oyunları adlı kitabı 2011'de Mitos Boyut Yayınevi'nden çıktı. İnceleme ve öyküleri Ankara'da çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlanmaktadır.

ayizi
kitap

Ayizi Yayınları 20
Edebiyat Dizisi 7

Ölüler ve Periler
Zeynep Ünal
1. Baskı, Ocak 2013, Ankara

Yayına Hazırlayan
Can Cankoçak

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni
Tennur Baş

Kapak Fotoğrafı
cahilus

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 90.212.613 03 21
Sertifika No: 12064

ISBN: 978-605-62631-9-4

AYİZİ YAYINLARI
A: Bükreş Sokak No:17/3 06680 Çankaya/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

ÖLÜLER VE PERİLER

Zeynep Ünal

ayizi
kitap

İÇİNDEKİLER

Devon Misafiri	*9*
Asya Mandası	*21*
Kâbusname	*37*
Çıt Çıt'ın Sonu	*61*
Annemin Nesi Var?	*69*
Keşke Açmasaydım	*83*
Kantitatif Analizler	*87*
Düşünen Adam	*99*
Elim Sende	*107*
Canımın Cananı Artık Bir Hiçsin	*117*
Ivır Zıvır	*123*

Ağabeyime…

DEVON MİSAFİRİ

Genç kız okuduğu polisiye romanın arka kapağını çevirdi, hayran olduğu yazarın resmine uzun uzun baktıktan sonra kitabı yanı başında duran çantasının en üstüne özenle koydu ve vagon penceresinden dışarıyı izlemeye başladı.

Uzun zamandır süren kar yağışı o gün durmuştu. Hava öylesine sisliydi ki, görüş mesafesi perondan on metre uzağının seçilmesine izin vermiyordu. Etrafı saran sis kafasının içine de sızmış, sanki onu ele geçirmişti. Kalkış düdüğünün yeniden çalmasıyla yolcular daha bir hızlanarak yerlerini alırlarken, aniden kapı açıldı.

"İngiltere'nin soğuğuna alışığım sanıyordum ama İstanbul şaşırttı beni," dedi içeri giren yaşlı kadın nefes nefese.

Kız bir an konuşamadı. Dili tutulmuştu. Bir şey söylemeliydi. Ona göre, cevap vermediği her an züppelik, aldırmazlık belirtisiydi.

"Mart ayı burada çok soğuk olur gerçekten," dedi kendini toparlamaya çalışarak.

Yaşlı kadın üstündeki kalın ve çok iyi bir elden çıktığı belli olan paltoyu kapının arkasındaki minicik dolabın içine özenle asarken, bir yandan da ötekinin kendisini gözlediğinin farkında değilmiş gibi söyleniyordu:

"Yataklı vagonda seyahat etmiyorum artık, uykum yok

eskisi gibi. Bazen bütün geceyi ayakta geçirdiğim oluyor. Siz de mi uyuyamıyorsunuz?" dedi kızın karşısındaki koltuğa otururken. Tam o anda çalan sonuncu kalkış düdüğü iki yolcuya da soruyu unutturdu. Hareket eden trenden dışarı bakmaya başladılar. Genç kız kaşlarını çatmış, göz ucuyla yaşlı kadını inceliyordu. Şaşkınlığı yerini inanmazlığa bırakmıştı. İçinde bulunduğu tüm garipliğe rağmen korkmuyordu. Banliyö istasyonlarını geride bırakmış, artık şehirden çıkıyorlardı.

"Saat neredeyse beş olmuş, galiba ben çayımı burada alacağım, bana katılır mısınız?" dedi yaşlı kadın.

"Teşekkür ederim, kahve içerim. Şurada galiba bir düğme var," dedi genç kız. O olabilir miydi? Kapının yanındaki zile arka arkaya bastı. Yerine otururken gözleri yaşlı kadının kucağındaki küçük goblen çantaya takıldı. Çanta çatlarcasına şişkindi. Anneannesinin ayakkabılarıyla bir örnek yaptırdığı bu tip çantaları geldi aklına. Zaten karşısındaki kadının da aynı dönemden çıkma bir hali vardı. Tam ayakkabılarına bakacakken kapı vuruldu, vagon görevlisi memur içeri girdi.

"Buyurun?" dedi duygusuz bir sesle kızın üstünde bir yere bakarak.

"Çay servisini buraya alabiliyor muyuz?"

"Restorandan bir şeyler söylemek isterseniz, şuradaki telefondan on sekizi tuşlayacaksınız," dedi mutsuz memur, "bu zil sadece kondüktörler içindir." Kendisine bir cümle daha söylenmesine fırsat bırakmadan dışarı çıktı.

Kız telaşla ileriye doğru atılıp telefonu kaldırdı:

"Alo? Kafeterya mı? Burası, şey evet, burası yedi numara. Biz bir çay, bir de kahve rica ediyoruz. Öyle mi? Tamam, o zaman demlikle gelsin, kahve kupayla gelebilir, sade, evet... Bu kadar, teşekkürler, pardon bir dakika," dedi ve oturan kadına bakarak ekledi "biraz da süt alalım, çay için." Yavaşça gelip yerine oturdu ve beklemeye başladı.

"Çayın yanında süt de söyledim. Öyle içiyorsunuzdur diye düşündüm."

Yaşlı kadın minnetini ifade eder bir şekilde kafasını salladı. Gözleri genç kadının çantasından gözüken kitaplara kaydı. En üstteki kitabın arka kapağı görünüyordu. Gülümsedi.

"Nereye gidiyorsunuz genç hanım? Son durağına kadar gidecek misiniz Doğu Ekspresi'nin?"

"E, hayır, gitmeyeceğim. Yakın bir arkadaşım Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde bir süre önce işe başladı. Ancak zaman bulabildim. Şey, onu görmeye gidiyorum." Sustu. Elindeki cep telefonunu kapatmış olmasına rağmen bir şey görebilecekmiş gibi üzüntüyle ekrana bakıyordu.

"Enteresan. Halbuki siz yaştaki kızların böylesi uzun yolculuğa çıkmaları ya gönül macerası içindir ya da gönül macerasından kaçmak için. Ah, çaylar geliyor galiba."

Genç kız hayretle kapıya bakmaya başladı. Gerçekten de kısa bir süre sonra kapı tıkladı, servis garsonu tepsiyle içeri girdi. Pencerenin hemen altına duvara monte edilmiş, masaya benzer minicik bir çıkıntıya tepsiyi bıraktı ve çıktı.

"Nasıl anladınız garsonun geldiğini? Ayak sesi bu gürültüde duyulmuyor."

"Ayak sesinin duyulmadığı doğru ama vagonun ana kapısı açılırken garip bir ses çıkarıyor, tiz bir ses. Vagon görevlisi ilk geldiğinde dikkatimi çekmişti. O sesi duyunca tahmin ettim."

"Kendimi dikkatli zannederdim ama sizin yanınızda hiç sayılırım," dedi kız gülümseyerek. Gülümsemek iyi gelmiş, uzanıp servis yapmaya başlamıştı. "Yanımda bisküvi de var, alır mısınız? Kakaolu." Sırt çantasına uzanırken karşıdan küf yeşili, yuvarlak, teneke bir kutu uzandı genç kıza. Kutunun kapağı açılır açılmaz odanın içine nefis bir kurabiye kokusu yayıldı.

"Çay saatinde bir tek bunları yemek istiyorum. Bu yaştan sonra kiloma dikkat edecek değilim." Kız kibarca aldı bir tane.

"Çok güzelmiş gerçekten. Tereyağı tadını alıyor insan." Durdu. Bir yandan içinde bulunduğu durumun garipliği öte yandan hislerini yaşlı kadından saklamaya çalışması çok yormuştu kızı. Dün gece aldığı ilaçlar onu deliksiz uyutmuştu ama bu akşam nasıl geçecekti? O korkunç his gene gelip yerini bulmuş, anahtarın yuvasına girmesi gibi tam içine girip yerleşmişti. Kendini tutmaya çalıştı. Yapamayınca gözlerinden ip gibi yaşlar süzülmeye başladı. Yaşlı kadın ciddi bir tavırla hiç konuşmadan ona bakıyordu. Goblen çantasından kar beyaz bir mendil çıkarıp uzattı. Kız ağzındakileri yutmaya çalışarak ağlıyordu. Gözlerini kumaş mendile sildi. Kendini iyi hissetmek için sabah sürdüğü tüm boyalar sakız gibi bembeyaz mendile çıkmıştı bile. İki kadın bir süre konuşmadan kendilerini trenin ritmine bıraktılar.

"Bu kalp ağrısı geçmeyecek mi?" dedi gülümsemeye çalışarak. Karanlıktan başka bir şey görünmeyen cama bakarak anlatmaya başladı. "Dört yıldır beraberdik. Evlenmeyi düşünmedi hiç. Belki benim hatam, ısrar ettim. Sonra bu iş çıktı. Üniversitede hocalık işi. Bana, gelir misin bile demedi. Uzun zaman ayrı kaldık. Sonra ben dayanamayıp aradım. "Geleyim konuşalım mı?" dedim "İstersen gel," dedi. Zaten kabul etmiştim hayatında ikinci sırada gelmeyi." Gözlerinden yeniden yaşlar akmaya başladı. "Kaç ay oldu. Bir parçam kopmuş gibi." Kız bir yandan ağladı bir yandan anlattı. Anlattıkça ağlıyor, ağladıkça açılıyordu. Saçları atkuyruğundan kurtulmuş, bukleleri ortaya çıkmıştı. Bir süre sonra hıçkırıkları yavaşladı. Soluğu düzene girdi.

"Özür dilerim başınızı ağrıttım. Onu nasıl özledim bir bilseniz. Neyse, tren Ankara'da durunca konuşacağız, öncesinde zamanı olmadı. Çok yoğunmuş."

Akşam yemeklerini restoran vagonunda yediler. Yaşlı kadın genç kızın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinliyor ara sıra yedikleriyle ilgili sorular soruyordu. Şarabın etkisiy-

le bir parça rahatlayan kız, derdini ertelemişti sanki. Sonunda dayanamadı:

"Hep ben konuştum, sahi siz neden buradasınız? Bu trenin adı Doğu Ekspresi olsa da bir Vagon-Li değil.

Kızın lafı kadını güldürmüştü. "Beni şaşırttın doğrusu. Türkiye'de senin yaşında birinin bunu hatırlayacağını sanmazdım. Bir bakıma doğru, Doğu Ekspresi'ni tamamlamak istiyordum ne zamandır. Kendime uzun zaman önce verdiğim bir sözdü. Bahane oldu diyelim."

"Ne bahanesi?"

"Cinayet için buradayım."

Kızın böyle bir cevabı beklemediği açıktı. Afalladı. "Cinayet mi?"

O sırada yan masada oturan hayli şık, genç bir kadın sandalyesinden son derece yavaş hareketlerle kalktı. Kuzguni siyah saçlarına son derece yakışan kırmızı bir ruj sürmüştü. Tatlı ve egzotik bir parfüm kokusu içinde salınarak giden kadının arkasından baktılar. Salondan çıkarken bir erkek yerinden fırlayıp ona kapıyı tuttu.

"Ne güzel bir kadın değil mi?" dedi genç kız yavaşça. "Bir kadın bu kadar güzel olursa ne derdi olur ki? Her istediğini elde edebilir." Epey bir duraladıktan sonra, masanın üstünden yaşlı kadına eğilerek alçak sesle sordu:

"Niye yalnız seyahat ediyor acaba?"

"Yalnız seyahat ettiğini sanmıyorum," dedi İngiliz kadın kendinden emin bir şekilde.

"Ama yanında kimse yoktu. Biz koridordan geçerken de gördüm, yalnız başına kompartımanın kapısında duruyordu."

"Fark ettiysen yemeğini burada yediği halde aynından paket yaptırdı. Böyle bir kadının çantasında yemeklerle gezdiğini sanmıyorum."

"Peki, yalnız değilse neden birlikte yemek yemediler?"

"Belki beraberindeki adam kadınla gözükmek istemi-

yordur. Hele de evliyse..." dedi yaşlı kadın tabağından bir çatal püre alırken.

"Nasıl? Yani kaçamak yaşamak için Doğu'ya mı gidiyorlar? Hem trenle gitmek niye?" Genç kız pür dikkat yaşlı kadına bakıyordu şimdi.

"Benim yaşıma geldiğinde, bu çok garip gözüken şeylerin aslında çok basit izahlarının olduğu göreceksin kızım. O halde düşünelim. Bugün resmi tatil değil mi? Yarın da tatil sanırım. Tatillerde son dakika yer bulmak çok kolay olmasa gerek. Bu durumda uçakta yer bulamamışlardır. Ya da trenle bir yere kadar gidip oradan kiralık bir arabayla devam edebilirler. O da kar yağışı tamamen durursa tabii. Havanın ne getireceğini kimse bilemez."

"Peki sizce bir cinayet işlenecekse, ki böyle diyorsunuz, neden önlemiyorsunuz? Yani önleyemez misiniz?"

"Neye ne kadar engel olacağımı bilemiyorum. Şu ana kadar trende gördüklerim hemen hemen yerine oturdu. Ama kadın gerçekten dikkatimi çekiyor."

İçkisinden büyük bir yudum alan kız heyecana kapılmıştı şimdi. "Kolyesini gördünüz mü? Gözlerimi alamadım. Tiffany olmalı. Klasik dört sıra. Çok pahalı bunlar. Yine de kadının güzelliğinin yanında hiç kalır."

"Güzel olmasına güzel ama... Gözlerinin altındaki halkalara ne demeli? Hemen dikkat çekiyor. Çok mutsuz olduğunu söyleyebilirim. İnan bana çocuğum, bir kadını ancak bir erkek bu kadar mutsuz edebilir. Sanırım o adamla karşılaşmam fena olmazdı. Kim bilir belki de rastlarım bir şekilde."

"Peki ya ben görsem, size anlatsam?" diye fısıldadı genç kız, gözleri parlıyordu. Kadın kıza takdirle baktı, "İşte bu harika olur. Gözüm kulağım olursun. Ama biraz bekleyelim de adam yemeğini yesin," dedi gülerek.

Kız yaşlı kadının söylediklerini düşünmeye başladı. Daha fazla sormak istiyor, cesaret edemiyordu. Tatlılarının

yanında kahvelerini içip masadan kalktılar. Dokuz numaralı kompartımanın önünden geçerken kız eliyle yaşlı kadına devam etmesi için belli belirsiz bir işaret verdi. Kadın hızlanarak kendi kompartımanlarına girdi kapıyı kapattı. Genç kız şaibeli kompartımanın önünde biraz bekledikten sonra daha fazla düşünmeden içeri daldı.

"Ah, çok özür dilerim! Yanlış gelmişim."

Kırmızı rujlu güzel kadın işte oradaydı. Çok şık bir kimonoya sarınmış oturuyordu. Göz boyaları akmış, çenesi gerilmişti. Gözlerini sildiği mendil elinde ayağa fırladı.

"Evet, yanlış geldiniz! Çıkar mısınız lütfen? "

Genç kız özür dileyerek kapıyı kapattı. Odasına dönerken ruhsuz kondüktörü gördü.

"Affedersiniz, bizim iki yanımızdaki kompartımanda, şu dokuz numarada, sanki arkadaşımı görür gibi oldum. Eşiyle kalıyorlar galiba değil mi?"

"Hayır bayan, orada tek kişi kalıyor, bir bayan var sadece."

Kızın ince kaşları yukarı kalktı. Kendi kompartımanına girdiğinde yaşlı kadın merakla bekliyordu.

"Evet," dedi kız, "bence de o odada bir adam var. Odaya girdiğim anda pencere yanındaki masada erkek saati ve süveteri gördüm. Tuvaletten de su sesi geliyordu ama kondüktör kadının yalnız seyahat ettiğini söylüyor. Çok garip."

"O halde, adam saklanıyor. Evli olabilir veya başka bir deyişle bu kadınla gözükmek istemiyor olabilir. Demek ki trene gizlice bindi. Bu da gizlice ineceğini gösteriyor."

"Bu çok saçma. Hâlâ bir anlam veremiyorum. Doğu'ya giden bir trende kim tanıyacak ki o çifti? Bu gizlilik niye?"

"Niyesinin ortaya çıkacağını düşünüyorum. Bak çocuğum, bu hayatta hiçbir şey gizli kalmaz, elbet bir duyan, gören olur. Ve bizim bildiklerimizi zamanı gelince söylememiz gerekir, değil mi?" Dikkatle bakıyordu genç kıza şimdi. Yaş-

lı kadının bakışları sanki kızın içine işliyordu. Kısa bir sessizlik oldu.

"Gördüğüm saat Bulgari'ydi," dedi kız, "o modeller sadece İsviçre'de yapılıyor, platinum diye hatırlıyorum. Çalıştığım şirketin genel müdüründe vardı. Az sayıda ürettiklerinden, adam üç aya yakın bekleme listesinde kalmıştı," durdu, "maalesef dedektifliğim bugünlük bu kadar. Şarap uykumu getirdi galiba. Sizce sakıncası yoksa kıyafetlerimle şuraya uzanacağım."

"Uzan tabii. Eh, yarın yeni bir gün. Dünya her sabah yeniden kurulurmuş. Bu da bir şans. Yeni bir güne uyandığın sürece seçim şansın da var kızım. Sakın unutma. Hadi iyi geceler."

Kız kafasını koltuğun başlığına dayar dayanamaz göz kapakları ağırlaştı ve çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

•••

Genç kız sarsıntıyla gözlerini açtığında tren gara henüz girmişti. Gece boyunca karnına çektiği bacakları tutulmuştu. Hareket etmeye çalışırken karşı koltuğa kaydı gözleri. Koltuk boştu. Durdu, bir an düşündükten sonra yerinden fırlayarak tuvaletin kapısını açtı. Boştu. Aynaya baktı. Karmakarışık saçlarıyla her şey aynıydı. Ama odada yalnızdı. Yerine döndü. Kitaplarına baktı. En son okuduğu kitabı neredeydi? Şaşkın bir şekilde kitabını ararken kondüktör içeri girdi:

"Devam edecek yolcular dördüncü perona gidecek bayan! Devam ediyor musunuz ?"

"Evet tabii. Ne oldu bir problem mi var?"

"Polis bu treni kapatıyor bayan. Soruşturma için. Biraz çabuk olursanız..." Mutsuz memur, kızın soru sormasına fırsat bırakmadan yine dönüp gitmişti. Hızlı hareketlerle çantasını toplarken memurun koridorda çınlayan sesini duydu:

"Herkes insin! Treni boşaltıyoruz! Bütün yolcular aşağı!"

Bir yandan bavulunu sürüklüyor bir yandan da çevreyi tarıyordu ama nafile. Yaşlı kadın yoktu. Etrafını saran kalabalığa rağmen trenden inebildi. Anlayamadığı bir kargaşa vardı. Polislerin arasından son bir defa geriye bakmaya çalıştı. Nihayet bir görevli bulup sordu. Doğu Ekspresi için diğer perona yönlendiriliyorlardı, trenin kalkmasına çok az kalmıştı, biletler değişmeyecekti. İstasyonun buz gibi havası onu biraz kendine getirmişti. Bir köşede durup yün atkısına sarınırken neler olduğunu anlamaya çalıştı. Devam edecek yolcular aceleyle yüklerini taşımaya uğraşırken, uyanamayan çocuklar kucaklarda indiriliyorlardı. İstasyon görevlilerinin neredeyse hepsi gelmiş, bir grup polis daha gözükmüştü. Az ileride toplanan insanlara doğru bir kaç adım attı. Hararetli konuşmalarından bir şeyler bildikleri belli oluyordu.

"Nedir? Ne oluyor?"

"Valla biz de pek anlamadık ama biri bayılmış mı ne?"

"Kim? Nasıl ?"

"Yok be abla, bayılmamış, öldürmüşler kadının birini."

"Kim? Kimi?"

"Kimse bir şey açıklamadı ama inenler anlatıyor. Genç bir kadınmış. Bu uzunlukta siyah saçları varmış."

Genç kızın başı dönmeye başladı. Dayanacak bir yer bakındı. Bavulunun yanına çökmek istedi, beceremeyince yere oturdu, gözlerini sımsıkı yumdu. Kâbus mu görüyordu? Belki hâlâ uykudaydı. Oturduğu yerden etrafında gitgide çoğalan ayaklara baktı. Ölen o kadın mıydı? O güzel, mutsuz kadın?

"Yazık olmuş kadına."

"Pek de güzelmiş, kaynım indi az önce trenden, dokuz numarada kalıyormuş."

"Polislerin başında bir adam vardı, gençten bir şey. Nasıl bulacak katili anlamadım..."

"Aman nereden bulacaklar, baksana kapıları kapatmadılar hâlâ. Giren çıkanın haddi hesabı yok. Bir tek şerit çekmekle olur mu? Salıverdiler yolcuları hemen, bekleteceklerdi." *Bekledim. Hep bekledim. Bıkmadan usanmadan bekledim.* "Daha Ankara'ya varmadan olmuş ama kimseye bir şey dememişler, beklemişler." *Telefon başında bekledim. Hatırlamanı bekledim. Memnun kalmanı bekledim.* "Tren gara girdiğinde siviller gelmiş çoktan, bekliyorlarmış." *Sıcakta, soğukta, karda da bekledim. Yolda da bekledim. Evinin önünde bekledim. "İşten çıkamıyorum" deyince evinin ilerisindeki alışveriş merkezinde bekledim. Dört yıl.* "Şimdi de savcıyı bekliyorlarmış." *Bir gün de "Yorgunsundur, bekleme oralarda, al şu anahtarı evimde bekle," demedin.* "Herkese saat soruyorlarmış. Saate göre şey yapacaklarmış, böyle bulunuyormuş. Saat önemliymiş." Saat... Kol saati... Bekleme listesi.

"Neyi bekliyorsunuz hanımefendi? Diğer tren öte tarafta." Yalpalayarak gelen adamı tanımıştı. Yemek salonunda arka masalarında oturuyordu küçük kızıyla.

"Hanımefendi gördünüz mü ne olmuş? Bundan sonra trene de binilmez... Zaten bayram tatili diye istediydik. Geri döneceğiz. O da otobüs bulursak. Siz gitmiyor musunuz?"

"Gidemem... Gördüklerimi anlatmam lazım," dedi ağlamaklı.

Aniden çalan zil sesiyle irkildi. Elindeki telefonun ekranına bakakaldı. Aylardır görmeyi beklediği o isim şimdi avcundaki o ekrandaydı. Ne garip ki, isim dürbünün ters tarafından bakıyormuşçasına uzakta, küçücük duruyordu. O, telefonuna, karşısındaki adam ona bir süre boş gözlerle baktılar.

"Kusura bakmayın," dedi kız kararlı bir sesle, "acelem var."

Yeni Doğu Ekspresi yolcularını tamamlamıştı. Genç kız üçüncü kalkış düdüğüyle garı terk eden treni gözleriyle uğur-

ladı. Bu arada polisler peronu doldurmuş, makinist cinayet işlenen trenin kapılarını yolculara çoktan kapatmıştı.

Ambulans sireninin duyulmasıyla atkısını çözdü, çantasına koydu. İşte! Kıymetli kitabı oradaydı. Eski bir tanıdığı görmüşçesine gülümsedi ve bir elinde kitabı diğer elinde bavuluyla polis barikatına doğru yürümeye başladı...

"Kız olursa benim adımı koyarlar mı ki anne?"

"A-a deli misin? Ayol evlenirken kendi soyadını bırakmayan kadın, görümcesinin adını niye versin kızına? Ömür boyu çocuğundan nefret etmek için mi?"

"Bilmem. Ben ağabeyimin adını verdim ama oğluma?"

"O senin salaklığın. Gör bakalım karısı senin adını koyacak mı? Olan bana oldu. Oğluma mı sesleniyorum, torunuma mı sesleniyorum kafam karışıyor."

"Belki koyar..."

"Kızım, her ana çocuğuna kendi istediği adı koyar. Bakma sen kaynanamın adını koydum bilmem ne diyenlere... Akıllarına isim gelmeyince kaynanamın adı olur. Hem seninki gibi eski isim verir mi ayol? A! En modern isimleri en kasabalılar koyuyor, bilmez gibi konuşma."

"Daha normal bir adım olsaydı belki... Hamra diye de isim mi olur anne?"

Anlayamadığı bir sesle uyandı. Mekanik ses yatağının sol yanından geliyor, duvarda zayıf bir ışık yanıp sönüyordu. Elini yanı başına uzattı. Ses durmak bilmiyordu. Telefonu eline aldı. Arayan ağabeyiydi. Ekrandaki saat ikiyi gösteriyordu. İçini müthiş bir sıkıntı kapladı. Başka zaman olsa korkudan kaskatı kesilirdi. Ama bu gece umurunda değildi. Çün-

kü ne için arandığını biliyor ve ilgilenmiyordu. Telefon haberi ona ve ailesine mutsuzluktan başka bir şey getirmeyecekti. Telefon elinde öylece bekledi. Nihayet ses durmuştu. Kıpırdamadan yattı.

Gözyaşları yorganı ıslatınca yataktan kalktı. Ne olacaktı bundan sonra? O kadar söylemişti Hamra. Hazır kabakulak geçiriyorken oğlunun yanına ağabeyini de yatırmak istemişti. Her şeyi üçüncüde anlayan annesi bu duruma hemen uyanmıştı. Kızının ne hainliği kalmıştı ne faşistliği. Bir insan nasıl kendi öz kardeşinin kısır olması için kafa yorardı?

"Ağabeyim çocuk istemiyor anne, defalarca söyledi ya istemiyorum diye. Üç yıllık kız arkadaşından bunun için ayrılmadı mı? İstemiyor diyorum, anlamıyorsun."

En güzel çözüm buydu. Hem kimse ona evlenme dememişti. Zaten yürümeyecek evliliğe bir de çocuk kurban etmeye ne gerek vardı?

"Aklından zorun mu var kızım? Kırk yaşa ne bakıyorsun sen? Daha genç o."

"Kırk dört yaşında bir kere. Bu yaşa kadar bilinçli olarak istememiş. Anlasana."

Yüzüne buz gibi suyu çarpıp yatağa geri döndü. Olmadı. Oturdu, olmadı. Üstüne gelişigüzel bir şey geçirip kendini bahçeye attığında gün ağarmaya başlıyordu. Dünya her sabah yeniden kurulurmuş. Bu sabah da kurulmuştu ama belli ki onun sabahı değildi kurulan.

Gece çardakta bırakılan minderlerden kuru olanına oturdu. Mis gibi ıslak toprak kokusu çıtırdayan havanın tazeliğine karışıyordu. Alev yanaklarını sabah ayazı buz gibi yalarken başı çardağın kafesine dayalı, daldı gitti.

"Hayırdır Hamra Abla? Kimi bekliyorsun?"

"Ha? İdris duymamışım ya. Kaç oldu saat?"

"Hayırdır bu saatte buradasın? Yolcun mu vardı?"

Yolcun mu vardı? Neyin vardı? Giren kimdi çıkan kim-

di? Kocasının kaybı yetmezmiş gibi bir de dul kadın hevesli-si kapıcı İdris'le uğraşıyordu yıllardır. Cevap vermeden aya-ğa kalktı. Tek tük kalmış dişlerini göstererek sırıtan İdris'i ardında bırakıp hızlı adımlarla apartman kapısından içeri girdi.

Kahvaltı sofrasındaki servis örtülerinin rengi içine sin-miyordu şimdi de. Yeşilli kumaşlara yakından bakmaya baş-ladı. Belli belirsiz meyve suyu lekesini görünce sevindi. Örtü-leri aldığı gibi kirli sepetine fırlatıp yenilerini yaydı. Tereya-ğı, beyaz peynir, yeşil zeytin, çilek püresi, çam balı... Başka? Bir de yumurta olacak, kayısı. Tost makinesinin düğmesine basıp ısıtma konumuna aldı ki masaya oturana kadar maki-ne iyice kızıp ekmekleri hemen kızartsın. Ekmekler tost ma-kinesinde kızardığında kurumuyor hem de üstü çizgili olu-yordu, oğlunun sevdiği gibi. Reçel çanağının çeperi yapış ya-pış olmuştu. Hemen değiştirdi. Reçeller ayaklı cam kaplarda. Bal kaşığı nerede? Zeytinin yağı eksilmiş, üstüne tamamladı, biraz kekik. Tamam... Saate baktı neredeyse yedi buçuk. Yan odaya geçti.

İşte! Güzeller güzeli oğlu çıt çıkartmadan uyuyordu. Ya-kışıklı oğlu, melek oğlu, saf oğlu. Daha iyi görebilmek için ayakucundan dolanıp perdeyi araladı, dönüp yatağın yanına, yere çömeldi. Her sabah çocuğuna ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu. Bunu o mu doğurmuştu? Aralanan perdeden içe-ri giren sabah ışığında yanaklarına gölgesi düşen kıvırcık kir-pikler ta içine battı. Aynı dayısı... İsmi aynı, uyuyuşu aynı, gözü kaşı aynı. Yatağın kenarından sarkan tombul parmak-ları birer birer öptü.

Genç kadının burnu geceden beri ağlamaktan iki kat büyümüştü. Hafifçe doğrulup yatağın kenarına oturdu. Oğ-lunun kumral dalgalarını okşadı. Ailenin küçük prensi yavaş yavaş uyanıyordu.

"Anne?"

"Ananın Allah cezasını versin."

Çocuk gıdıklanmış gibi güldü, annesinin elini alıp yanağına bastırdı, gülümsemesi yarım kaldı.

"Ne oldu anne? Üzüş müsün?"

"Göz nezlesi olmuşum, bir bu eksikti," dedi annesi. "Kahvaltı hazır haydi gel."

Okul servisinin arkasından el sallarken karşı apartmanın üçüncü katındaki kadınla göz göze geldiler. O da her sabah çocuğunu servise bindirir, minibüs köşeyi dönene kadar pencereden ayrılmazdı. Bazen arkasından çantasını, bazen de suluğunu koştururdu. Bir gün olsun kadının yakındığını ne görmüş ne de duymuştu. Gülümsedi. Kader arkadaşı gibilerdi. Asil bir kadındı o da. Sabah okul servisi uğurlama, öğleden sonra servis karşılama merasimleri yıllardır karşılıklı yapılıyordu. Kızı vardı. Olsun.

Yavaş hareketlerle giyindi. Daha servis gideli on dakika olmamıştı. Sessiz konumda tuttuğu telefonuna baktı. Annesi beş defa aramıştı. Bir de mesaj gelmişti. Tahmin ettiği mesajı bir de gözleriyle okudu.

"Prenses nihayet teşrif etti. Herkesi bu mutlu günümüzü paylaşmaya bekliyoruz. Feza S. Hastanesi, 413 numaralı odadayız."

Mesajın bir de eki vardı. Açmadı. Yeni doğanların hepsi muşmula gibi çıkmıyor muydu? Çalan telefona giderken her adımı beş adım oldu.

"Alo?"

"Hamra? Neredesin kızım? Oğlan gitti mi?"

"Evet, az önce bindirdim." Sustu. Müstakbel gelinleriyle onlar evlenmeden kısa bir süre önce tanışmıştı. Adının Yonca olduğunu öğrendiği katana selam dahi vermemiş, küçümseyen gözlerle yanındaki erkeğe daha sıkı sarılarak Hamra'ya bakmıştı. Genç kadın kızın daha ağabeyi ile evlenmeden kendisine bu denli küstahlaşmasına çok içerle-

mişti. İki tarafın ilişkisinin temeli o gün atılmıştı. Kız, gelin olmak istiyor ama kocasının ailesini istemiyordu. Ne garip, Hamra'yı daha hiç tanımıyor ama bir görev gibi müstakbel kocasının ailesinden nefret etmesi gerekiyordu. Sevdiği adam bu aileden çıkma değil miydi? O aile olmasa bu adam nasıl olurdu? Şimdiye kadar dirsek yemekten öteye gidemeyen Hamra Hanım, muşmulanın dünyaya gelmesi ile "hala" kadrosundan -ihtiyaç anında- dibine kadar sömürülecekti. Hissediyordu. Annesi:

"Biz hastanedeyiz" dedi, "ağabeyin aramış gece ama sen uyuyordun tabii."

"Görmemişim. Doğum oldu mu?"

"Oldu oldu. Yonca çok iyi, annesi de burada... Selam söylüyorlar." Sesini alçalttı, "Senin kasaya altınları koymuştum. Onları da getir gelirken. Şeyi unutma."

"Tamam anne."

"İyi. Anladın değil mi? Bilekliği diyorum. Almıştın değil mi?"

"Aldım anne."

"Tamam onu da getir. Daha kahvaltısını etmeden 'Bileklik nerede?' diye tutturdu. Hadi gel kızım, ben burada yken gel. Hadi."

Annesi anlıyor muydu tüm bu olanları? Belki... Genelde anlasa da anlamazdan gelir, durumun vahameti gözüne sokulunca da var gücüyle olumlamaya çalışırdı olanları. Karşısındakinin kudurduğunu göremeyen arabulucu annesi. Telefonu kapattı. Ecza dolabının önünde durdu. Aç karnına ilaç alsa dokunur muydu acaba? En kuvvetli haptan bir tane yuttu. Buz gibi su çok iyi gelmişti. Bir şey yiyemeyeceğini anlayınca bir süre salon kapısının önünde durdu, sonra evden çıkması gerektiğini hatırladı. Çantam nerede? Telefonum, çantam, anahtarlarım... Çantaların da bir vericisi olsaydı ya keşke. Alışveriş merkezinde bulabildiği en bü-

yük çantayı aldığı halde hâlâ evin içinde o koskoca şeyi kaybediyordu.

Al işte, şimdi de anahtar kasayı bir türlü açmıyordu. Kasanın içinde kıymetli evraktan ve oğlunun doğumunda takılan birkaç altın liradan başka bir şey yoktu. Komşusu ne güzel söylemişti o vakit:

"Ne taktılar?"

"Hiçbir şey."

"Yahu sülalede oğlan doğuran bir sen varsın. Hadi kaynınlar almadı, ya kocan? Aldıramadın mı bir şey? Tüh, yazıklar olsun!"

Takıları kasadan çıkartıp çantasının iç gözüne tıktı.

Hastanenin sıcağı genç kadına iyi gelmişti. Bilmem kaçıncı kata çıktı. Oda kapısına yapıştırılı kocaman pembe balonlara baktı, bir de diğer odaların kapılarına. Odaların hiçbirinde balon yoktu. Yeniden önündeki kapıya baktı. Kocaman enli beyaz bir kurdele fiyonk yapılmış, ortasında "Dikkat Prenses uyuyor!" yazıyordu. Keşke evine geri dönebilseydi. 413 numaralı kapıdan içeri girerken 13 sayısını düşündü. Bebeğin laneti doğuşuyla başlamıştı. Gerçi, bunun için o sayıya da pek ihtiyaç yoktu ama...

İçeri girer girmez gözleri annesini aradı. "Günaydın," dedi annesine bakarak. O sırada yatağın başında dikilmekte olan gelinlerinin anası genç kadını yanına çağırdı.

"Hamra gel böyle. Bak buna bak halası, bak... Tıpkı babası. Hık demiş burnundan düşmüş. Al hadi kucağına, al al."

"Anne..." dedi Hamra yalvaran bir sesle.

"Hamra'cığım gel böyle. Yok Ganimet Hanım, bebeğe dokunmasın şimdi. Sokaktan geldi. Hem sonra... Elletmeyin kimseye zaten canım!!! Hastalığı var, şeyi var." Evet, annem beni anlıyor. Annem... Bir tane annem.

"Tebrik ederim Yonca." Yatağında mutlulukla sırıtan mandaya, ardından yatağın yanına yerleştirilmiş, uzay kap-

sülü gibi bir beşiğin içinde sarmalanmış duran öbeğe baktı. *Asya mandası camış olarak da bilinir, Türkiye'de camız, camış, kömüş adları ile anılır. Yavrusuna malak denir. Boynuzlugiller familyasına ait bir türdür.*

"Hamra, kutu nerede kızım? "

"Getirdim, burada. İşte..."

"Ben hemen takabilirim. Hâlâ biraz ellerim şiş gibi ama..." Biraz mı? *Vücutları fıçı şekline sahiptir.*

"Bakalım olacak mı? Sol eline takalım istersen..."

Normal bir bilekte yedi sekiz gram tartması gereken ziynet, bunda on beş gram gelmişti.

"O, halası gelmiş."

Kapının açıldığını duymamıştı. Gelen ağabeyiydi. Geceden beri kulakları uğulduyordu ama söylemeyecekti kimseye. Hazır hastanedeyken annesi yakasına yapışır, en yakın kulak burun boğazcının kapısından içeri sokardı. Sarıldılar. Ağabeyi yanaklarından öptü kardeşini ama Hamra sarılamadı. Mandaya bilekliği takmış, kesedeki altınları da ağabeyine tam verecekken Ganimet Hanım uzanıp alıverdi keseleri.

"Ver kızım, ben koyarım çantama, hem daha güvenli."

Yonca'ya baktı. Annesinin getirdiği baklavaları bölmeye gerek duymadan iştahla ağzına atıyordu. Süt yapsındı. *Günümüz manda soylarında yıllık süt miktarı 5000 litreye kadar çıkmaktadır. Boyları 180 cm'den 3 metreye ve ağırlıkları da 1 tona kadar varabilir.* Davulun ağzı olsa böyle baklava yerdi herhalde. Bir yandan birkaç saat önce yaptığı doğumun ne kadar zor olduğunu anlatıyordu. Ağrı geldiğinde komşularında oturuyorlarmış. Anası meyve soyuyormuş, bir kiloya yakın meyve yemiş. Yedikçe anası daha da soyuyormuş. Sonra fıstık isterim diye tutturmuş. Ah ne de tatlı naz yapıyormuş. Fıstık istiyormuş ama öyle yağlı yağlı kavrulmuş fıstıklardan değil, kabuklu fıstık istiyormuş, yer fıstığı. Çocukluk günleri gelmiş aklına.

"Ay, nasıl yediysem solunum yollarım tıkandı Hamra. Ayıptır söylemesi ağabeyin kontrfile almış ama nasıl süt danası görsen. İyi çiğneyemedim mi nedir, nefes boruma kaçtı."

Nefes borusuna bir şey kaçınca panik yaşanır. Nefes alamayan kazazedenin yüzü korku içindedir. İlk başlarda morarabilir, gözleri adeta yuvasından dışarı uğrar. Boğulmakta olan biri nefes almaya, el işaretleriyle derdini anlatmaya çalışır.

1. Boğulmakta olan kişinin arkasında durun ve kollarınızı beline sarın.

2. Kazazedeyi hafifçe öne doğru eğin.

3. Bir elinizi yumruk yapın ve kazazedenin göbeğinin az üstüne yerleştirin.

Diğer elinizle yumruğunuzu kavrayın ve bu nefsine hakim olamayan kazazedenin kafasının ortasına indiriverin. Bundan sonra nesneyi bırakın içinde kalsın.

"Sancı başlayınca hamile eğitim merkezinde öğrendiğim gibi kendi ortamımda..." İlk saatleri evinde geçirmiş, nefes egzersizleri yapmış. Anası hem sırtına hem karnına masaj yapmış, ardından duşa girmiş. Böyle ılık soğuk arası bir suda oh ne güzel de yıkanmış. Ay nasıl olmuş da heyecanlanmamış. Korkmamış mı cart diye duşta doğuracağından? Korkmamış. Kocasının sabahlara kadar geberircesine çalışıp kenara koyduğu paralarla gittiği hamile eğitim merkezinde bunu da öğrenmiş. Öyle carttanadak doğurmak ancak ikinci üçüncü doğumlarda oluyormuş. Böyle ilk doğumlar altı saatten aşağı olmazmış.

Hamra lafın gerisini dinlemeden ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak kendini oda kapısının dışına attı. Kendi ortamı... Doğal ortamından hiç gelmeseydi keşke.

Hastaneden annesiyle birlikte çıktılar. Hamra'nın sevdiği mantı, çiğbörek salonunda yemek yediler. Annesi tam evine girecekken merdivenlerin önünde durdu.

"Hamra'cığım" dedi, "bebeğin adını Canova koyacaklarmış kızım."

•••

"Yürüyemiyor değil mi anne? Ama ne kadar tatlı, bak ellerine bak," dedi oğlu.

"Halası hadi sen yıka poposunu. Bebişim suyu nasıl seviyor bir görsen. Onu her fırsatta suya sokuyorum. Cildi çok hassas." *Mandalar hava sıcaklığı 30 santigrad derecenin üzerine çıktığında ter bezleri sığırınkine göre %10 daha az olduğundan vücut ısısını ter yoluyla atamaz. Bu durum, onların metabolizmalarının bozulmasına neden olur. Bu olumsuzluğu önlemek ve serinlemek için günde birkaç kez suya girmeleri gerekir. Bu yüzden fazla kurak bölgelerde, yapay bir göl ya da duş sistemi yapılmazsa manda yetiştirilemez. Mandalar, derileri hem çok kalın hem de koyu renk olduğu için, çabuk sıcaklar ve serinlemek için suya girmeleri gerekir.*

Genç kadın kucağında koca yeğeni, banyo kapısını sıkıca kapattı. Çocuğu düşürmemeye çalışarak duşa kabinin içine iteledi. Zavallı uysal sokak köpeklerinin gözüne elindeki kalemi sokmaya çalışan, yavru kedileri taşla ezmek isteyen o hain çocuk şimdi süt dökmüş kedi gibi halasının yüzüne bakıyordu. Menfaatini bu yaşta bilen malağın poposunu yıkarken buz gibi suyu açası geldi. Yapamadı. İster istemez Sina'sını düşündü gene. Yürümeye başladığından beri yağmurda çıkan salyangozların üstüne basılmasın diye, yarım yamalak konuşmasıyla herkesi uyaran, onları birer birer alıp en korunaklı yere taşıyan merhametli oğlunu. Hainlik sonradan değil doğuştan oluyordu. Yazık ki oğlunun hain, menfaatperest bir kuzeni olacaktı. Kendini oraya buraya taşıtacak, aldığı borcu geri vermeyecek... Ne? Hatta belki ilerde Sina'nın arkadaşıyla yatacaktı.

Banyodan çocuk odasına giderken oğlu da geldi. Sina malağa gözlerini ayırmadan büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Sekiz yaşın saflığıyla,

"Anne bu bizimle yaşasın, bizim olsun," dedi.

"Şimdilik meme emiyor oğlum, normal yemek yemeye başladığı zaman gelir." Bir yaşını geçmiş ama hâlâ yürüyemeyen iri yarı yeğene baktı. Kız neredeyse tencereyi kaşıklayacak kıvama gelmişti. *Mandalar 320 gün süren bir gebelikten sonra 40 kilo ağırlığında bir yavru dünyaya getirir. Yavrular yarım sene boyunca sütle beslendikten sonra kendi kendilerine otlamaya başlar.*

"Kısmetse en az iki yıl emzirmek istiyorum Hamra. O kadar da bol sütüm var ki, ay inanamazsın."

Acaba ağzının orta yerine indirse o inanabilir miydi? Ama Sina vardı yanında. Olmasa... Sigarayı bıraktığına çok pişmandı. Şimdi içiyor olsaydı, bu hain kızın yüzüne çekip çekip ne güzel üflerdi. Ama hayır, kendine zararı dokunacak bir kötülüğü yapmayacaktı. Şimdilik.

Aradan geçen dayanılması zor iki yıl içinde tüm dualarına rağmen ağabeyi hâlâ bu kadını bırakmamakta ısrar etmiş, kadının abartılı annelik gösterilerinden Hamra ve annesine fenalık gelmişti. Manda ailesi her gittiği yerde sorun çıkarıyor, ana kız gece yarıları yatıp öğlenden önce kalkmadıkları için, yazıldıkları çocuk yuvaları ortamı bozduklarını söyleyip bir süre sonra ana kıza kapılarını kapatıyorlardı.

Çocuğa "hayır" kelimesi asla kullanılmıyor, ceza verilmiyor; manda, yavrusunun orta yerde donunu indirip kaka yapmasını tebessümle karşılıyordu. Malak eline ne geçse fırlatıyor, eğer kimsenin canı yanmamışsa tekrar atıyordu. Çocuk disipliniyle ilgili mangalda kül bırakmayan ağabeyinin çenesine de sanki kilit vurulmuştu. Başkalarının yanında bir şey söylemese de karı kocanın sinirli halinden evde kavgaların başladığı aşikârdı.

Ağabeyi kendisine çok benzeyen yeğenini baba olduktan sonra daha çok sevmeye başlasa da, kız kardeşi kendi çocuğundan uzak durduğu ve manda karısının buna itiraz edece-

ğini bildiği için gönlünce yakınlaşamıyordu. Sina, babası olmadığından dayısını örnek alıyor, bu da zaten var olan benzerlikleri daha da artırıyordu.

Malak, anneannesi Ganimet'in kopyası olmuştu. Sina bir gün:

"Canova anneannesine ne kadar benziyor değil mi anne? Onun adı mini-Ganimet olsun," deyince Hamra içerilere kaçmış, gözlerinden yaşlar gelene dek gülmüştü. Mini-Ganimet! Mini-Ganimet'in, babasını bir çatal marifetiyle alnından vurduğu gün,

"Buna bir dur demenin vakti geldi," dedi Hamra arkadaşına.

"Geldi tabii. Ne yapacaksın peki? Açma diyorum Yonca'nın telefonlarını. Hiç muhatap olma. Bak her seferinde senden bir şey istiyor."

"İsterse istesin, bana ne? Ben kesin çözüm düşünüyorum artık. Bunlarla bir şekilde aramı soğutmam lazım. Ya da..."

"Ya da ne?"

Ya da derhal ağabeyine birini bulacaktı. Adamcağız çocukları olduğundan beri gitgide artan istekler için fazla mesaiye kalıyor, çoğu hafta sonları dinlenmeden çalışıyordu. Belli ki eve gitmek istemiyordu. Bu meyanda bataklık mandası ve yavrusunu kendinden uzaklaştıracak bir şey bulmalıydı. Aylardır evlerine gitmiyordu. Belki son bir kere gidip küçükken köyden ziyarete gelen büyük büyük halasının anlattığı korkunç masallardan anlatırdı. Bakalım ne kadarını hatırlayacaktı. En iyisi oturup aklındakileri bir güzel yazmaktı. Sonra hikâyelerin üstünde oynar, onları iyice ürkünç hale getirirdi. Gotik masalları hatırlayınca titredi. Çocukları yiyen dev anası, kedilerin kanını içen beş dilli yılan, satırla parçalanan adamlar, hocasının sakalından akan çorbayı bir tasa toplayıp içen aç öğrenciler... Hepsini anlatacaktı. Belki bundan sonra ayağını denk alır, en azından Sina'ya

iyi davranırdı. Oğlunun kafasına nasıl da indirivermişti metal uçağı...

Aslında mandanın ortadan kalkması en iyi çözümdü. Bunları düşünürken ağabeyine sevgili bulma planı aklına geldi. Belki ağabeyinin o kızdan bir çocuğu olur, onun adını Hamra koyarlardı. Akşam yemeğini hazırlarken öylesine kendinden geçmişti ki neredeyse çalan telefonu duymadı.

"Alo?"

"Hamra?"

"Efendim anne?"

"Beni aramışsın duymadım. Yonca çağırmıştı da oraya gitmiştim."

"Ne! Ne diye ayağına çağırıyormuş ya?"

"Sorma, tutturmuş oğlun beni aldatıyor, bana boynuz takıyor diye..." *Mandalar boynuz şekillerine göre gruplara ayrılır. Bunlar, murrah, Akdeniz, jaffarabadi ve bataklık mandasıdır. Bataklık mandalarında boynuzlar hem kalın hem de oldukça uzundur.* Hamra sevinçten salata yapraklarını düşürdü. Ayağının üstündeki yeşilliklere aldırmadan heyecanla sordu:

"Peki, kimmiş bu kadın? Tanıyor muyuz? İşyerinden mi yoksa?"

"Aman kızım, salak salak konuşma. O nasıl aldatacak karısını? Kadının yüzünün astarı yok. Ağabeyin hiçbir şey yapamaz. Geçen sene iş yerinden bir kız aramıştı da nasıl rezalet çıkmıştı hatırlamıyor musun? Yonca kızı babasına şikâyet etmişti yahu."

"E aldattığını nereden çıkarmış ki?"

"Kavga etmişler. Zaten bir zamandır bence hep ediyorlardı. Dün akşamki kavga bayağı şiddetli geçince ağabeyin de çarpmış kapıyı gitmiş. Gece eve dönmeyince... Gerçi aldattığını düşünmüyordur da, testiyi kırmadan tokadı atıyor galiba."

"Anne ne olacak böyle ya? Böyle hayat mı geçer?.." Hamra sinirden sesi kısılarak sustu.

"Ne ne olacak? Evlenirken bize mi sordu? Gittiler kızın evinde nikâh yaptılar. Bize ne kızım. Ben bu seferlik gittim, bir daha ne giderim ne ederim. Tansiyonum var benim. Neyse yoldan ağabeyini aradım. Kolejden arkadaşındaymış, kimdi o çilli çocuk?"

Üzüntüyle kapattı telefonu. Madem ortada bir şey yokken bu kadar ileri gitmiş, kayınvalidesini arayıp ona kendi çocuğunu şikâyet etmişti, o zaman sahneye gerçekten bir metres çıkmasının zamanı gelmişti. Çevresinde tanıdığı yaşıtı kızları düşünmeye başladı. Bir iki telefon etti. Bunu düşünmek iyi gelmişti. Sanki en uygun adayı bulmuş, iş bir tek ağabeyi ile buluşturmaya kalmıştı. O hızla ağabeyini aradı. Ağabeyi çok mutsuz olduğunu, bıktığını, çocuğun üzerinde hiçbir etkisinin olmadığını, bir şey yapmak istediğinde karısının beğenmediğini, böyle bir hayat istemediğini anlattı. Hamra hiç sesini çıkartmadan mandayı ve çevreye verdiği rahatsızlığı dinledi. Dinlerken içine sular serpiliyordu. Ağabeyi içini güzelce döküp sakinleşince, kardeşine kendisini dinlediği için teşekkür etti. Evine ne zaman döneceğini bilmiyordu. Tabii kız kardeşine de gelebilirdi. Hem belki bir dört beş gün uzak kalırsa o zaman mandayı karşısına alıp iki yetişkin (!) gibi konuşabilirlerdi. Hamra hiç sesini çıkartmadan dinledi. Bu demek oluyordu ki, planını dört beş gün içinde uygulamalıydı. Sevgi dolu sözcüklerle telefonu kapattılar.

Hamra o gece yıllardan sonra ilk defa huzurlu uyudu. Uykuya dalmadan önce bir tanıdığının dediğini hatırladı: "Maymunun gözü açıldı." Ne mutlu ki ağabeyi yirmi yıl beklemeyecek, gençliğini heba etmeyecekti. Uygun bir aday bulur bulmaz onları bir araya getirecek ama o zamana dek kimseye tek kelime etmeyecekti.

Son birkaç gün garip bir şekilde olaysız geçiyordu. Bir akşam üstü oğlu okuldan çok üzgün geldi:

"Anne! Teoman'lar İzmir'e taşınıyormuş."

"Efendim canım, ne dedin?"

"En iyi arkadaşım Teo yok mu? Yanımda oturan. İşte onlar İzmir'e taşınıyorlarmış anne. Çok üzgünüm..."

"Neden acaba?" dedi Hamra dalgın.

"Burası çok pahalı geliyormuş, orada evleri mi varmış ne? Ne yapacak ki orada?"

"Gerçekten insan ne yapar doğma büyüme buralıysa. Hay Allah, yazık valla, bu yaştan sonra çocukla şehir değiştirmek zor iş. Allah yardımcıları olsun."

Oğlunu teselli için onun en sevdiği filmi açtı, favori muhallebisinden yapacağını söyleyerek mutfağa gitti. Sina'sı biraz olsun rahatlamıştı. Bir yandan yemeği hazırlarken ağabeyi ile gelecekteki sevgilisini buluşturacağı akşamı düşündü. Yılbaşına az kalmıştı. Şöyle güzel bir yerde yemeğe giderlerdi. Hatta şöminesi olan o yere rezervasyon yaptırır, romantik bir yemek olmasını sağlardı. Yakında mandadan da malaktan da kurtulacaktı. Tenceredeki sütü aceleyle karıştırmaya başladı. Telefon çaldı. Muhallebinin topak yapmaması için karıştırmayı bırakmadan cevap verdi. Arayan ağabeyiydi. Sesindeki sevince bakılırsa ayrılmaya kesin karar vermiş, keyfi yerine gelmişti. Onun sesini bu kadar iyi duyunca Hamra da sevindi.

"Hayırdır ağabey? Ne oldu yahu?"

"Hamra! Baba oluyorum!"

"Ne?!!"

"Yonca hamileymiş. Cinsiyeti belli olana kadar söylememiş sürpriz olsun diye. Biraz kilolu ya, fark etmedim ben de durumu. Üç buçuk aylıkmış. Oğlum olacak Hamra! Babasının oğlu geliyor! Nasıl sevindim anlatamam. Yonca'm bana bir erkek çocuk verecek. Onu nasıl seviyorum..."

Başı dönmeye başladı. Fırıl fırıl dönüyordu. Elinden telefonu bıraktı. Muhallebi derhal topaklanmış, dibinden kabarcıklar çıkarıyordu. Hamra görmez gözlerle kabarcıkların büyüyerek birleşmelerini seyretmeye başladı. Tencereden taşan kabarcıklarla muhallebinin sıcaklığı bir lav gibi kâh yüzünü kâh içini yaktı. Yetmişti gayri. Mutfak sandalyesine çöktü. *Çiftleşme zamanı olan eylül ayında erkek mandalar, dişi sürülerinin peşine takılırlar. Çiftleşme zamanı sona erince, dişilerden ve yavrulardan oluşan sürünün başı olan yaşlı dişi, erkek mandaları tekrar sürüden kovar. Yaşlılıktan dolayı artık çiftleşemeyen erkekler gönüllü olarak sürülerden uzaklaşıp yalnız yaşamaya başlarlar.*

Ağabeyi bir erkek olarak bu dünyadaki yükümlülüğünü başarıyla yerine getirmiş, o kadına soyadıyla birlikte iki çocuk ve başkentte güzel bir hayat vermişti. Ev, araba, yazlık... Doğrusu manda hamlelerini doğru yapmış, uzun vadede falso vermeden -*Tırnaklarını birbirlerinden epey ayırabilmesi, yaşadığı bataklıklarda daha rahat yürüyebilmesini sağlar-* rahat rahat yürümüştü. Dişlerini sıkmaktan çenesini acımıştı. Kulakları uğuldarken o sırada mutfak kapısında kendini seyretmekte olan oğlunu fark etti.

"Anne ne oldu? Hasta mısın?"

"Gel Sina." Tüm gücüyle oğluna sarıldı. Alev topuna dönüşen duyguyu kontrol etmeye çalışıyordu. Çocuğun avuç içi kadar ellerini tutarak gözlerinin içine baktı. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadan:

"Hemen eşyalarını toplamaya başla oğlum" dedi, "biz de İzmir'e taşınıyoruz."

"Kız sen bununkini nasıl ağzına sokuyorsun? Nerene sığdırıyorsun kız? Şaka şaka. Ama büyükmüş bayağı maşallah!" Medyum Tayfun çayından iştahlı bir yudum alırken, İlknur şoke olmuş, adama bakıyordu.

"Dur bakayım... Yanında bir kadın var bunun."

"Evet, evli demiştim."

"Aynı mekânda görüyorum, yataklarını ayırmamışlar daha" zevkle bir yudum daha aldı.

Genç kız sigarasından beceriksiz nefesler çekiyordu. Heyecanı içeride bekleyen arkadaşına rağmen geçmemişti. Sevdiği erkeğin yaşını, medeni durumunu, işini gücünü, oturduğu yeri, hatta onunla yatıp yatmadıklarını ağzından kaçırıvermişti daha şimdiden.

"Yardım ediyor mu sana?" Adam kahve fincanını bırakmış, önünde duran cam kâsenin içindeki suyu eliyle karıştırmaya başlamıştı.

"Şey, hangi açıdan?"

"Para diyorum, para veriyor mu? Üstünü başını alıyor mu? Gençliğini veriyorsun, o da verecek bir şeyler. Sonra sana ne kalacak?.. İsteyeceksin." Kız adamın son sözlerini duymadı.

"At yüzüğünü şu suya," derken kızın paketinden bir sigara aldı. V yakadan taşan kıvırcık siyah tüylerin arasından

ying yang'li kısa siyah deri bir kolye, bir de ondan daha uzun, muska kılıflı bir kolye sallanıyordu.

"Bugünden sonra önün açılıyor, anarşin başlamış! Bak bu lafımı unutma. Bundan tam..." gözlerini bir süre kapadı ve açtı, "tam bir buçuk yıl sonra gelinliğinle, duvağınla karşımdasın söyleyeyim. Yaa gülersin değil mi şimdi de. Gül tabii. El ele verince bunu mu boşatamayacağız kocasından? Ayet-el Kürsî ile adamı istediğin gibi bağlarsın. Uykusunu da bağlarsın, bevlini de erkekliğini de. İster kahrına ister celbine... Nasıl yapacağını ben sana göstereceğim. Durumun yok diye sana iki yüz dolar dedim, getirdin mi? Getirmediysen de sorun değil, sonra verirsin. Bak şimdi bunu herkese böyle vermem ama senin durumun kötü, kaybedecek zamanımız yok. Olmaz değil, olmayacak şey yok. Allah isterse olur. Maksadını söyleyip güzelce bir abdest aldıktan sonra niyet edeceksin. Sonra altı tane asma yaprağı bulacaksın. Damarlı, büyük olanlarından. Bir de kara kovan balı bulman lazım. İçinde arı kanadı filan olursa daha iyi olur, yoğun olur. Bu yaprakların içine balı sıvazlayacaksın, sonra yaprağın beş ucu var ya, o beş ucunu etli dolma sarar gibi içine doğru kapatacaksın. Her bir ucu kapatırken bir Ayet-el okuyacaksın tamam mı? Bismillahir-rahmanirrahim Allahü lâ ilahe illâ hüvel hayyül kayyûm, de, birinci ucu kapat. Allahü lâ ilâhe illâ hüvel hayyül kayyum ve lâ te'huzühû sinetün ve lâ nevm, de, ikinci ucu kapat. Böyle böyle ayetleri arka arkaya ekleyip okuyarak hepsini bitir. Beş uç var. Altı yapraktan etti

Ne ediyor beş kere altı? Otuz kere okuyacaksın. Zaten Ayet-el Kürsî altı cümle. Elinde altı tane muska gibi şey kalacak. O muskaları büyük bir havanın içinde atacaksın. 'Bu havan sapı bu yumağı nasıl ezerse -adı neyse seninkinin babasının- bilmemne oğlu Harun'un gönlü de öyle benim için ezilsin, erkekliğinin damarları -damarlı yaprak seç dedim ya bundan dolayı işte- ezilsin, bir tek bana açılsın' de. Sensizlik

yüreğini ezecek, fenalık basacak. Ateş basacak ve zamanla erkekliği o kadına karşı sünecek. Bugün ayın kaçı? Tamam bu cuma sabah ezanından sonra yap. Öğleni geçirme ertesi güne girer sonra. Cuma yapalım hayırlısıyla bitsin gitsin. Yaptıktan sonra arayacaksın beni, okey? Dur bakayım..." Parmağını fincana daldırıp masaya serdiği beyaz kâğıda sürdü. Gözleri kısıldı. "Senin içini, aynı teflonu tavaya nasıl kaplarsın, sıkıntı, çaresizlik öyle kaplamış ben sana söyleyeyim. Öleyim demişsin... Ölmek istemişsin." Kız bir elinde sönmüş sigarası yutkunmaya çalışıyordu.

"Ölümü istemek en büyük günahlardan biridir. Bir tür intihardır yani. Ne ağlıyorsun kız? Dinle beni... Tamam hadi yak bir sigara, yak yak. A, elinde varmış. Olsun yenisini yak." Adam yaptığı konuşmadan son derece memnun sanki kendi sigarasından ikram edermiş gibi kıza bir sigara uzattı. Çakmak bir türlü yanmadı. "Bir dahaki sefere resim getirirsen tutup tutmadığını oradan söylerim. Resmi yoksa ceple çek getir, aman unutma. Öbürünü istese de yapamayacak. Sözümü söyledim ben."

İlknur odadan çıkarken Tayfun kızın paketinden aldığı iki sigarayı boş sigaralığına koyuyordu. Kız ayakkabılarını giyerken medyumun dediklerini düşündü. *Ararsa sitem etmeyeceğim, ama dışarıda buluşacağım. Evde derse, halam geldi kızıyla, on beş gün bendeler diyeceğim. Maaşımı alayım bu tutmazsa başkasını yaptırırım. Bu ay psikoloğa gitmem olur biter. İki sefer kaçırsam ne olacak? Tayfun'u ay başında gene görmem lazım.* Ev sahibi arkalarından kapıyı kapattıktan sonra arka odaya gitti, kapıyı tıklatıp yavaşça açtı.

"Tayfun Bey, bir şeye ihtiyacınız var mı? Sofrayı kurduk da. Ya da ben bir tabak yapıp getireyim mi size?"

"Hele bir tane daha bakayım sonra gelirim... Aslında boğazım kurudu, soğuk bir şey varsa..."

"Olmaz mı? Hemen getiriyorum."

Uzaklaşan telaşlı ayak seslerini konuşmalar takip etti. Biraz sonra kapı açıldı, içeriye bir elinde içi kola dolu büyük bir bardak, diğerinde kapatılmış kahve fincanı tutan tıknaz bir kadın girdi. Bardağı masanın üstüne bırakırken çekinerek gülümsedi.

"Gel gel. Kız sen ne güzel gülüyorsun öyle."

Kadının yanakları bu sözler üzerine pençe pençe kızarmaya başladı. Çantasından çıkarttığı elli doları göstererek yavaşça,

"Şimdi mi vereceğim?" dedi.

"Kız sen vermeye ne meraklısın öyle? Ha ha ha!"

Kadın kızardıkça kızarıyor, ümit dolu gözlerini adamdan alamıyordu. Kocası onu evliliklerinin ilk yıllarından beri aldatıyordu. Evet, yüzüne vurmuştu; çünkü kadının biri kapıya gelip ona en ağır hakaretleri etmiş, kocasını boşamasını onların imam nikâhı kıydığını söylemişti. Kadın da dayanamamış, kocasını arayıp hepsini anlatmıştı. Adam o akşam eve gelmemiş, sonraki günler de geri adım atmamış, konuşmamış, konuştuğu zaman da boşanacağını söyleyip durmuştu. Kadın yerlerde sürünecek duruma gelmişti. Kadıncağız baba evine dönmek istemediği için boşanmak istemiyordu. Çocuk da yoktu üstelik. Çocuğu olsaydı kocası başka kadınlara gitmezdi. Annesi de böyle söylemişti.

Tayfun kahve ve su falına baktı; kadının işi zordu. Özellikle çocuğu olmayan kadınların metresleri silkelemesi çok çok zordu. Çocuk olsaydı kocasının ailesini de işin içine katabilirdi ama... Dumanların içinden, "Eğer bu adamı gerçekten istiyorsan olmaz diye bir şey yok. Dediklerimi yaparsan Allah'ın izniyle olur. Bugün senin için milat. Bak bu lafımı unutma. Bundan tam..." gözlerini bir süre kapadı ve açtı, "en geç bir buçuk yıl içinde bebeğin karnında böyle karşımda oturuyor olacaksın, söyleyeyim. Yaa gülersin değil mi şimdi de. Gül tabii. El ele verince bunu mu döndüremeyeceğiz? Resmi unutma, bir bağlama büyüsü yapacağım, istese de gi-

demeyecek. Çüküden bağlayacağız adamı. Öbürünü istese de yapamayacak artık. Çocuk işine ayrıca bakacağız. Sözümü söyledim ben." Bunları söylerken kadın çoktan Tayfun'un ellerine sarılmıştı.

Tayfun aklına son anda yalnız bağlama değil, döl tutma büyüsü de yapabileceği geldiği için çok memnundu. Medyum Mercan'ın yaptığı en son döl büyüsü sekiz yüz dolardı. Kendi üç yüze yapsa giderdi. Ceplerini kontrol ederek salona geçti. Falına baktığı kadınlar gitmişti. Henüz baktırmayanlar ise tabaklarını Amerikan salatası ve mercimek köftesiyle tepeleme doldurmuş, aldatılan gönüllerini doyurmaya çalışıyorlardı. Kimi kadından ümitsizlik, kiminden bıkkınlık akıyordu ama gene de çare arıyorlardı. Tayfun'un esprili konuşmaları, kadınların makyajına, üstüne başına sataşmaları keyiflerini yerine getirdi. İkinci çaylar içilirken herkes Tayfun'a iyice ısınmıştı. Ev sahibi kadın, medyumun çevresinde dört dönüyor, elinden geldiğince onu rahat ettirmeye çalışıyordu. Genç adam soğuk kolasını yudumlarken bir sonraki toplantının ne zaman olacağını sordu. Oradan ayrılan kadınlardan biri kendi evinde olmasını istemişti ama hafta arası olabilir miydi? Cebinden çıkarttığı yepyeni küçük ajandasının boş sayfalarına baktı. Uygundu. Akşam yediden sonra on kişi kadar onu bekleyeceklerdi.

Tayfun eve vardığında saat gece yarısını geçmişti. *Bağlama ve ayırma üstünde daha çok çalışmam gerek. Yaprak maprak bir yere kadar...* Annesi televizyon karşısında uyukluyor, kız kardeşi de kanepede onun yanına kıvrılmış, çekirdek tabağı kucağında, alçak sesle bir ayrılıp bir barıştığı kocasıyla konuşuyordu telefonda. Erkek kardeşiyle paylaştıkları oda boştu... Tabii. Herif hangi akşam eve gelmişti? Mutfakta yığılı bulaşıkların arasında ağzına atacak bir şey aradı. Gittiği evlerde çok iyi ağırlanıyordu, önüne hep güzel sofralar gelmişti ama yedikleri yatana kadar onu tutmuyordu. Evde

karnını doyurmak çoğu zaman imkânsızdı. Dişine göre bir şey bulamayınca tuvalete gitti, dolabın gerisinden çıkarttığı gargarasıyla ağzını çalkalarken koltuk altlarına baktı. Yarın banyodan sonra bu tüyleri halletmesi gerekiyordu.

Dairenin aydınlığa bakan karanlık yatak odasında, küçük masaya eğilerek sessizce paralarını saymaya başladı. Gözlerini saydığı paradan bir saniye ayırmadan ifadesiz bir yüzle önündeki tomarı sayıp küçük defterine not aldı. Yazdıklarını son bir daha kontrol etti, bir iki şey daha yazdıktan sonra desteden birkaç tane ayırıp kalanı eşofman üstünün içine tıktığı gibi fermuarı boğazına kadar çekti ve odadan çıktı. Yedi kişi gelecek demişlerdi, dokuz kişi gelmişti. Allah razı olsun. Ellişerden dört yüz elli dolar toplamış, iki yüz de büyüden almıştı. Bitkin bir şekilde yatağa uzandı.

Adamakıllı düşünüp öyle taşınmak gerek. Evin varsa basılma ihtimalin var, ev yoksa mecburen müşterinin evinde... O da en az altı kişi. Olmazsa bir getirisi yok. Daracık yatakta bir daha döndü. Kolu uyuşmuştu. Bir evi olsaydı daha rahat müşteri alırdı. İki oda bir salon yeterdi. Yatak odasını kimseye açmayacak, kapısını hep kilitli tutacaktı ki Sema'nın öteberisi görünmesin. Diğer odada işine bakar, salonu da bekleme odası yapardı. Geniş koltuklar. En önce zigon almalıydı ki gelenler telefonlarını, kahvelerini üstüne koysun. Duvara güzel büyük bir kitaplık. Klasiklerden koyması gerekirdi. Bir de düşünce gücü, çakra, pozitif şeylerden koysa... Astroloji kitaplarının da zorlarından koyacaktı. Kitapçılarda satılanlar yeni başlayanlar için, sahaflarda satılanlar uzmanlar için. Kitapçıdakilerden o da almıştı ama çekmecesinde tutuyordu. *Kalın ciltli, eski suratlılarından alınca kitaplığın başköşesine koyar, eskisini yatak odasında tutarım. Duvara biraz Arapça yazı asmalı.*

Evi olunca yanına birini almalıydı. Ya da kardeşini çağırırdı o baksın. Ama Serkan gay gibi yapamazdı. Yapamadı-

ğı gibi Allah bilir kapıdan içeri giren ilk kızla yatabilmek için etmediği halt kalmazdı; ondan sonra kim kahve yapar, kim telefonlara bakardı. Kız kardeşini yapsa... Kocası olacak pezevenk kızın paralarını yedikçe götü kalkar, daha fazlasını isterdi. O zaman da rüyasında görürdü Sema'yı. Biriktirdiğini kardeşi tırtıklamasa şimdiye kızı istemişlerdi. Zaten bir evlense, kayınpederin durumu iyiydi. Onun evlerinden birine taşınır, yeni alacağı yeri de kiraya verirdi. O hafta kazanacağı parayı düşünürken uyuyakaldı.

Ertesi sabah banyodan çıktığında saat on olmuştu. Evde tek çalışan kendisi olduğu için, geri kalan herkes eşek gibi serilmiş uyuyordu. Giyindikten sonra annesine ayırdığı desteyi kadının çantasına koyup aceleyle evden çıktı. Biraz sonra metrobüsten inmiş, Kadıköy Çarşı'ya doğru yürüyordu. Telefonu çaldı, arayan kardeşiydi.

- Ne var?

- Mecut? Neredesin oğlum sabah sabah?

İşe gidiyorum lan. Herkes senin gibi götünü devirmiyor.

- Ne diyorsun lan sabah sabah, bana bir şey bırakmamışsın.

- Yoktu.

- Nasıl yoktu ya! Bütün gün ne yaptığını bilmiyor muyum sanki? Çakma gay. Bize de bir şey attırsaydın. Anneme bıraktın mı?

- Sana ne lan! Benden para istemek için mi bitirdin üniversiteyi? Hadi yallah!

- Dur, annem konuşacakmış.

- Mecut, oğlum?

- Hayırdır anne, ne var?

- Pazar günü de mi iş var? Noterler açık mı ki bugün?

- Araba pazarına gidiyorum. İki tane araba gelmiş satılacak.

- Arkadaşın gideymiş bugün de. Her gün her gün iş mi olur?

- Sen parayı almadın mı? Çantana koydum çıkmadan.

Bu sözünün üstüne annesinin sesi kesilmiş, hayırlı işler dileyip telefonu kapatmıştı. Evdekilere araba alım satımı yapan bir arkadaşına yardım ederek para kazandığını söylemiştiyse de son moda kesilmiş saçları ve giyiminden, ortada başka şeyler döndüğünü tahmin ediyor ama ellerine para geçtiği için kendilerine göre susuyorlardı. Kız kardeşi Tayfun'u ne zaman evde yakalasa, ağzından çıkan her sözü didikleyip arada laf çarpıyordu.

Bir evlense arkasına bakmadan gidecekti. Ama önce mahkemeyle ismini değiştirecekti. Kulağına üflenmese de kendine seçtiği isim en güzeliydi. Tayfun adının enerjisi yüksekti. Kerem istemişti ama sonradan çok yumuşak gelmişti kulağına. Göt ismiydi Kerem. Gay olacaksa da adam gibi isimle olacak, isim yapamasa da para yapacaktı. Evlenince bu işi bırakır, iş kurar, gerisini kaynından isterdi. Tanıyan bilen olursa çok yoğun çalıştığı bir gün sanrı görmeye başladığını ya da rüyasında peygamberin ona konuştuğunu ya da ne zaman fal bakmak istese korkunç baş ağrılarına tutulduğunu söyleyecekti.

İki gün sonra gideceği evde büyü işi vardı. Allah'tan ilk büyüsü tutmuş, ikinciyi İlknur'a korkmadan vermişti. Bir tutarsa... Tutmazsa da başka bir çeşidini yapacaktı. Bazı müşterilerin din bilgisi onu zora sokabiliyordu. Şimdiye kadar iyi idare etmişti. Mesela belli bir kesim ezana dikkat ediyordu, gözünden kaçmamıştı. Bir dahaki sefere ezanı duydu mu ne yapıyorsa bırakacak, dua okuyormuşçasına dudaklarını oynatacaktı. Gözlerini de annesinin dua ettiği zamanlardaki gibi yere indirir, karşısındakinin sorularını savuştururdu.

Pastanede ayaküstü iki tane patatesli poğaça yiyip acımış çay içti. Aylardan ekimdi ama hava ciddi üşütüyordu.

Yere açılmış bir tezgâhın önünde dikilirken yanındaki müşterinin tezgâh sahibine bir şey sorduğunu duydu. Soruyu kaçırmıştı ama satıcının canla başla kitabı araması dikkatini çekmişti. Yavaşça dönüp baktı. Müşterinin gördüğü saygı istediği kitaptan değil gözündeki gözlüktendi. Kırmızı kemikten çok şık bir gözlük.... Tezgâhta kendine göre bir şey göremeyince almayı kafasına koyduğu kitaplara bakınmaya devam etti.

Baktığı beşinci dükkânda aradığını buldu. İlk başta dükkânın içi tozdan görünmüyordu. Gözleri biraz alışınca köşelere atılmış dergileri, ortadaki öbeği, duvarda kitaplıklara dizili çürümeye yüz tutmuş kitapları fark etti. Epey zaman harcadıktan sonra istediği bölüme ulaştı. Cin, Fal, Nazarname, Rüya Tabirleri, Tarot, Bağlama, Burç Yorumları'nın kapaklarını beğendiği baskılarından birer tane aldı. Asıl istediğini en sona saklamıştı. Büyü Kitabı. Adamın başta gösterdiği yerde bir dolu kitap varsa da esaslı bir büyü kitabı yoktu. Münasip bir dille dükkân sahibine ne istediğini söyledi. Kimsenin bilmediği eski büyüler arıyordu. Satıcı bu konuda esaslı bir kitap biliyordu ama çok pahalıydı. Osmanlıcaydı. Kaç senelik olduğunu bilmiyordu. Tayfun ilgilendiğini söyleyince adam fırladığı gibi dükkândan çıktı. Epey zaman geçtikten sonra elinde koca bir paketle geldi. Kahverengi kâğıda sarılı paketin içinde naylona sarılı, doğru dürüst ne kapağı ne de kamburası kalmış, kalın, büyük bir kitap vardı. Adam kitapla ilgili bilgi verirken, Tayfun söylenen her lafı kafasına yazmaya çalışıyordu. Kitabın ilk yarısı Osmanlıca harflerle, ikinci yarısıysa yeni harflerle yazılmıştı; dili bir hayli ağırdı. Bazı büyüler şekillerle anlatılıyordu. Soğan neresinden kesilir, iğneler nerelere batırılır... Kitap tam istediği gibiydi. Ciltleri soyulmuş kitapları sıkı bir pazarlıkla iyi bir fiyata alırken torbanın içine kasanın yanında gördüğü Kuran-ı Kerim mealini de attı.

Kolunun altında paketlerle eve geldiğinde karanlık bastırıyordu. Evdekilerin seslenmelerine aldırmadan doğruca odasına gitti, aldıklarını yatağının altına sürdü. Aceleyle tuvalete girip çıktı. Az sonra kapı açılacak, kardeşi para isteyecek, o vermek istemeyecek, annesi kavgaya karışıp fenalaşarak kanepeye yığılacaktı. Bunu bildiğinden kapısını kilitlemişti. Kapıyı açamayan kardeşiyle annesinin tartışma sesleri bir artıp bir azalırken, kucağında kitaplar, fırından aldığı ayçöreği ile tahinli ekmeği iştahla yiyordu. Önce ince kitaplara göz gezdirdi. Ardından kallavi büyü kitabını kucağına koyup okumaya başladı. Kitabın yarısına geldiğinde, ağırlığından olsa gerek, bacaklarının üst kısmından karnına doğru bir ağrı peyda olmuştu. Sayfalardan çıkan toz gözlerini yakmış, ekşimtırak küf kokusu arka arkaya içtiği sigaralarla birleşince midesi bulanmıştı. Okudukça inanası geliyordu. Kitaba göre bu büyülerin bir ömür boyu sürecek tılsımları vardı. Büyüler ak ve kara olmak üzere iki çeşitti; kara büyü kötülük, ak büyü korunma içindi. Ayırma büyüsü, öldürme büyüsü, sabun büyüsü, papaz büyüsü "kara" başlığı altında verilmişti. Şu an ona en lazım olan çük bağlamaydı. Notlarını almaya başladı, sonra uyuyakaldı.

Sabah uyandığında büyü kitabı yerdeydi. Gece dönerken düşmüş olmalıydı. Baş ağrısına aldırmayıp üstündekileri aceleyle çıkarttığı gibi duşa girdi. Her sabah iyi gelen sıcak su, bu sabah onu bunalttı. Baş ağrısı dünden beterdi. İki büklüm olup saatlerce okuduğu halde bu kadarcık ağrı gene iyiydi. Giyinirken dün gece aldığı notları katlayıp arka cebine soktu. Dönüp dolaşıp yapana musallat olur diye büyü işine kimse girmiyordu. Aslında küçüklüğünden beri ne zaman büyü lafı geçse onun da içi daralırdı. Hacı dedesi bu yaptıklarını görse onu dayaktan gebertirdi. Telefon çaldı.

"Alo?"

"Tayfun, senin dediğinden bulamadım. V yaka var ama

bunlar daha açık, böyle popçularınki gibi. N'apayım?"

"Daha iyi ya kızım. Al hemen al. İbneler artık hep onlardan giyiyor."

"Kaç tane alacağım?"

"Beyazından, siyahından, neyinden bulursan al işte. Üçer tane al."

Şu Sema da olmasa üst başını hayatta alamazdı. Deri ceketinin yakalarını kaldırdı, ceplerini yokladı. Ev halkı gene uyuyordu. Bu sefer annesinin cüzdanına uğramadan evden çıktı. Durağa giderken telefonu cebinden çıkarttı:

"Uyandın mı lan?"

"Ne var?"

"Ne, ne var ya! Sürme işi tamam mı?"

"Annemde var dedik ya oğlum. Banyoda duruyor işte."

"O zaman uğrayıp alacağım, bugün iş var."

"Ne oldu bizim deri ceket?"

"Vereceğiz dedik ya dingil. İki dakikaya oradayım."

"Kapıyı çalma, babam evde. Gelince çağrı at, camdan atarım.

Kadıköy'e gelince önüne çıkan ilk zincir kafelerden birine girip doğruca tuvaletlere indi. Dışarı çıktığında üstünde fuşya rengi V yaka süveteri, siyah kemik gözlükleri ve sürmeleriyle hazırdı. Moda Caddesi'nde adresi ararken önüne çıkan apartmanların zengin görüntüsü keyfini iyice yerine getirmişti. Evin içindeki sıcaklık, konfor ve mis gibi tarçın kokusu ona güven verdi. İki gündür çalıştığı büyü ve nazar kitaplarından öğrendikleriyle bugün çok iyi geçecekti.

Birkaç saat sonra istediği olmuş, günün ilk büyüsünü yapmıştı. Otuzlu yaşlardaki kadın iş yerinde terfi beklediği halde, sırf müdürüyle yattığı için kızın biri bunun önünü tıkıyordu. Tayfun Allah'ın izniyle hallederdi.

"İstersen ayırırız, istersen takatını dermanını keseriz," dedi Tayfun ev sahibinden istediği sigarasını içerken.

"Yok, o kısım aslında beni ilgilendirmiyor. Kız bela."

"Ama arası bozulursa gözden düşer..."

"Orası öyle. Özünde kötü biri zaten. Şirketten defolsun gitsin istiyorum. Ayağımın altından gitsin yani."

"Dileğini söylemen lazım o zaman. Ayırma dedim, istemedin; istersen domuz yaparız. Domuzda adam onu domuz gibi görür, kovalar... Olur mu?"

"Olabilir evet. Öyle olsun madem... Değil mi? Gerçi günah ama... Yani günah değil mi?" dedi kadın tedirgin.

"De bakayım o zaman, iyi ahlaklı biri metres olur mu? Senin annen, anneannen metres miymiş?"

"Yok, Allah korusun..."

"E yok tabii. Zina zinhar günah. Araya girmek günah. Ama sen hakkımı arıyorum, ben bu terfii hak ettim diyorsun değil mi? Biz hakkımızı isteyeceğiz. Bak şimdi, hem gözden düşecek, hem hor görülecek, hem de atılacak... Allah'ın izni ile... Unutma bu lafımı!"

"Tayfun Bey papaz büyüsü varmış bir de..."

"Papaz sana olmaz. Aşk için sevda için yapılır o. Süryanice bilmek gerek. Gerçi ben biliyorum ama prensip olarak yapmıyorum. Günahı çok. Yani ayırma büyüsünün en kötü olanıdır. O da şu sebepten, pagan inanışına göre yapılır. Bizde yeri yok yani. İçeriği kötüdür bir de. Meni ve adet kanı lazım. Papaza yaptırırsan o başka." Kızın gözlerinden bir hayranlık pırıltısı geçti.

"A, ben bunları hiç bilmiyordum. Ne yapacağız şimdi o zaman? Yanımda para var. Hazırlıklı geldim."

"Kız pes, sen nasıl sağlamcısın böyle, aferin. Senin gibisinin sırtı yere gelmez. Şu parmağını telveye daldır bakayım... Sür buraya hemencik, tamam. Bugünden sonra önün açılıyor. Bak bu lafımı unutma. Bundan tam..." gözlerini bir süre kapadı ve açtı "tam üç ay sonra yeni işin tamamdır; ama dediğim gibi, yapacağımız şeyi tam manasıyla, eksiksiz yapman

lazım. Bir eksik bir fazla tutmaz. Bu bir inanç meselesi... Tamam sen fal ile beraber üç yüz ver yeter. Şimdi sana yapacaklarını anlatıyorum. Bunların hepsini temin et, uygulamadan önce beni ara ki paralel okuma yapacağım. Aynı saate denk düşmesi lazım, anladın mı?" Kız kâğıda notlarını alırken Tayfun "Bir de üstüne şirinlik muskası yazayım ki adam seni şirin görsün. Gözüne sevimli gözük ki terfi bir an önce olsun. Sağlamlaştırıyorum bak, sağlamasını yapıyorum," derken parayı çoktan kazağının altındaki bel çantasına koymuştu.

Tayfun'un bulduğu bu çok eski reçetelerle süslediği büyülerinin gücü kulaktan kulağa yayıldığında bahar aylarına girilmiş, havalar ısınmaya başlamıştı. Refahı gözle görülür bir biçimde artmış, belindeki vinileks çantanın yerini iyi bir marka, plastik gözlüğün yerini ise başka bir marka almıştı. Artık okuduğu kitaplar fal ve büyüyle sınırlı değildi. Arada market girişlerinde satılan popüler kitaplardan da okuyor, oradan yaptığı alıntılarla kadınların gözünde saygınlık kazanıyor, müşterileri onu bir yaşam koçu gibi görüyordu. Kazandığı paradan Sema da mutluydu. Tek sorun, kadınların durmadan telefonla arayıp zırt pırt bir şeyler danışmasıydı. Müşterileri için "Fasulye beyinli kızım onlar," dese de her an güzel ve zengin bir kız gelip Tayfun'u elinden alabilirdi. Dört yılını sokağa atamazdı. Ne kadar çabuk para biriktirirlerse o kadar çabuk evleneceklerdi. Tayfun da daracık odada hayatını geçirmekten kurtulacak, yüzü gülecekti. Son zamanlarda ne gülüyor ne konuşuyor, karnı ve başı sürekli ağrıyordu. Bir ilim adamı titizliğinde çalışmaya başlamıştı. Kadınlara yaptırdığı büyüleri defterine not ediyor, sonuçlarını da yazmayı ihmal etmiyordu. Hangi duruma göre yapıldığı, tarihi, ölçüleri... Hepsi vardı. Büyüleri verirken içine bol dua katıyordu. Eğer bir parça tereddüt varsa da bu kadar dua içeren büyüye hayır diyemiyordu. Zaten kendi büyü yapmıyordu ki, hep onlara yaptırıyordu. Günahsa da onların boyunlarınaydı.

Okulların kapanmasından bir hafta önce ilk erkek müşterisi geldi Tayfun'un. Yine akşam iş kadınlarının olduğu bir toplantıda gençten bir adam fincanıyla gelip karşısına oturdu. Adam annesiyle yaşıyordu ve bir kıza âşıktı ama öyle böyle değil. Kız bununla bir süre beraber olmuş, hatta evlenmek istemiş ama zaman geçip de bundan bir hareket gelmediğini görünce soğumuş, uzaklaşmıştı. Genç adam bu şekilde söylemese de Tayfun işin özünü kavramıştı. Adamın ilişkileri genelde böyleydi. İyi başlıyor, kötü bitiyordu. Falına bakılmasını istiyordu, ayrıca kendine bir kısmet muskası da yapabilir miydi? Gerekirse büyü de yaptırabilirdi. Aynı iş yerinde çalışıyorlardı. Onu unutamamıştı.

"Aynı yerde olmanız büyük şans," dedi Tayfun fincanı açarken.

"İş çıkışı aynı yerde servis bekliyoruz. Onun bölümünde bir adam var. Birkaç kere beraber öğlen yemeğe de çıktılar, gördüm... Aralarında tam ne var bilmiyorum. Para sorun değil, ne gerekiyorsa yapalım da..."

Tayfun fincana bakarken bir sigara içimi düşündü, sonunda:

"Yok yok, gerek yok. Bak şimdi şirkette seninle ilgilenen bir kız bul, onunla yan yana olmaya çalış. Sizi görsün. Yok canım, sen arkadaş olacaksın. Aranızda bir şey var mı derse hayır diyeceksin ama hep neşeli olmanı istiyorum. Bu suratı bırak bir kere. İdrarından bir damla şampuanına ekle, her gün onunla banyo al. Ferahlayacaksın. Sabah ezanıyla üç İhlas bir Elham oku. Bunları bulursun değil mi? Aç internetten bak. Sonrasında nasıl hafifleyeceksin göreceksin. Bunu yedi hafta üst üste oku. Hayır, muskayı bırak şimdi. Anladın mı? Sen elli ver, yeter. Onu ilk gördüğün zaman... Ne zaman, yarın sabah mı? Hah, yarın sabah onu görür görmez besmele çek, içinden 'Allah'ım seni bana yâr kılmış, başkasına gülsen ne yazar' diyeceksin. Bu karı benim diye düşün. Tamam

mı? Karı senin. Al bir sigara yak buradan, al al," adama kendi sigarasından ikram etti. "Bak; bir, hep gül neşeli ol, neşeli ol ki enerjin yayılsın. Enerjiyi sinerjiye çevireceğiz. İki, başka kızlarla yemeğe çık ama akşam değil öğlen git ki görsün. Akşam gitme, aklını başka şeylere açma. Üç, bu senin kıyafetine mi laf ediyordu? Üstüne başına yeni bir şeyler al. Ama son moda bir şeyler. Cebini de değiştir. Daha güzellerinden al. Dört, dediğim duaları oku. Beşincisi ve en önemlisi, kendine derhal bir uğraş bul. Ne yapıyorsun hafta sonları? Şiir mi seviyorsun? O zaman şeyler filan var kültür merkezlerinde... seminer mi, yok atölyeler var, oralara git. Ücretsizleri varmış, bir müşterim demişti. Anladın mı? Fazlasını istemez, elli ver sen. Beni iki hafta sonra ara. Bu kız dönecek, başka yolu yok. Çünkü sana yan durmuş bak burada. Sırtı dönük olsaydı böyle konuşmazdım. Dert etme kız senin, istese de istemese de gelecek götüm götüm. Hadi bakalım göreyim seni!"

Adamdan sonra gelen kadına büyünün yanında fazladan bir de nazarlık vermişti. "Bak, başkasına yapmıştım ama senin kısmetinmiş. Yok, bir şeycik olmaz, sen kullanabilirsin. İsme okunmaz bu zaten. Ayat-ı Hırz var bunun içinde. Boynunda taşıyacağından ne nazar ne cin ne tılsım kalır. Düşük yıldızı kaldırır, öyle etkilidir yani. Yalnız unutma bu boynundayken alkol yok, zina yok. Tamam? Zinhar yok yani. Hiçbir şey işlemez bundan sonra sana." Kadın iptal yapılma yüz dolarlık kolyeyi kapmış, sevinçle üç yüz doları masaya bırakıp gitmişti.

Çıkışta Sema'yı aradı:

"Ne yaptın?"

"Aldım işte. Eve geldim. Nerede buluşalım?"

"Bu akşam olmaz, cumaya iki tane büyü işi var, eve gidip hazırlık yapmam lazım."

"Ne hazırlığı yapacaksın ki? Hani sen bir şey yapmayacaktın?"

HALK KÜTÜ

"Onlara değil be kızım, kendim için. Elimde muska için ne kılıf kaldı ne ip. Baş ağrısından da gebereceğim. Yarın bir ara buluşuruz, ben de senden kazakları alırım, tamam mı? Alo?"

Tayfun eve gider gitmez kardeşinin yokluğunu fırsat bilip uzun uzun banyo yaptı. Başı biraz geçmişti ama karnı ağrıyordu şimdi de. Sema telefonu kapatmadan yeterince görüşemediklerini söyleyip gene zırlamıştı. İbne taklidi yapmasına bir şey demiyor ama iki gün görüşmeyince başa sarıyordu. "Ekmek yediğim kapıya işemem," dese de anlamıyordu. Her şey iyi giderken bir de buna sıkılmak istemiyordu. Uyumadan önce çantasındaki parayı bir daha saydı. O gün tam tamına on üç kişi gelmişti. Defterini çıkarttı, içine notlarını yazdı. Parayla defteri bel çantasına tıkıp çantayı da beline bağladıktan sonra yorganı başına çekti. Yıldızname'yi de öğrenmesi gerekiyordu. O iş çok ayrıydı. Dindar olanlar Yıldızname'yi fal olarak görmedikleri için yaptırıyorlardı. Mercan Efendi Yıldızname taksimetresini kim bilir kaçtan açıyordu. O da randevu alabilirsen. Bok mu vardı bu herifte? Ama büyüyü onun gibi çözenin olmadığı söyleniyordu. Bilmem kim el vermiş, bu da bilmem kim üstünden onun niyetiyle bakıyordu. O gün gelen genç adama söylediklerini hatırladı. Dediklerini yaptığı takdirde zavallının kaybetme ihtimali yoktu.

Tayfun haftalar boyunca sayamadığı kadar büyü ve tılsım yapmış, paralarının büyük bölümünü bankaya yatırmış, günlük vadeye koymuştu. Bir sabah kan ter içinde uyandı. Banyoya girerken,

"Amma uyudun oğlum," dedi annesi. Her zamanki acıklı haliyle tam karşısında duruyordu.

"Kâbus gördüm ya. Başım çok kötü."

"Vesveseden koru ya Rabbim! E, o kadar da uyudun ama kötü rüyadan herhalde. Kahvaltı yapacak mısın? İlaç veriyim iç."

"Yok, ya da dur tamam. Sen hazırla ben geliyorum."

Banyodan çıktığında teri gitmiş, birkaç lokma yedikten sonra ilacını içmişti. Annesi televizyonun karşısındaki yerini alırken odasına dönüp kapısını kilitledi. Kafası neredeyse oda kadar olmuştu. Cep telefonuna baktı. Sema aramıştı. Buluşacaklarına dair haber bekliyordu. Koyun can derdinde.... Yatağının altına sakladığı siyah poşetten büyü kitabını çıkarttı. Bağlama büyüsü verdiği kadına iki tutam mezar toprağı demişti de, doğru mu demişti, yoksa üç tutam mıydı? Aceleyle sayfaları çevirdi. Kara büyüler, bağlama büyüsü... Tamam, evet doğru demişti. Rahatladı. Okumaya başladı. *Toprağı ve adet kanını suya karıştır, bir cuma bekle. Sonrasında pamuktan süzüp içeceğine karıştır.* Birkaç haftada resmen hatmetmişti kitabı. Hemen altında belirtilerin büyü yapılan kişinin önce bedeninde başlayıp sonra ruhuna sirayet edeceği, kişinin yanıp tutuşacağı yazıyordu. Demek önce bedenin sıcaklığı artacak, sonra kalbi hasretle yanacaktı. Karar veremeden yatağında oturmaya devam etti. Etkisinden kurtulamıyordu. Sema ile buluştuklarında içinde bulunduğu durumu anlattı:

"Çok fenayım ya. Bok gibi rüyalar gördüm... Başım geçmiyor..." Sema sesini çıkartmadan dinledi. Tayfun'a bir şey olacak diye ödü kopuyordu. Babasını zaten bu işe zor ikna etmişti, vakit kaybetmeden iş yoluna girsin istiyordu. Son zamanlarda çok kitap okuduğu için gözü bozuk olabilir miydi? Tayfun'a göre sorun gözde değildi; çünkü mide ağrısı ve kâbus da vardı. Dün geceki en şiddetlisiydi. Şimdiye kadar en çok parayı dün yapmış, tadını bile çıkaramamıştı. Bu ne biçim işti?

"Acaba bu büyü işini biraz azaltsan mı Tayfun? Sen inanmıyorsun ama bence fal en iyisiydi. Falda bir şey yok; ama büyü... Yani öyle derler, gerçi ben de bilmiyorum ya..."

"Ondaki para nerede var kızım? Nasıl bırakayım şimdi? Ben de çok istemiyorum ama... Acaba ondan mı bilmi-

yorum ben de. Hacı dedemle anneme sorsan büyüyü yapanı yaptığı büyü gelip çarparmış. Ama benim verdiğim büyüler uydurma zaten."

"Şu koca kitaptan bakıyorum demedin mi?"

"Yarısını anlamıyorum ki, eski dilde yazılmış. Uyduruyorum. Bir tek uçkur bağlama büyüsünü tam yaptırdım, o da..." Tayfun sıkıntıyla sustu.

"O da gelip seni mi buldu?"

"Ne biçim laf lan o öyle?" derken Tayfun artık Sema'ya bakmıyordu. Neden sonra Sema sordu:

"O yüzden mi bir aydır benimle yatmıyorsun?"

Tayfun'un o gün iyice tadı kaçmıştı. Eve gelip yatağa uzanmasıyla yediklerini halıya çıkartması bir oldu. Banyoda temizlenirken aynaya baktı. Yüzü ölü gibi sapsarı olmuştu. Odası silindikten birkaç saat sonra olanları unutmuş, makineyle hesap yapıyordu. Nedense bulantıları artmıştı son zamanlarda. Akşam vakitlerinde bir ateş basması, ardından titreme geliyor, yediği ne varsa çıkartıyordu. Çok kilo vermiş, kamburunu çıkararak yürümeye başlamıştı. Hazirana şurada bir şey kalmamıştı. Hızını kesmeden bakmaya devam ederse okullar kapanmadan düzenli bir çevre oluşturur, parasıyla yazın biraz Bodrum, biraz Çeşme'de kalabilecek bir pansiyon tutar, böylece yaz boyu git gel yapmaktan kurtulurdu.

Ateşi bir süre daha devam edince durumu istemeden annesine açtı. Son bir aydır ağrıları hiç durmamıştı. Çoğu günlerde evden herkes uyurken çıktığı için kadın fark etmemişti. Annenin cevabı hazırdı: İşi gücü bereketli gittiği için üstünde nazar vardı. Kurşun döktürmek gerekiyordu. Öyle rahatlayacaktı ki, kendisi bile şaşacaktı. Atletinin üstünden kaburgaları görünen bitkin Tayfun'u ikna etmesi güç olmadı. Ertesi gün evlerine en yaşlı teyze geldi. Artık su tesisatları plastiğe dönüştürüldüğü için kurşun eskisi gibi kolayca bulunmuyordu ama o Mecut'u çok sevdiği için ne yapıp edip bulmuştu.

Suda patlayan kurşun, Tayfun'un başının üstünde gerili tutulan çarşafı delip saçlarının arasına ve duvarlara müthiş bir gürültü çıkararak saplanınca genç adam baygınlık geçirdi. Annesi ve Sema onu yatağa yatırıp gözlerini açana dek başından ayrılmadılar. Tayfun kendine geldiğinde şimdi kendini iyi hissettiğini söylese de müteakip günler kâbus ve ateş kaldığı yerden devam etti. Havaların iyice ısınmasıyla işler zaten seyrelmişti. Artık olan işlere de gitmek istemiyor, hep uyumak istiyordu ama öyle ısrarcı telefonlar geliyordu ki mecburen bir iki büyü yapıp geliyordu. Saatlerce uyumasına rağmen bitkinliği geçmiyordu. Bu arada Tayfun'un İlknur'a verdiği asma yapraklı büyü tutmuş, adam karısından boşanmıştı. Büyüleri ikidir tutuyordu. Bundan sonra kızla evlenmese de fasılalarla patlatacağı büyülere adam dayanamazdı. Şansı yaver gidiyordu. Biri olmazsa ötekini yapacaktı. Sağlam gitmiş, sağlamasını yapmış, yüzünün akıyla işin içinden çıkmıştı. Falına baktığı erkek müşterisi aradı. Dediklerini aynen yaptığını söylüyordu. Beşinci maddeyi yapmasına gerek kalmadan kız buna yanaşmıştı. Adam bundan sonra Tayfun'un sürekli müşterisiydi.

Son olay biraz keyfini yerine getirse de Sema'nın ettiği sözler aklından çıkmıyor, artık her konuşmaları kavgayla bitiyordu. Demek kız yatmadıkları günleri saymıştı. Bir durum olduğunu fark etmiş ama konu açılana kadar söylememişti. Tayfun'un yalnız kendi bedeni değil Sema'yla olan ilişkisi de bozuluyordu. Kızı seviyor ama şu ara onunla yalnız kalmak istemiyordu. Birlikte olacak ne gücü vardı ne isteği. Kurşun dökme işi o günlük işe yaramıştı ama yeterli değildi.

"Kızım bu kurşun olmadı ya. O gün iyiydim, sonra gene kötü oldum, gene yediklerimi çıkarttım," dedi. Sesi eskisi gibi kendinden emin çıkmıyordu.

"Kurşundan ne bekliyordun ki? Bari yoğurt filan ye Tayfun Allah aşkına..." Annesi içeriden koşarak geldi, Tayfun'un kulağındaki telefona bağırmaya başladı.

"Ah kızıım, ne yiyor ne içiyor! Nasıl iyileşeceksin diyorum? Ağrı kesici veriyorum ama kusuncası o da çıkıyor geri. Muska tak diyorum takmıyor, cinlerin gazabı bile olur. Ah ben buna bir dua okutamadım ya küçüklüğünden beri. Oğlum bak adam oldun hâlâ namaz bilmiyorsun... Kuruntu mu yapıyorsun yoksa? Eyvah! Vesveseyse bu..."

"Ne olur vesveseyse? Cin işi mi ki bu?" dedi Tayfun. Annesi oğluna acıyarak baktı,

"Cinler vesvese vermez oğlum, şeytan verir," dedi ve elindeki nemli bezi oğlunun eline verip odadan çıktı.

Tayfun'un o geceki kâbusu her zamankinden kötüydü. Hiç olmadığı kadar yüksek bir yerdeydi. O kadar yüksekti ki, başı bulutlara değiyordu. Burası bir uçurumun tepesiydi. Çevresini saran ağır, küf kokulu bulutlardan, değil uçurumun dibi, hemen aşağısı bile görünmüyordu. Kollarını nedense yanlara doğru açmıştı. Üzerinde göbek deliğini gösteren V yaka bir tişört vardı ama üşümüyordu. Tam tersi. Kollarının altından geçen rüzgâr ılık sıcak arası bir şeydi. Ortalık çok sessizdi. Sessizliğin en arkalarından insan çığlığına benzer bir ses duydu. Martı mı, kedi mi, bebek ağlaması mı olduğu anlaşılmayan bir çığlık. Kollarını yavaşça indirdi. Koltuk altları ter içindeydi. Ayaklarına baktı. Bastığı yer yeşildi, yeşil iyiydi ama kendini hiç iyi hissetmiyordu. Güneş kirpiklerine bir değip bir kaçıyordu. Ayaklarının ilerisine baktı. İki adım atsa düşerdi. Tam o sırada görüşünü kapatan koca bulut usulca yana kaymaya başladı. Önünde tahtadan asma bir köprü vardı. Köprünün basamakları yer yer kırılmıştı. Eksik dişlerini göstererek sırıtan bir çene gibiydi. Tellerle birbirine bağlanmış eski yüzlü basamakların yan taraflarında tutunmak için birer sıra halat gerilmişti. Genişliği ancak bir adamın geçeceği kadardı. Köprünün sonunda ne olduğunu aradaki bulutlardan tam olarak seçemiyordu. Bir orman da olabilirdi, birkaç tane ağaç da. Onun karşıya geçmesi için bir ne-

den yoktu. Böylesi kıstırıldığına sinirlendi. Neden karşıya geçeyim ki? Salak mıyım ben! Sesi çıkmadı. Sesi kafasının içine çarparak bitti. Beyni acımıştı. Ağrıdan tüm vücudu sertleşmiş kaskatı kesilmişti. Başı ne kadardır ağrıyordu? Kolları açıkken de ağrıyor muydu? Derken köprünün ortasında köprüyle neredeyse aynı renkte bir köpek gördü. Bir bacağı yoktu. Yoksa var mıydı? Yüzü Tayfun'a dönük, başını hafifçe yan yatırmış, üzgün gözlerle bakıyordu. Bir adım geri gitmek istedi, gidemedi. Bacaklarını hareket ettiremiyordu. Köpek ona, o köpeğe bakakaldı. Sıcak basmış, hava kararmış, uzaktaki çığlıklar kalın çıkmaya başlamıştı. Sen de kimsin? Köpek hâlâ bakıyordu. İçini okur gibi, kaşlarını merakla kaldırmış bakıyordu. Siktir git! Ayaklarının bir süredir yeşile değil yeşil renkli bir tenteye bastığını fark etti. Tentenin üstündeydi! Altı boştu! Ağırlığını hafifçe öne verdiği anda ayak parmakları kumaşa gömülüyor, topukları kalkıyordu. Her an yırtılabilirdi. Sağ tarafın rengi farklıydı. Hayır gördüğü renk farklı değildi sadece, orası yamalıydı. Gözlerini kırpıştırdı. Birden dank etti. Tentenin her yeri yama içindeydi. Öne doğru sallanmaya başlarken hemen kollarını yanlara açtı. Meğerse en başta dengede kalabilmek için gerekli olan şeyi yaptığını anladı. Endişe dolu gözlerini ufka doğru çevirdi. Ufuk çizgisi yok olmuştu. Ne ufuk, ne bulut, ne bir damla güneş kalmıştı. Gözlerini yumdu. *Kâbus*. Çığlıkların içinden en incesi bir şimşek gibi gelip bir karış yanında çığırıyordu. Kulaklarının içini kazıyan çığlık bedeninde indi, çıktı. Yumduğu gözlerine bir şey değer değmez açtı. Az önce asma köprüde gördüğü köpek burnunun ucunda kadar gelmiş, arka ayakları üstünde doğrulmuştu. Aynı boydalardı. Köpek ona değmeden iki ayağı üstüne kalkmış öylece duruyor, kanlı siyah gözleri dipsiz birer kuyu olmuş, Tayfun'un gözlerine bakıyor, onu kuyunun içine çağırıyordu. *Bana siktir git diyen sen miydin?* Tayfun ne yapacağını bilemeden duruyor, hiçbir şey düşünemiyordu. O sı-

rada köpek hırlamaya başladı. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldıkça arasından sipsivri süt beyazı dişleri gözüküyordu. Tayfun köpekten oldum olası korkardı. Hayvan hırlamaya devam ederken ağzı açılmaya ve arasından bir dil çıkmaya başladı. Tayfun dilin sıcaklığını terli yüzünde hissediyor, ensesinden başlayarak göğsüne, oradan beline, oradan da bacaklarına doğru bir şeyler süzülüyordu. Köpeğin dili çıktıkça çıkıyor Tayfun'un apış arasının etrafında kıvrılıyor, dokunmasa da gezinmeye devam ediyordu. Sonu kötüydü; bunu biliyor ama bir şey yapamıyordu. Dil gitgide darlaşıp yuvarlaşarak pembe kırmızı bir hortum haline geldi. Saldırmaya hazırlanan sonuna dek açılmış bir yılan ağzı gibi hortumun ucunda gittikçe genişleyen bir delik belirmişti. Delik bir yandan açılmaya devam ederken bir yandan Tayfun'un erkekliğine yapışacak kadar yaklaşıyordu. Hortumdan vantuz gibi sesler duyulmaya başladı. Galiba ısırmayacak ama organını içine çekerek koparacaktı... Alt taraftan gelen ıslıksı sesler çoğalırken bağırarak uyandı. Etrafında kimse yoktu. Kimse gelmemişti. Bağırdığı halde nasıl olup onu duymamışlardı? Ter içinde banyodan çıkıp yatağa geri yatarken belindeki çantayı yokladı. Sabah uyandığında yarı ağlar yarı inler bir halde Sema'ya telefon açtı:

"Bu böyle olmayacak... O kadar dediler inanmadım, şu halime bak ya. Bulantıdan bir kurtulsam..."

"Doktora gidelim diyorum, istemiyorsun."

"Yok ya, doktorluk işim geçti benim. Anlıyorum ben. Bir şey diyeceğim... Ben Mercan'a gideceğim galiba."

"Ne! Şaka mı bu Tayfun?"

"Yok ya, ne şakası" dedi kusmamak için yattığı yataktan doğrulmadan.

"Hani bu Mercan denen adam yanında karanlık tiplerle dolaşıyordu, şerefsizin önde gideniydi, hain çıkarcı diyordun?"

"Kızım ben iyi kalpli biri demiyorum ki, işini iyi yapıyor işte. Çok fenayım, anlamıyorsun. Ayrıca o herifler korumalarıymış."

"Medyumu mu koruyorlar? Demek adam karanlık işlere bulaşmış. Sen gitme, buna ne gerek var? Bak annen okudu işte."

"Yeterli değil işte." Mercan'la bir defa bir kafede karşı karşıya gelmişti. Kopil evladının yaptığı her harekette bir adilik, ezilmişlik ve hainlik vardı" diye anlatmıştı Sema'ya. Adam çok açgözlüydü ama yaptığı, dediği her şey tutuyordu. Ona gidecekti. İbne olmadığı ortaya çıkarsa çıksın, umuru değildi. Boku yemişti yiyeceği kadar. Ölmekten çok korkuyordu.

"Neyse sonra konuşuruz," dedi Sema'ya.

ÇIT ÇIT'IN SONU

Kavurucu yaz sıcağında başörtülü kadın önündeki insanları iteleyerek arabalı vapurun merdivenlerini telaşla çıktı. Kendini üst salonun klimalı serinliğinde bulunca sevinçle ellerini ovuşturdu. Ufak gözleriyle salonu şöyle bir taradı. Dört ve altı kişilik masalar vardı. Kadın bomboş salonda uzunca bir müddet kararsız kaldıktan sonra koşarak geldi ve pencereye en yakın dört kişilik masaya sırtını denize dönerek oturdu. Güneş gözlüğünün altındaki naylon başörtüsü sık sık kayıyor, gözlüğünü düzeltmek zorunda kalıyordu. Çantası kucağında, kap pardösüyü omuzlarından geriye atarak memnuniyetle arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atmaya çalıştı, olmadı. Bacak değiştirdi, gene olmadı. Üstünde tüylenmiş siyah bir etek, uzun kollu bir bluz vardı. Siyah dar bluz, iri memelerini bastırmıştı. Büyük bir keyifle çikletini çiğnedi *çıt çıt çıt*... Salona yeni giren yolcular önünden geçtikçe merakla onları süzüyordu.

O sırada kolunun altına gazetesini almış bir adam gelip çaprazına oturdu. Çabucak adama baktı. Bir yandan adamı izlerken, arada masalarına gelir gibi yapan yolcuları da kaçırmıyordu. Ağzının içinde küçük bir balon yaptıktan sonra sakızı toparlayarak ikinci, üçüncü balonları yaptı. Balonlar ağzının dışına çıkmıyor, azıcık şiştikten sonra gene ağzın içinde patlıyordu.

Bir süredir merdiven başında yer bakınmakta olan zayıf, yaşlıca bir adam yavaş hareketlerle geldi, deminden beri etrafı incelemekte olan kadına başıyla selam vererek yanına oturdu, elindeki eşyaların bir kısmını yere, bir kısmını masaya bıraktı. Adamın selamı kadının umurunda değildi. Ellerini kavuşturup dönüp alenen incelemeye başladı. Çıt çıt çıt... Seyrederken yüzündeki şuur kayboluyor, ağzını kapatamadan bakıyordu. Adamın çantasından çıkarttığı su şişesine dek baktı. Sonra üst dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. *Fakir. Çirkin de...* Adam masaya koyduğu suyu uzun uzun içti. *Yazık.* Adamcağız suyu içip boş şişeyi çantasına geri koyduğunda kadının ona olan bütün merakı bitmiş, kafasını yeniden ileriye çevirmiş ve yaşlı adamın varlığını unutmuştu. Ağzında çiklet olduğunu hatırlar hatırlamaz mutlulukla çiğnemeye devam etti, çıt çıt çıt...

Bu da kim be! Kadın yanındakini incelediği sırada, kaşla göz arasında karşısına bir kız gelip oturuvermişti. Alelacele kızı incelemeye başladı. *Bu sıcakta kot giymiş...üstünden düşüyor.* Uzun kollu gömleğinin kollarını kıvırmış, karmakarışık saçlı, yaşının kaç olduğu belli olmayan kız, büyük bir sırt çantasından fıstık yeşili bir termos çıkartıp masanın üstüne koydu. Ardından güneş gözlüğünü alışkın hareketlerle önce kılıfına sonra da çantanın gözüne yerleştirdi, arkasına yaslandı ve.... göz göz geldiler. Kıpırdamadan birbirlerine bakıyorlardı. Bir müddet bakıştıktan sonra kadın gözlerini yan taraftaki masalardan birine çevirdi. Kız, kadının suratına biraz daha baktıktan sonra az önce onun kendisine yaptığı gibi bakışlarını aşağı kaydırdı. Tıknaz bir vücut, kısa bacaklar... O sırada kadın dayanamayıp tekrar kıza baktı... *O da ne? Ne bakıyor bu be!* Çiklet sesi bıçakla kesilir gibi kesilmiş, yoğun bir elektrik masanın üstünü kaplamıştı. Kadının yüzünden bir nefret dalgası geçti. Beriki gözlerini aheste açıp kapıyor, kirpiklerinin arasından bakmaya devam ediyordu.

Salonun çeşitli yerlerine büyük ekranlar asılmıştı. Sesi kısılmış ekranlarda haberler veriliyor, ekranın bir köşesinde de saat ve hava sıcaklığı yazıyordu. Dışarısı otuz altı dereceydi. Feribot kalkalı daha beş dakika olmuştu, önlerinde kırk dakikaları vardı. Tam o sırada yanında oturan adam alçak sesle kadına bir şeyler söylemeye başladı. Yaşlı adam belli ki biraz gevezelik yapmak istiyordu. Ne söylediği duyulmuyordu. Kadın çikletini çiğnemeye devam ederek dinliyormuş gibi gözüktü ama aklı karşısına rahatça yayılmış kızdaydı. Neden sonra yaşlı adama cevap vermesi gerektiğini hissetti. Omuzlarını silkerek baştan savma:

"Hepsi yalan konuşuyor," dedi ve bir balon yaptı. Gürültüyle patlattıktan sonra şakırdatarak çiğnemeye başladı. Çiğne, biraz dur, çiğne, az bırak. Çikleti şişirmeden hava boşluklarına basarak çıtlatıyordu. *Çıt çıt çıt...* Yaşlı adam onun yarım yamalak cevaplara razı, gülümseyerek karşılık verdi. Gazeteli adam dinliyormuş görünmemek için kafasını hafifçe öte yana çevirdiyse de merakı gözlerinden okunuyordu. Kadın daha büyük bir balon yaptı ama patlatmadı. Hüüp diye içine çektiği çikletin içine bu şekilde daha çok hava kabarcığı doluyor ona kusursuz bir zemin hazırlıyordu.

Salonu ikiye bölen büfenin çay makinesinden çıkan buharlar daha da yükseldi. Klima olmasına rağmen güneş içeriyi kavuruyordu.

Kadın çikletini ön dişleri arasında çevirirken dayanamayarak kotlu kızı gene süzmeye başladı. *Ne öyle kaynımın gömleği gibi? Bileğindeki ip ne ki? Kadın mı erkek mi belli değil.*

Kız da o sırada kadının ayaklarını inceliyordu. Eskimiş topuklu ayakkabılarının burnunda deriden, küçük, gri fiyonklar vardı. Ayakkabı damarlı, şişman ayakların ancak yarısını alabilmişti. Kızın açıkça ayaklarına baktığını gören kadın sinirle ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını havalandırmaya bıraktı. Şimdi her iki ayağını da önüne uzatmış, sallıyordu.

Salladı, salladı... Biraz sonra alışkın hareketlerle bir ayağını altına alıp diğerini sarkıttı. Bu sefer de sarkıttığı ayağını salladıkça oturdukları sıra ile beraber yanındaki adam da sallanıyor ama gıkını çıkartmıyordu. Kız çantasına uzandı ve kadının meraklı bakışları altında deri kaplı, kalın bir defter ve kalem çıkarttı. Bacak bacak üstüne atıp, kucağına koyduğu deftere bir şeyler yazmaya başladı. Kadın iyiden iyiye sinir olmuştu.

Feribot yolu yarılamış, kadının çiklet gürültüsünden etrafındaki insanlara illallah gelmişti. Defterine bir şeyler yazan kızın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. O sırada kadın çantasından yarısı içilmiş kola çıkarttı. Şişenin kapağını açtı, asitli içeceği kafasına dikti. Kapağı kapatıp hafifçe geğirdi. Kendi kendine sırıttı. Gülerken incecik ve renksiz dudaklarının üstüne açılan burun delikleri titriyordu. Bu kısa aradan sonra çikletine geri döndü. Çıt çıt çıt...

Karşısında oturan ve durmaksızın yazan kız, aslında geğirtiyi duymuş ama kafasını kaldırmamıştı. Sinirle çikletin yerini değiştirdi, çıt çıt çıt... Kızdan gözünü alamıyordu. O kadar bakmasına rağmen, kız hiçbir şey olmamış gibi yazıyor, arada termosundan bardak niyetine kullandığı kapağına bir şey döküyor, bardaktan çıkan dumana rağmen içmeye devam ediyordu. *Bu sıcakta ne ki o?* Kadının ufacık gözleri merakla açıldı, incecik alınmış kaşları yukarı kalktı. Şimdi bön bön bakıyordu, *çıt çıt çıt...* Kadın artık ne yanındakine ne çaprazındaki adama ne de diğer masalara kendini veremez olmuş, bütün huzuru kaçmıştı. Rahatsızca kıpırdandı. Masada termosun yanında duran kızın cep telefonuna meraklı gözlerle baktı. O zamana kadar hiçbir yerde görmediği bir şeydi. *Defter kadar neredeyse, çıt çıt çıt...*

Tam bunları düşündüğü sırada, kız sırt çantasına eğilip içinden renkli bir metal kutu çıkarttı. Kadının kendine çakılı gözlerinin önünde kapağını açtı, içindeki kalın dilimli kara

kekten koca bir ısırık aldı. *Dişleri at gibi.* Kakao kokusu karşısında oturan kadına kadar ulaşmıştı. Kadın kızın ince vücuduna baktı. *Üstünde bir gram et yok, neresine yiyor ki?* Gözleri kendi vücuduna gitti. Beğeniyle göğsünün yan taraflarını ve yağlı karnını okşadı, o sırada bir geğirti daha geldi. Kendini okşaması bittikten sonra çikletini ön dişlerinin olanca gücüyle çevirmeye başladı. Hız alıyordu. Hızlandı, hızlandı ve günlerdir fırçalanmamış ağzından sarı dilini köküne kadar çıkarttı, derin bir nefes aldı ve rüzgârı yelkene doldururcasına var gücüyle içine üfledi. Balonu sonuna kadar şişirdi. Pat! Durmaksızın yazı yazan bu kıza haddini bildirmenin mutluluğuyla çikletini çıtırdatarak çiğnemeye devam etti.

Kız arada kafasını kaldırıp ifadesiz bir yüzle kadına bakıyor, kirpiklerini ağır ağır açıp kapatarak gene yazmaya devam ediyordu. Bu karı kendine bakarak hâlâ ne yazıyordu? *Kahpe.* Ondan zerre kadar hoşlanmıyordu. Bıraksalar saçını başını yolar, kıvırcık saçından tepesinde bir tane bırakmazdı. Geviş getirmeye devam etti şak şak şak şak şak şak şak şak şak şak!..

Biraz sonra yaşlı adam çantasından peçeteye sarılı böreğe benzer bir şey çıkarıp kadına ikram etti. O sırada pür dikkat karşısındaki kahpeye bakan kadın, kendisine uzanan ele bakmadan:

"Yok amca," dedi. Şu an dikkatini başka yere vermek istemiyordu. Adamın eli önce havada kaldı, sonra adettendir diye tekrar sordu. Kadın yeterince sinir olmuştu.

"İstemem ya!" diyerek uzanan eli itti ve böreğin bir kısmı yere düştü. Yaşlı adam yerden parçaları toplarken kadın büyük balonlar yapıp kıza doğru ardı ardına patlattı. İstediği oluyor her balon kulaklara tokat gibi iniyordu. Kız az önce kıpırdanmış mıydı ne? Onu rahatsız ediyor olmalıydı. *Oturmasaydın karşıma, uğursuz...* Sırıtmaya başladı. Durmaksızın yaptığı balonlar sonuç vermiş, kızı sinir etmeyi başarmıştı, şak şak şak...

Etrafın şaşkın bakışlarına aldırmadan, uzunca bir süre altına aldığı ayağını özenle ovuşturdu, sonra aynı eliyle çikletini elledi. Önce tek eliyle oynadı, sonra diğer eliyle çekiştirmeye başladı. Derken çikleti burnuna doğru kaldırıp inceledi ve gerisin geri ağzına attı. Uzun uzun esnedi. Ağzı koca bir yarık olmuş, gene de çikletini düşürmemişti. Esnemesi bitince yanındaki yaşlı adamın böğrünü dürterek saati sordu. Aldığı cevapla sevinç içinde kaldığı yerden çiğnemeye devam etti, şak şak şak...

Gene kola şişesini açıp içti. Dibinde üç parmak kalmış içeceği bir nefeste bitirip kapağını kapatırken salona gürültülü bir geğirti bıraktı. Yan masalardaki yolcuların bir kısmı hayretle, geri kalanı gülerek baktılar. Kadın kendine gülenlere aldırmadan aklı hâlâ karşısındaki kızda, boş kola şişesini koltuğunun yanına, yere gelişigüzel atıverdi. İçeceğini bitirmenin zevkiyle arkasına yaslanıp çikletine devam etti. Şak şak şak...

Feribotun yanaşmasına çok az kalmış, geminin manevraya girmesiyle yerdeki plastik şişe az ileri savrulmuştu. Yolcular birer ikişer ayağa kalkmış, merdivene doğru yürüyor, salondaki gürültü çoğalıyordu. Yaşlı adam torbalarını derleyip topluyor, kız defterine yazdıklarını okuyor, kadınsa balon yapa yapa kıza bakıyordu. Oturdukları masa merdivene yakın ve çıkış yolundaydı. Etraflarında inmek için sıra bekleyen yolcular çoğalmıştı.

O sırada beklenmedik bir şey oldu. Yolculardan biri hızlı adımlarla kadının yanından geçmek isterken, kadının attığı şişeye basarak kaydı ve dengesini kaybetti. Bedeninin üst kısmı önce hafifçe arkaya gitti, yanındaki arkadaşı eliyle destek vermek istese de zamanında yetişemedi. Adam öne arkaya sendeliyordu. Kadın sendeleyen adamı görmüş ama istifini bozmamıştı. Bir eli ayağında balon yaparken bir yandan da düşmekte olan adamın üstünü başını inceliyordu.

Dengesini bulamayan adam sonunda kadının üstüne kapaklandı. Düştüğü yerden aceleyle doğrulurken utançla kadından üst üste özür diledi ve hızla merdivenlerden inen kalabalığa katıldı. Feribot tam olarak yanaşmasa da yolcular salonu terk etmeye başlamışlardı.

Kız durumu derhal kavradı. Kadının çikleti boğazına kaçmış olmalıydı ki yutkunmaya çalışıyordu. Gözleri büyümeye başlamıştı. Boğuluyor diye düşündü kız. Evet, boğuluyor... Kadın, bir eli boynunda, vücudu öne eğildi. Gözleri yavaştan pörtlemeye, boyun damarları kendini göstermeye başladı. Diğer yolcuyla birlikte yaşlı adam da kuyruğa doğru ilerliyordu. Masada yalnız ikisi kalmıştı. Kız kıpırdamadan kadına bakıyordu. O sırada kadın öksürmeye başladı. Gürültüden öksürükleri duyulmadı. Kız bir gözü kadında yavaş hareketlerle defter ve kalemini çantasına koyarken, kadın daha da yüksek sesle öksürdü. O sırada ileride genç bir yolcu bir terslik olduğunu düşünerek masalarına doğru baktı. Çocuk bulunduğu yerden kadının sırtını görüyordu. Kızın sakince oturuşunu fark edince yürümesine devam etti.

Kadın artık kesik kesik öksürüyordu. Kafası öne arkaya sallanıyordu, deminden beri tepesinde tuttuğu güneş gözlükleri ve çantası kayarak çıplak ayağının dibine düşmüştü.

Suratı morardı, bir eli boğazında, diğer eliyle göğsüne vururken nefret ettiği kızla göz göze geldi. Kadın kıza yalvaran gözlerle bakıyordu, ya da kıza öyle geldi, bakıştılar. Kız sakin adımlarla koltuğundan kalktı, yerden plastik kola şişesini aldı, en yakındaki çöp kutusuna attıktan sonra diğer yolculara katıldı. Basamağa adımını atarken geriye baktı. Salonun diğer ucundan büfe görevlisi elinde suyla kadına doğru koşuyordu. Kız yüzünde rahatlamış bir ifadeyle merdivenlerden indi. Onu kurtaracak olan Heimlich manevrasını kaç kişi bilirdi? Adam büyük ihtimalle hem sırtına vuracak, hem de boğazına suyu akıtmaya çalışarak ölümünü çabuklaştıracaktı...

ANNEMİN NESİ VAR?

8 Kasım Pazartesi

Defne'ciğim merhaba,

Annenin mektubu elime ulaştı. Ben de seni daha fazla bekletmemek için hemen gönderiyorum. Konuştuğumuz gibi annene telefon ettim. Sesi her zamanki gibiydi. Ona araştırmamdan bahsettim. Yatılı okul anılarına ihtiyacım olduğunu, piyasadaki çalışmaların yeterli gelmediğini, anıları ilk ağızdan edinmenin araştırmaya sahicilik katacağını söyledim. Birkaç gün sonrası için sözleştik.

Evine gittiğimde kapıyı annen açtı, yardımcısı haftada bir gün geliyormuş, sen iki dememiş miydin? Kahveleri içerken ihtiyacım olan şeyi detaylıca anlattım. Sanki tez yazıyormuşum da konuyu danışmanım seçtiği için çıkmazda kalmışım filan gibi laflar ettim. Şu ana kadar karşılaştığım metinlerin bugünün bakışından yazıldığını, o günlere gidip yazmayı denemek isteyip istemeyeceğini sordum. Öyle bir oyunculuk sergiledim ki ben bile şaştım. Sonra en ikna edici tonumla "Sizden istediğim şey kolay değil tabii," dedim.

Annen böyle bir fırsat çıktığı için sevindiğini, aksi takdirde hayatta oturup bir şeyler yazmayacağını söyleyince üstümden nasıl bir yük kalktı anlatamam. Bir hafta olmadan

mektup elime geçti.

Çok değişik bir el yazısı ve şiirsel bir ifadesi var. Neyse sen okuyunca zaten göreceksin. Mektubu okumama umarım kızmamışsındır. Annenin öğrencilik günlerini bilemeyişinizin nedeni mektupta yazıyor. Açık noktalar var ama onu benden iyi tanıdığına göre herhalde bağlantıları kurarsın. Umarım bu mektupla hem kapalı kalmış yılların tozu alınır hem de annenin konuşma probleminin sebebi ortaya çıkar. Benimle de konuşurken zaman zaman çok tutuktu.

Mektubu zarfına geri koyup sana gönderiyorum. Unutmadan senden bir şey isteyeceğim. Bu yaptığım aramızda kalsın olur mu? Yoksa kadın bana bir daha asla güvenmez. Üniversiteyi bitirmediğimi cümle alem biliyor, bu tez de nereden çıktı demesinler. Şimdilik benden bu kadar.

Sevgiler,

Gözde

28 Ekim, Perşembe

Sevgili Kızım Gözde,

Benden istemiş olduğunuz leyli günlerimi elimden geldiğince ve geriye gidebildiğimce oluşturdum. Bu tecrübe beni hem mutlu kıldı hem de ruhumu bilinmedik bir biçime soktu. Gerçeklerin önüne geçmemeyi hedeflediysem de kendimi engelleyemediğim bölümler olmuştur eminim. Çevreyle pek ilgili olduğum söylenemezdi. O nedenle duygu ve düşüncelerimi önde tuttum.

Leyli mektebinde geçirdiğim hiç bitmeyecekmiş gibi gelen günlerden söz etmemeyi seçtiğimi belki eşim, kızım belki de herkes biliyor. Evet, kimselere söz etmiyorum çünkü her seferinde leb-i kilit dedikleri şey gelip beni buluyor.

Mektubum bitince bir de ben okudum ve senelerce sımsıkı tuttuğum bu zehri neden tutmuşum ben de bilemedim. Keşke çok önceleri tüm hislerimi kelimelere dökebilseymiş, huzursuz geçmişimi söküp en kuytu deliğe iteleseymişim.

Size uzun bir ömür diler, bu uzun ömrünüzde hedeflerinizi bilip, kısmetsizliklere yenilmemenizi ve incelemelerinizin bereketli geçmesini temenni ederim.

Selihe

Leyli verildiğim ilk geceyi hiç unutmuyorum. İki şok peş peşe gelmişti. İlki, yüzlerce kişinin iç içe geçmiş büyüklü küçüklü hücre benzeri bölmelerde, dip dibe uykusu; ikincisi, evinden geldiğim teyzemin döşeğime serecek bir şey vermemesi. Evvel ezel çelimsiz ve çekingen bir çocuk olduğum düşünülürse, bu iki şok beni yerle bir etmişti. Nöbetçi görevli o gecelik bir şeyler bulup buluşturmuş ve ilk gecem öylece geçivermişti. Geçivermişti de evden kopuşun sızısı çok uzun süre geçmemişti.

İleriki günlerde ezikliğimi görenler, köşkteki herkesin birbirini önceden bildiğini, tek yeni öğrencinin ben olduğumu düşünebilirdi. Ezilen tek öğrenci elbette ki ben değildim, işin gerçeği kimsenin beni ezdiği de yoktu. Bir tek herkes neden leyli verildiğimi öğrenmeyi düstur edinmiş gibi üstüme geliyordu. Çünkü ebeveyni birlikte evlerin hiçbiri kızını leyli vermiyordu. Niye versindi? Kız dediğin diz dibinde oturtulur, korunurdu. Ben belki yetimdim, ne diye söylemiyordum? Bu sorgu günlerce sürdü. İçimde evdekilere dönük müthiş bir nefret birikiyor -çocukluk işte- yine de hepsini tek tek özlüyordum. Ders bitimi eve gidememek beni koyu bir miskinliğe itiyordu. Görüş günleri on beş günde bir idi, yetmiyordu. Beni görmeye gelenleri, giderlerken bekçi kulübe-

sinin önünde elim berelenince dek demirlere vurup uğurluyordum. Leyli oluşum ile ilgili diğer öğrencilerde beliren suni ilgi de diğer pek çok husus gibi geçip gitti.

Pısırık ve renksiz bir çocuktum. Belki evdekiler bir tedbir niyetine beni leyli vermiş, böyle böyle kendimi geliştireceğimi düşünmüşlerdi. Geleneksel kültürün egemen olduğu bir evdi bizimki. Doğru neyse oydu. Henüz on ikisinde bir kızın evde istenmeme sebebi gülmeyen yüzü, mektepteki ilk senelerin beceriksizliği ise o kızı evden göndermek mi çözümdü? Hem de böyle birbirinden yüzsüz, yırtıcı kız ergenlerin eline.

Dediğim dedik evimizde beni, otorite nedir bilmeyen teyzem büyütmüştü. Gerek de yoktu, çünkü çok usluydum. Teyzem benim ilk dostum olmuş, beni eşiti gibi görmüştü. Teyzemsiz bir köşeye sürüldüm. İkimiz de mektup göndermeye pek hevesliydik. Bu beni ilk günlerde kuşkusuz çok mutlu etti. İlk günler dememin nedeni birinci dönem bitmeden teyzemin evlendirilmesiydi. Bu, mektepteki ikinci büyük şokumdu. On sekizindeydi ve bence çok güzeldi. Keskin gözleri, ince ruhu ile eğlenceli bir kızdı. Senelerden beri bildiği ve beğendiği bir erkekle evlense de çok üzülmüştüm. Bebek de istiyordu, hem de çok. Çocuksu bencilliğimle kim bilir eğer bu iblis dolu yere verilmeseydim, bu evliliğe bir süreliğine engel olur, bir iki seneyi birlikte geçirebilirdik diye düşünmüştüm. Teyzemin evliliği bir nevi benim kız mektebi ile ilişkimi mühürlemiş, gelecek günlerimi zehirlemek üzere üstüme özlem, çelişki ve bezginliği güzelce örmüştü.

Bir tek resmim iyiydi. Resim dersinde Ülkü isminde çilli bir kız ile oturmuştum. Kız benim gibi sessizdi. Resmim onu çok etkilemişti. Eski dergilerden model beğenip o giyiyormuş gibi çizmemi istiyordu. İstediği gibi çiziyordum. Son derece düzenli, disiplinli, zehir gibi bir öğrenciydi. Öğretmenler onu seviyordu. Çünkü kızın hedefi not değil, ger-

çekten öğrenmeydi. Hep etütteydi. Öksüz olduğu için devlet bursluydu, bursun elinden gitmemesi için hep bu şekilde, yüksek notlu gitmesi gerekiyordu. İyi bir öğrenciyse de onu hiç mutlu görmemiştim. Bir seferinde gülümsemiş, çıkık ön dişleri ve çilleriyle çok sevimli olmuştu. İşte Ülkü'yle ilişkimiz ileriye doğru resim derslerinde şekillendi ve ilk yıl böyle geçti.

İkinci seneye girmiştik. Durumum kötüydü. Öğretmenler geçer not verdilerse de bu zeki olduğum için değil, uslu olduğum içindi.

Güzeller güzeli ilim yurdu köşkümüz bulunduğumuz şehrin belki de en sevimli tepelerinden birinde, uçsuz yeşillikler içindeydi. Frenk billuru merdivenler iki yönden üst hole -o dönemde hol denirdi- dönerken, küpeştesinden ışığı öylesi süzerdi ki en hissiz duygusuzu bile seyretmeden geçemezdi. Döşemelerin işçiliği, o dönemin en meşhur ve ehil ellerinden çıkmıştı. Yine de biz böylesi muhteşemliğe büsbütün ters düşen demode möblelerle dolu hücrelerde uyuyorduk. Pencere diplerine dizilmiş komodinler özenle kilitlenir, içlerindeki yiyecekler kimselere teşhir edilmez, sımsıkı gözetilirdi. Öğrencilerin en söz dinlemeyenleri, ki şimdi bu tiplerin bir nevi çete olduğunu düşünüyorum, bir yolunu bulup o kilitli komodinleri ters çevirir, sırt kısmının çivilerini keskiyle eğerek içine girer, istediklerini bulup çivileri eski şekline getirirlerdi. Neticede möbleler hem demode hem uyduruktu. İlerleyen günlerde benim de bu düzene uyduğumu söyleyebilmeyi çok istesem de söyleyemeyeceğim, çünkü hiç beceremedim. Benim becerim günlerce sürecek bir elektrik kesintisini, bir zelzeleyi, seli, ez cümle mektebi terk etmemizi gerektirecek bir durumu ümit etmekten geçiyordu. Her yerde bunu düşünüyordum. Çünkü eve geri gönderilecek ve böylece herkes gibi günlük mektebe gidecek, bu mutlu mesut görünen cıvık kız öğrencileri gece gündüz çekmeyecektim.

Benim gibilere o günlerde özel değil, tembel denirdi. İlginçtir, derslerle ilgilenmiyor, yine de sözlüler için endişeleniyordum. Öğretmenlerden kırıcı tek söz işitmek istemiyordum. Serde hem tembellik hem pısırıklık hem suçluluk bulunuyordu. Bilgi ve yeteneğin önünde eğilmeyecek, bileği bükülmeyecek kimse yoktu, bunu o günlerde öğrenmiştim. Yine de bu öğrendiğim şeyi ileride motto edinecek zekilikte değildim. Belli ki yenilmezlik peşinde de değildim.

Yemekleri sevmezdim. Sevmeyişim, yemeklerin lezzetinden, türünden değil, benim için neyin iyi olduğunu bilmememdendi. Mektebe bir sene erken verilmemin sonucuydu belki. Yemekte cebimi en irisinden ekmek dilimleriyle doldurur, çekmecemde gizlediğim pekmez lokumunu içine özenle yerleştirir, kör bir köşede yerdim. O lokumu nereden bulurdum, bilmiyorum. Bildiğim böyle böyle kilolu denebilecek seviyeye ilerlemiş olduğumdu. İlk günlerde üzerimden düşen jilem, gün geçtikçe üstüme oturuyordu. Beden dersleri gelmesin istiyordum. Çünkü gecikmeli memelerim genişleyen bedenimle birlikte irileşiyordu. İlk günlerde esmer kuru bir kızdım, şimdiyse esmer, toplu, neredeyse şişko olmuştum. Mecbur olduğum için yemek boyu öylece oturur, ses etmeden diğerlerini incelerdim. Pısırığı, zekisi, titizi, kirlisi her türden kız yemekte bir vücut olur, söylenen her şeye gülerlerdi. Ne güzeldi ki içlerinde bir şey biriktirmez gibiydiler. Sırf oturup dinlemiyordum elbette. Binde bir ben de yiyordum. Yemediğim günler sebze meyve günleriydi. Her çeşit börek, komposto, et, sosis, sucuk bir de cevizli kek olduğu öğünlerde, bitecek endişesiyle yüreğim hop ederek kuyrukta beklerdim. İşin kötüsü yiyince de mutlu olmuyordum.

Ülkü tersini söylese de öğretmenlerde de iş yoktu. Nedenini çok ileride, eşimin köydeki öğretmenlerini büyük bir özlemle zikretmesiyle keşfetmiştim. O dönemde genç, yüreğinde ilim sevgisi teşekkül etmiş öğretmenler, kiminin is-

mini bile söylemeye çekindiği yurt köşelerine gider, mecburi hizmetleri bitince bu nüfusu bir milyonu geçmiş şehre, belleklerinin çoğu yitmiş dönerlerdi. İşte bizim öğretmenlerimiz bu eksik ehliyetli, bizleri önemsemeyen muhteremlerdi. Derslerin ekserisinde uyur, en bilenimizi sözlüye diker, bu böylece sürüp giderdi. Resim tek tutkumdu, o nedenle kendimi bir o derste iyi hissederdim. Öğretmenimiz bir gün çizimlerimden çok etkilenmiş, gözlerini gözlerime dikerek, "Çok güzel resmetmişsiniz Selihe, tebrik ederim" deyip elimi sıkmıştı. Bu içimi titreten tecrübeye herkes nefesleriyle eşlik etmiş, yine de böylesi hoş bir erkeğin tembel, tombul ve çekingen öğrencisine ettiği bu güzel sözler kimseyi gücendirmemişti. Bunun nedenini biliyor, önemsemiyor görünüyordum. Böylece kimse beni kendisine hedef koymuyordu.

Ders bitip güneş bu görkemli şehrin siluetinden süzülürken hepimizin içi titreyip kötülere bile bir nur inerdi. Hemen herkes hislerini bir şekilde dizelere döker, gece ermeden birbirine okurdu. Resimden ve nesirden kendimi, elimi çekebildiğim günlerde ben de diğerlerine eşlik etti göründüysem de, bu tip birlikteliklerden, böylesi feminenlikten hep nefret ettim. Bu nefretimi bir tek Ülkü sezmişti. O beni görebilen tek kişiydi. Gördüğün gibi kızım, birçok sebepten derin bir mutsuzluk içindeydim. Ülkü de son günlerde resim dersine gelmiyordu. Üniversite bursunu hedefleyen öğrenciler hobi derslerini es geçebildiğinden her derse girme zorunluluğu yoktu. O gün de derse gelmeyince benden bıktığını düşünmüştüm. Gelmemesinin sebebi kesin bendim. Kendi okul stresi yetmiyormuş gibi bir de benim sıkıntımı dinlemişti, hep dinliyordu. En son gün benden uzun uzun kedimi dinlemişti. Bu öylesine derin bir özleyişti ki bir işe girip yerleri süpürmek bile içinde bulunduğum hudutsuz cehennemden kurtuluş gibi gelecekti. Belki ölüm bile iyiydi. Kız bütün ders tüm ilgisiyle beni dinlemişti. Gerçi hep dinliyordu.

"Sürgünde gibiyim, ölseydim de şu yere gelmeseydim" deyince gözlerinden bir gölge geçmişti. O durum içindeyken bu gölgenin ne demek olduğunu bilememiştim. Hem zeki hem iyi huylu, yer yer komikti. Bense odun gibiydim. Bir keresinde beni güldürmek istemiş ben gülmeyince elimin içini çevirip geleceğimi okumuştu. Önümde iyilik ve güzellikler beni bekliyordu. Çizimlerimle bir yere gelecektim. Çil seviyorum dediğim için çilli bir erkekle evleniyor, Resim Sevenler Derneği'ni kuruyor, ücretsiz resim öğretiyordum... Kendime göre birini buldum derken beni tek dinleyen bu melek kız şimdi yok olmuştu. Ülkü'ye duyduğum dostluğun her ikimizin de sonunu getireceğini nereden bilirdim?

Fen sözlüsünde tek kelime edemediğim günün gecesi yemeğimi şöyle böyle yemiş, zelzeleden ümidi kesmiş, öğretmen ve öğrencilerin bir enfeksiyon geçirdiklerini -ben değil- okulun üçte birinin öldüğünü ve herkesin eve gönderildiğini kurguluyordum ki etüt merkezinin önünden geçerken Ülkü'yü gördüm. Son üç derse gelmemişti. Yüzü pencereye dönük oturuyordu. Hemen içeri girdim. Onu bir köşeye çekip nerelerde olduğunu sordum. Bir gözü pencerede, epey tereddüt ettiyse de söyledi. Bir süredir mektebe gelip giden, elektrik işlerinden sorumlu güzel ve çekici gence vurgundu, ismi Metin'di. Bu yüzden derslerine boş vermişti. Gelmemesinin benimle ilgisi yok diye öyle sevinmiştim ki o çocuğun hergelenin önde gideni olduğunu söylemeyi unutmuştum. Çocuk sırf Ülkü'yü değil bütün öğrencileri süzen pisliğin tekiydi. Belki de bunu söyleyip onu üzmek istememiştim. Onun yerine kendine güveni gelsin diye düşündüğümün tersini söyledim; Metin de onu beğeniyordu. O gece yeni bir evreye giriyorduk. Ülkü çocuğu her görüşte bir mektup veriyordu. Metin hiçbirini geri çevirmiyordu. Ülkü her mektup verişinde benimle konuşuyor, uygun bulduğumu belirten sözlerim onu mutlu ediyordu. Neşe içindeydi. Dersle-

ri iyice sermiş hep Metin'i konuşur olmuştuk. O mutlu ben mutlu, belki Metin de mutluydu. Çocuğun hiçbiriyle ilgilenmediğini çok ilerde duyduk. Ülkü ve diğer öğrencilerden verilen birçok mektup ve şiir çöpten çıkmıştı.

Ülkü benim dostumdu. Onun mutluluğu benim için önemliydi. Benim gibi özgüvensiz sürünmemeliydi. Bunun bizi nerelere götüreceğini bilemezdim. Çok sürmedi.

Bir öğlen gene düzgün bir yemek yemek yerine elimdeki lokum-ekmeği içime doğmuş gibi kuytu bir köşede kemirirken, Metin ile bir üst sınıfın öğrencilerinden bir kızın öpüştüğünü gördüm. Şoke olmuştum. Ülkü'ye bir şey söyleyemezdim. Gerçi Ülkü'yle gerçek bir ilişkisi yoktu yine de kız kendisine verdiğim methiyelerle kim bilir neler kurmuştu. Bir şekilde bilinmesini önlemeliydim. Çevrede kimse yoktu, bu iyiydi. Gizlendiğim yerden çıkıp resim dersine yetişmiştim ki ne göreyim? Bütün sınıf hep birden o kız ile elektrikçinin öpüşmesini konuşuyor. Ülkü'nün Metin'e duyduğu tutkuyu bilmediklerinden herkes ders boyu kendilerinden geçercesine konuşmuştu. Gerçi bilseler ne değişirdi? Bilmiyorum.

Ülkü'yle sonumuzu getiren işte bu ders boyu edilen dedikoduydu. Her şeyi duymuştu. Tek kelime etmeden dersten çıkıp gitti. Resim öğretmenimiz izin vermese de onun bu şekilde gitmesi öğrencilerin ilerdeki düşüncelerine eklemlenecekti. Ders bitiminde Ülkü'yü bir köşede buldum. Benimle konuşmuyordu. Evdekileri, evli teyzemi ve tekir kedimi hepten unutmuştum. Bir süre geçmişti. Bir gün Resim öğretmeni Erol Bey'in o güne dek hiç yükselmemiş sesini köşkün önünde ilk kez duyduk. Ülkü'ye kızın derslere hiç gelmediğini, diğer öğretmenlerinin de bu durumu beğenmediğini, dersi de dinlemediğini, günlerdir onu gözlediğini, bu durgunluğun nerede biteceğini soruyordu. O ise hiç konuşmuyordu. İlerleyen günlerde gözlerinin feri gitmiş, solgun bir yüzle

derslere girip çıktı. Gözle görülür biçimde inceliyordu. Belli ki günlerdir doğru dürüst yiyip içmiyordu. Erol Bey'in onu kendine getirmek için iyi niyetle söylediği sözleri ile kız hepten çökmüştü.

Ertesi geceydi, ben dişlerimi temizlememenin verdiği suçluluk ile pencere önünde dikilirken gecenin zifirinde önümden pırıltılı bir şey tepeden gelip hızlı bir şekilde yere düştü. Çığlık ve gürültülerle ne olduğunu sezene dek bir süre geçti. Dehşetten felç olmuş gibi öylece duruyor, sesleri dinliyordum. Bir sürü kız gecelikleriyle merdivenleri indi. Ben böcek gibi büzüşmüş, üstümüzde kimlerin olduğunu düşünüyordum. Çok geçmeden öğrendim. Gördüğüm pırıltılı şey Ülkü'nün geceliğiydi. Kız kimseye görünmeden üst revire çıkmıştı. Gecenin sessizliğinde düşerken kendi de hiç ses etmemişti. Nöbetçi öğretmenin kızın bedenini bulduğu yere gidemedim. Hem de 'isteseydim de kimse izin vermeyecekti' diyerek kendimi teselli ettim. Ölüsünü götürmek için gelenlere "ben onun dostuydum" diyemedim. Herkes üzülmek şöyle dursun, Erol Bey'i suçluyordu. Günlerce Ülkü'nün kırgın yüzü gözümün önünden gitmedi. Öldüğüne mi üzülüyordum, kimsesizliğime mi içim kıyılıyordu?

Öğretmenler ve öğrenciler Ülkü'nün ölümünü nedense, Erol Bey'in tutumu ile ilişkilendirmişlerdi. En kötüsüyse öğretmenimizin Ülkü'ye yönelik, bugünkü deyimiyle, cinsel sömürü içeren kimi eylemlere giriştiği şeklindeydi. Bu düpedüz gerzeklikti. İğrençti. Öyle bir şey hiçbir suretle gerçekleşmemişti. Bunu en iyi ben biliyor ve susuyordum. Çünkü bu söylentilerin hemen öncesinde resim defterimin içinde bir mektup bulmuştum. Mektup Ülkü'dendi. Üç gündür ölüydü. Mektubu bulduğum günkü dehşetimi bugün bile unutmuyorum. Günlerce kendime gelememiştim. Cümleleri okurken yüreğimden yükselen çığlığı kimse duyup gelmedi. "Selihe, sen benim ışığım oldun. Sen söylemeseydin onu sev-

menin ne demek olduğunu bilmeyecektim. Şimdi biliyorum. Ve sevgisizliği seçmiyorum. Tek sevdiğim de beni sevmediyse ölüm tek çözüm... Ben gidiyorum!"

Okul, öğretmenimizi hukuki sürece götürmedi. O yüzden de suçsuzluğunu dile getiremedi. Beteri olmuş, dedikodu çıkmıştı. Erol Bey yeni senede bizimle değildi. Bir iki sene geçmedi ki o Erol Bey'in kendini öldürdüğünü söylediler. Erol Bey öylesine iyi ve bilgili bir öğretmendi ki...

Resimlerimi büyük bir ilgiyle inceleyen Ülkü'nün yeteneksiz çizimlerini bile güzel cümlelerle betimleyen, onu yüreklendiren Erol Öğretmen ve tek dostum gitmişti. Nedeni bendim. Ben bitmiştim... Elimdekiler; iki kıyım/ölüm ve düzeltilemez bir geçmişti.

Uzun süre Ülkü'ye neler söylediğimi düşündüm. "Ölüm tek çözüm" demiştim. İyi de onu kendim için demiştim. En kötüsü Metin denen çocuğun onu sevdiğine yemin etmiştim. Hem on dördünde bir kızın sevgisinden ne olurdu ki... demiştim.

Üzerinden bir sene geçmedi. Kendimi edebî eserlere gömdüğümden öğrencilerin gözünde felsefî bir duruş edinmiştim. Pısırık kız bilge bir öğrenciye dönüşmüştü. Bugün sessizliğin edebî ve hileli etkisini sezemeyenleri küçük görmekte, rütbe verenlereyse çok üzülmekteyim. Çünkü iyi biliyorum ki sükût bilgelikten değil bilmemekten geliyor.

Mezuniyet törenimiz gerçekten muhteşemdi. O zenginlik bugün bile beni düşündürür. Dönemin en meşhur terzilerinin elinden geçme elbiselerin içinde hemen her kız bir içim suydu. Neticede mezun olmuş, yeni bir geleceğe gidiyordum.

Ülkü'nün mektubunu nereye koyduğumu bilebilseydim, onun ve Erol Bey'in ölüp ölmediğinden gerçekten emin olurdum.

11 Kasım Perşembe

Sevgili Onur Bey,

Size en son annem için geldiğimde, benden onu iki hafta süreyle izlememi ve gördüğüm sıra dışı hareket ve/veya sözlerini not etmemi söylemiştiniz. Söylediğiniz gibi yaptım.

Ayrıca annemin okul günlerini anlatmaktan kaçındığını söylemiş, o yıllarda yaşadığı muhtemel bir travmadan bahsetmiştiniz. Onun okul yıllarını ne ben ne babam biliyorduk. Bir arkadaşımın yardımıyla elinden yatılı okul yıllarını anlatan bu yazıyı almayı başardık. Yazıyı okuduğumuz zaman çok şaşırdık. Ben hem böyle bir trajediye hem de annemin bunu senelerce içinde taşımış olmasına çok ama çok üzüldüm. Umarım bu mektubun annemin teşhis ve tedavisinde bir faydası olur.

Mektubu, hiçbir şeyine dokunmadan aynen size gönderiyorum.

Saygılarımla,
Defne Türker

Önemli Not: Cümlelerde açıklayamadığımız bir durum var. Tam olarak adlandıramadık.

17 Kasım Salı

Sayın Defne Hanım,

Her şeyden önce sizden böylesi bir haber aldığıma sevindim. Zira biz bu vakaları senelerce anlatsak da öğrencilerimize tam çerçeveyi çizemiyoruz.

Saliha Hanım'ın durumuna gelince; onun en hassas olduğu konuyu elinden yazılı almanız çok büyük bir şans ol-

muş. Zira ancak bu şekilde durumun tam ne olduğunu anlayabilirdik. Geliş sebebinizi annenizin normal paternden çıkışı, konuşma ve hareketlerindeki değişiklik olarak açıklamıştınız. Evet, annenizin geçmişle bir muhasebesi olduğu şüphesiz. Ama artık sorun ortada, içiniz rahat etsin.

Onun gibi obsesif-kompülsif hastalar, kendilerini had safhada baskı altında tutarlar. Bu baskı bize göre baskı, onlara göre tercihtir. İstese de dışına çıkamaz fakat çıkabileceğini zanneder. Yaşam alanının böyle kısıtlanması, haliyle hastanın beslenmesini de etkiler. Bazı gıdalardan farkında olmadan özellikle kaçınabilir. Bu gıdaları tadına göre değil, yeme şekline kadar dahi kategorize edip, seçmeyebilir. Örneğin inciri tadını sevmediği için değil, eline bulaştığı için veya bezelyeyi, çiğnediği zaman ağzında patlayan bir sivilce olarak algıladığı için reddetmek gibi. Biz, bunların sebebini yine çocuklukta ararız.

Bu, nöropsikiyatride konuşma ve yazmanın kortikal fonksiyonu üzerinde görülen bozukluktur. Bozukluk duygusal bir travmayla kendini gösterir. Yani kişinin her zaman derininde olan bu maraz, travmayla şiddetlenir ve ortaya çıkmak için bağışıklık sisteminin düşmesini bekler. Annenizde küçüklükten gelen yanlış beslenme, bu ölümlerden doğan suçluluk travmasıyla eskale etmiş. Ve buna bağlı mineral eksikliği gelişmiş. Fazla hamur tüketilmesindeki sebep anlayacağınız gibi -sizin durumunuzda önce anne baba tarafından istenmeme ve ardından gelen suçluluk duygusu- duygusal açlık, yetersizlik gibi durumlar karşısında vücudun ihtiyacının çok üstünde yiyecek tüketerek güven, sevilme ve takdir edilme duygusunu yerine koymaktır. Hasta endişe ve korkularını, sıkıntılarını anlık gidermeye çalışır. Sonuçlarının ise sinirbilim kuramında büyük, hatta vital yani hayati değeri vardır.

Kısacası Defne Hanım, annenizde eksikliğe bağlı fonksiyon bozukluğu var. Tedavisi mümkün. Serotonin geri alımı-

nı hızlandıracağız. İsmini bu yüzden Saliha değil, Selihe olarak yazmış. Çünkü a harfini hatırlamıyor, böyle olunca da yazamıyor.

Mektubunu baştan bir daha okuyacak olursanız ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Saygılarımla,

Psikiyatr Dr. Onur Kaya

Oda kapısının hemen dışında duran ıslak havluya terliklerini güzelce sildi. Salon mis gibi lavanta kokuyordu. Güneşli hava evinin içine sıcacık yayılmış, bir gün önceki keskin soğuğun özrünü dilerken, yeni kaplattığı Josefin kanepesini incelemeye başladı. Altın varak modası kalmamıştı artık. Taşınma bahanesiyle ahşabını beyaza boyattığı çok iyi olmuştu. Özenle silindir yastıkların püsküllerini düzeltti.

"Anne ben çıkıyorum."

"Nereye?"

"Babamın ofisine gideceğim. Birkaç ilana daha başvurmam lazım."

"Bu halde mi gidiyorsun? Üstüne adam gibi bir şeyler giyseydin. Kotunu çıkart bari, bir etek giy. Ya görüşmeye çağırırlarsa?

"Aman anne."

"Elindekini dökme yerlere diyorum, yeni temizlik yapıldı. Hani okuldan kızlar çağırdıydı?"

"Yok istemiyorum. Güliz nişanlısını getirecekmiş."

"Güliz nişanlandı mı?"

"Ta ne zaman."

"Nereden bulmuş ki?"

"Ne bileyim bulmuş işte."

"Okuldan mı, kim bu? Ne ara bulmuş?"

Kızının ne akşamları ne hafta sonları evden çıkan dişlek arkadaşı Güliz bile birini bulmuştu. Dişlekti mişlekti ama bir gün olsun kot pantolonla görmemişti kızı. Nerede ne program varsa gider, kimseyi geri çevirmezdi. Helal olsun. Bunlar varken, kızı gibi salaklara bakacak değildi erkekler elbet. Gittiği hanım ne dediydi? Sinirlendiğiniz zaman ona kadar sayın, derin nefesi burnumuzdan alıyoruz ağzımızdan veriyoruz. Sinirlenmeyecekti zaten. Televizyonda gördüğü yeni çıkan yumuşatıcıdan alsaydı onunla yıkardı çamaşırları. Unutmuştu. Saate baktı, kapıcının servis saatinin bitmesine az kalmıştı. Çabuk olursa bugünkü çamaşırları misler gibi...

"Neyse anne, erkek gelince konuşamıyoruz istediğimiz gibi. Gitmeyeceğim." Önce anlamadı. Bir saniye sonra kızının söyledikleri dank etti.

"Aman gitme! Bayıldılar onlar da sana!"

"Anne ya, akşama börek yapsana."

"Çok lazım sana börek! Ondan sonra o olmadı bu olmadı, bir şey bulamıyoruz üstüne. Ayakkabını değiştir bari, ne onlar öyle?"

Kapının çarpılmasıyla kendini kanepeye bıraktı. Gözlerini boşluğa dikip öylece oturdu. Hiç kalkmak istemiyordu. Pembe'nin ayak seslerini duydu.

- Abla bir kahve yapayım mı sana?

Hı? Karşısında elinde toz beziyle dikilen, başörtüsü saçlarından düşmeye yüz tutmuş genç kadın ondan cevap bekliyordu galiba.

"Nişanlanır da evlenir de tabii. Daha bir gün üstünde kot, saçı fönsüz gelmedi şu eve. Anneanne büyütmüş ama bak olmuş işte... Kahve mi? E yap hadi. Şekerli olsun."

Omuzları çökük oturduğu yerden koridora seğirtti. Arka odalardan birinin kapısını açıp karşısında duran dolabın üstüne uzun uzun baktı. Yıllarca alıp alıp kenara koymuş, kim-

seler görmesin diye üzerlerini sımsıkı örtmüştü. Elektrikli ekmek bıçağını Pembe'ye verirdi belki.

Balkon kapısı bir türlü açılmıyordu. Belli belirsiz bir küfür savurarak kapının koluna tüm gücüyle asıldı. Serin havanın yüzüne çarpması çok iyi gelmişti. Balkonun en uzak köşesine yerleştirdiği küçük masanın yanındaki iskemleye oturdu. Masa örtüsünün kenarına diktiği gizli cepte sigara zulası vardı. Arada sırada canı çok isteyince kahveyle bir iki tüttürüyordu. Bir tane yaktı. En azından yarım iç, diyen kocasına inat parmağı yanana dek içti.

Aklına kızının mezuniyet fotoğrafı geldi. Fotoğraf çekimi burnundan gelmiş, kapı önüne çıkıp bir saat içinde yarım paketi bitirmişti. Bütün arkadaşları aylar öncesinden alışverişe çıkarken bu kazulet son güne kadar bekleyince, sonunda kendine hiç yakışmayan bir modele talim etmişti. Sona kalan renkler en berbatıydı. Bu kadar istemeyince resim de kötü çıkıyordu işte. Kızın ne elbise derdi vardı ne koca. Varsa yoksa iş arasın, çalışsın, para kazansın. Bir de kuaförde yaptıkları... Onca para onca emek, bir de üstüne eve gelir gelmez saçını yıkamıştı. Bari bir iki gün gezeydi o saçıyla. Kızı için yurt dışına gidenlere sipariş ettiği parfümler banyo kenarında durmaktan tortulanmıştı. *Küçükten alıştıracaktım. Herkesler nasıl yapıyor.* İkinci sigarayı yaktı, nefesi kesilene dek içine çekti. Şu geçen seneki çocuk ne yapıyordu acaba? Hiç eli hiç boş gelmez, hal hatır sormayı bilirdi. Hem efendiydi, hem tahsilli. Balkonun katlanır camlarına baktı. Bayağı kış bahçesi olmuştu işte. Yeni takımın geri kalanı da gelince eski komşuların hepsini çağıracaktı. Ve en azından birkaç yıl evinde usta görmeyecekti. Gülümsemesi artarken telefon çaldı. Ahizeye uzandığı sırada içine sebepsiz bir sıkıntı girivermişti.

"Alo? A, Semra'cığım sen misin?" Neşesi yerine gelmişti. "Nasılsın? Evet ya, ne kadar oldu değil mi? İyidir bizden de işte, ne olsun? Kemal de iyi. Yok canım, ne emekliliği? Ona kalsa

evde oturacak da... İyiler onlar da çok şükür. Oğlan bu sene üçüncü sınıf oldu Semra'cığım. Arada şikâyet ediyor ama kapatıyorum ağzını. Esas iş devlete girebilmek değil mi ama? Yerleştik çok şükür. Ama ne koşturdum görsen, dört kilo vermişim haberim yok. Ha ha! Akıllı bina olunca aidat biraz fazla oluyor. Söylemeyeyim şimdi. Kemal diyor ki, bu bina benden bile akıllıymış Semoş. Işıklar yanarken evden çıkarsan bağırmaya başlıyor yahu. Ha ha ha... Sorma vallahi, ay işte böyle. Bir de havuz var, görsen kocaman. Bütün yaz buradaydım valla ne gideceğim oralara? Siz ne yaptınız? Pelin mezun olabildi mi?"

Karşısında kahveyle dikilen Pembe'ye gülerek masayı işaret etti.

"Senin kız ne yapacak bundan sonra? Semoş, bizim kızlar evde kaldı valla. Ha? Pelin ne! Efendim? Ne zaman? 26'sında? Bu ayın 26'sında? Ne? Ne zamandan beri şeydiler ki? Yani hiçbir şey duymadık da. Eski adrese gitmiştir o vakit. Adam kimlerden? Nerenin? O zaman orada mı yapacaksınız? Anladım... Semra kapı çalıyor, gitmem lazım. Bir bakayım durumuma, sonra ararım seni olmaz mı? Söylerim tabii, sen de..."

Telefonu kapattığını ve Pembe'nin elinde tepsiyle dikildiğini hayal meyal gördü.

"Abla, üst kattakiler asansörde bana yine sordu, balkona aldığınız sallangaç nereden diye. Ne diyeceğim?"

"Ne sallangaçı?"

"Yanında duran işte."

"O salıncağı... O salıncağı beş sene evvel almışlar, bu eve de yazlıktan getirtmişler de. Ne bakıyorsun yahu!"

"E, şu yakındaki yerden almamış mıydınız ki? Abla ne oldu yüzün sapsarı?"

"Pembe üstüme gelme, git dolaptan ağrı kesicimi getir! Başım... Suyu dolaptan koy! Cebimi de kapat, soran olursa kuaföre gitti dersin... Getir, uyku ilacımı da getir, biraz uzanacağım."

KANTİTATİF ANALİZLER

"Beni her cins tanır kendi cinsinden"
Enderunlu Fazıl

20 Nisan Cumartesi

Uğur,

Ne iyi akıl etmişsin şu ses kaydını. Aslında ben de düşünmüş ama cesaret edememiştim. Annemlerin bana piyano öğretmesi için tuttukları bir konservatuvar öğrencisinin bet sesimden nasıl yıldığını bugün bile hatırlarım.

Bu seferki mektup zarfı ne kadar değişik. Onu da mı sen yaptın? Elime alınca önce anlayamadım. Açtıktan sonra kaseti görünce de gözlerime inanamadım. Burada postacılar bir garip. Ne zaman geleceklerini tahmin edemiyorsun.

Yaptığım hesaba göre benim mektuplarım eline bir haftada ulaşıyor. Sen benden mektup alır almaz yazdığını ve gönderdiğini söylüyorsun. Bir gönderinin tek yönde dört beş günde gittiğini kabul edersek, sana doğru yola çıkan her mektubumdan sonra on gün sayıyorum. Eğer onuncu gün cumaya denk geliyorsa çok üzülüyorum; çünkü hafta sonu posta-

nın gelme ihtimali çok az, yok gibi bir şey. Bu seferki dün, yani cuma günü tam kapıdan çıkarken elime ulaştı. Daha doğrusu ulaşmadı da postacının bisikletini sokağın başında görünce bahçede biraz oyalandım ve pencereden içeri atmadan yakaladım. Burada posta kutuları yok. Evlerin kapılarında içinden mektup geçecek aralıklar da yok. Ne var diyeceksin. Pencere var. Hayır şaka değil. Her neyse, burada evlerin pencerelerindeki bir mekanizmadan atıyor postacılar mektupları. Kedilerin girip çıkması için yapılan mekanizma ayrı, onun gibi bir şey ama tam da aynı değil. Bir gün becerebilirsem fotoğraf gönderirim. Bu arada biz birbirimize henüz fotoğraf yollamayacaktık değil mi? Nasıl bekleyeceğim bakalım. Bizim adama gelince galiba artık beni tanıyor. Selamlaşıyoruz. Mektupları bir kapıda bir bacada bekleyince sanırım sevgilimden beklediğimi düşünmüş ki "Aşk güzel şeydir," gibisinden bir şeyler söyledi dün. Buradakiler de bizim postacılar gibi bahşiş bekliyor mu emin değilim. Ev sahibeme soracağım. Eğer kabul ederse gelecek sefere vereceğim.

Mektubunu alarak okula gitmek düşündüğüm kadar eğlenceliydi. Bir kere aklım bütün ders boyunca çantamın ön gözüne koyduğum zarftaydı. Çantanın fermuarını açık tuttum ki arada bakabileyim. Açmasam da zarfın üstündeki yazına bakmak bile şu sana anlattığım analiz dersi hocasına katlanmama yetti. Anlayacağın sevinçle karışık yazdıklarını okuyamamanın ıstırabı içinde öğlen yemeğini ettim. Öğlen yemeğini ettim derken "kahvaltı ettim" anlamında değil, öğlen yemeği saatini getirdim demek istedim.

Sınıf boşaldıktan sonra nihayet zarfı açtım. İçindeki kaseti görünce meraktan aklımı kaçırıyordum. Merak bir yanımda, sabırsızlık diğer yanımda, biz böyle üç kişi kütüphaneye doğru koşmaya başladık. Bir zaman önce kütüphanede kulaklıkla çalışanları görmüştüm. "Öğrenme Merkezi" de diyorlar oraya. Ana binada olmadığı için çıkıp biraz yeşil alanda

yürümen gerekiyor. Normalde yol çok uzun sürmüyor. Hele ayakların kıçına vura vura koşunca iki dakikada ulaşıyorsun.

Bir de gittim, ne göreyim? Kapı duvar. Öğlen tatiliymiş. Biz üç kişi kös kös kafeteryaya gidip kahve aldık. Ben kahvemi sütsüz ve şekersiz içiyorum. Eğer karnım açsa biraz süt koyuyorum ama şeker kullanmıyorum. Kilo verdin mi, diye sormuşsun. İki ay öncesine kadar sabahları yediğim kremalı ekmekler sayesinde geldiğimden beri iki beden genişlemiştim. Galiba bir bedeni gitti, dört beş kilo kadar daha verirsem eski halime gelirim. Spor salonu var tabii. İster aletlerde istersen de seanslara girerek sınıfça spor yapıyorsun. Maalesef voleybol takımı yok. Olsaydı da yazılır mıydım bilmiyorum. Dersler çok ağır geliyor; çoğu zaman ipin ucunu kaçırıyorum. Lisan bakımından en az bir sene daha daralacağım sanırım. Özellikle okulla ilgili epey ayrıntı istediğin için, buralarda yaptıklarımı adım adım yazıyorum.

Neyse bende heyecandan ve meraktan açlık falan kalmayınca ücra bir köşede bir saat kadar oyalandım. Saat bir olunca kütüphaneye doğru depara kalkıyordum ki, senin teşhirci hoca beni durdurdu. Beyaz gömleğinin altına renkli ve en az iki beden küçük sütyen takan hocadan bahsediyorum. Kolunu omzuma atıp arka arkaya sorulara başladı. Son zamanlarda verdiğim kâğıtlar neden eskisi gibi değilmiş, bir sorun mu varmış, aklım neredeymiş, diğer derslerim de bu şekilde miymiş, miymiş de miymiş. Onunla yeterince vakit kaybettikten sonra yine ayaklarım şeyime vuraraktan tam kapıdan çıkıyordum ki, bu sefer de statik hocası -bu hoca durmadan gözlüklerini kaybedip, öğrencilerine "Sen mi aldın? Almadıysan o gözündeki gözlük kimin? Benimkine çok benzemiyor mu sence de?" diyen- bana sınıfa girmemi işaret etti. Statik dersinin birde başladığını tamamen unutmuşum.

Eve geldiğimde akşam altı olmuştu. Derken yemek telaşı başladı. Meğer akşam yemeğine misafir varmış. Yardım balo-

suna koca bir tencere marine et götürdüm diye mangal görevi bana verilmişti ya, aynen o hesap, dün de patates salatasını yapma işini üstüme yıktı. Aslında tam yıktı sayılmaz, kadın çok çaresiz görününce tamam dedim. Çünkü yemek yapamıyor. Neredeyse iki kiloya yakın patatesten salata yaptım. Buralılar yemek yaparken taze malzeme kullanan birini görünce çok şaşırıyorlar. Mesela, marketlerde haşlanmışı da doğranmışı da satıldığı için kimse bütün patates almıyor, hep yarı işlenmiş satılıyor. Bu patatesleri de eve ben almıştım zaten. Patates salatasına (ne kadar sevdiğini biliyorum, merak etme senin için de yedim) biraz kırmızı acı biber koydum. Çili biberi deniyor. Sarı kırmızı çalışmam pek beğenildi. Burada salataların içine bal ve sirkeyi birlikte koyuyorlar, tatlı ekşi kıvam çok seviliyor. Salatayı hazırladıktan sonra bu sefer de sofraya birinin el atması gerekince onu da ben kurdum ve uğraşlarımın karşılığı olarak tarafıma verilen cömert porsiyon patates salatası ve soğuk bira ile odama çekildim. Ve kaseti dinlemeye başladım...

Sesin, duymayalı yıllar olmasına rağmen sanki dün konuşmuşuz gibi geldi. Nasreddin Hoca fıkrasına çok güldüm. "Sonunu anlatamadım ki nasıl güldün?" diyeceksin. Ona güldüm zaten, yoksa sonunu tahmin ettiğimden değil.

Eskiden bana çok olurdu bu. Analizdi, statikti, solardı derken artık yaşama zevkim azalıyor. Şaka şaka, sadece kafam sanki başka türlü çalışmaya başladı. Eskiden güldüğüm şeylerin yarısına gülemiyorum artık. İmdat! Büyüyor muyum ne?

Benden de sana bir kaset doldurmamı istemeyeceksin değil mi? Mesele sadece sesimin kötülüğü değil, kaseti nereden alacağımı bile bilemem ben. Onun yerine telefon etsem olmaz mı? Geçen sefer arama demiştin, bu hâlâ geçerli mi? Şaka maka annenler sana büsbütün yerleşti sanırım. Bu kadar iyi ağırlarsan gelen gitmez tabii, biraz üstün körü yap sen de şu işleri. Bir de bırak kadını biraz mutfak işlerini yapsın.

İyi gelir. Kaç ay oldu ki annen kolunu kıralı? Çoktan iyileşmiştir o.

Solar hocası hafta sonu için bir ödev vermiş, vermiş değil verdi demem lazım. Sanki orada değilmişim gibi konuştum. Aslına bakarsan yalnız fiziken orada idim, hatırlarsan ruhum çantamın açık fermuarından içeri süzülmüştü. Hocanın adı inanmayacaksın ama Mrs. Robinson! Evet. Hem de onun gibi fettan biri. Geçtiğimiz dönem eteğinin altından jartiyeri görününce birkaç öğrenciye suni teneffüs yapmak zorunda kalmıştık. Güldüğünü duyar gibiyim... Görür gibiyim. Ablan gülüşün bambaşka, derken neyi kastediyordu bilmiyorum ama hak vermemek elde değil. Bu dersler benim Türkçemi daha da iyileştirdi galiba, ne dersin? Mrs. Robinson'un verdiği paper, evet paper, sakın burun kıvırma, orada da paper dediğinizi biliyorum. "Paper yapmak" diye bir de deyim var değil mi? Evet gene gülüyorsun ama bu sefer dudaklarının arasından eski sevgilini delirten ayrık ön dişlerin gözükmüyor değil mi? Gözükmesin. Neyse senin Mrs Robinson'ın analiz için verdiği paperın altından kalkabilmem en az üç kitap bitirmeme bağlı. Biz doğuştan analizciyiz demek kurtarmıyormuş buralarda durumu. Eski sevgiliden haber var mı? Ona hâlâ kızgın mısın?

Kasetini dinleyince aklıma neler geldi... Bizim Türkçeci "Kendinizi dinleyin, dilinizi düzeltin" diye bir çalışma verdiydi... Bu olmadı galiba. Vermişti mi diyecektim? Bu da kulağa hoş geliyor aslında, "verdiydi, yaptıydı" Sanki dil kendi benliğini oluşturmuş, tercihini yapıyor gibi. Ne diyordum? Gençlik işte. Havalara uçmuştum ne güzel fikir diye. Sanırsın geleceğin şancı adayıyım. Sadece o değil. Sesimin yanında vurgularım da harikaydı. Babamdan her yanlış vurguda bir vurgu (!) yiyerek büyüdüysem, işittiğim hakaretlerin kotası bir türlü dolmadıysa, bunun sonu elbet bir yere varırdı. Şimdi daha iyi hatırlıyorum. Kendi sesimi kayıt cihazından du-

yana kadar sürmüştü bu sevincim. Benim için milat o gündü Uğur. O günden sonra haddimi hep bildim. Ama dedim ya, senin sesin çok güzel çıkıyor, hakikaten. Sanki yanımda konuşuyorsun. Öyle canlı, berrak. Hatta arada sorduğun sorulara ses cihazına dönerek cevap verdim.

Sayfa kenarlarına çiziktirdiklerin beni çok güldürüyor. Bir önceki mektubunda, sanırım dokuzuncu sayfadaydı, alt boşluğa bir restoranın mutfağını çizmiştin. Seksi yamak tezgâhta bir şeyler hazırlarken tombul aşçının kızın memelerine dalıp gittiği resimden bahsediyorum. Kız yamak diye bir şey var mı sahiden? Sen emin misin o aşçının kızın memelerine değil de tepesinden sarkan dana pastırmalarına bakmadığına? Kadın vücudunu çok iyi çiziyorsun bu arada. Dolgun, diri memelerde hiç hata bulamadım, bravo.

Buradaki evleri anlatmamışım sanırım. Yapılar genelde tek katlı. Dalgalara yani denizden gelecek bir atağa karşı yerden yükseltilmiş. Özellikle denize birinci ve ikinci paraleldeki evlerin altında nispeten yüksek kazıklar var. Kazıkların üstündekilerse bildiğin prefabrik evler. İlk sıradaki evlerin büyüklükleri aynı, yani metrekare olarak. Biçimleri değişik tabii.

Evlerin çoğunun mutfağı ile salonu arasında servis amaçlı bir pencere açılmış veya tamamen açık mutfak olarak salonla bir inşa edilmiş.

Geldiğimden beri kaç eve gittiğimi ben bile hatırlamıyorum. Bahçeleri eve oranla ufak ama bunu pek önemsemiyorlar. Yani bahçeyi pek kullanmıyorlar. Hamak, mangal haricinde çayır çimen için birçok park var zaten. Geçenlerde bir gün, hem de bu mevsimde, havanın güneşli olmasından istifade, çalışmaya bahçede devam edeyim dedim. Bunu okuyunca yine güldüğünü duyuyorum. Okuldayken sınıftan bir yere kıpırdamadığımı hatırladın değil mi? O yıllar gerçekten de bir kaplumbağa gibiydim. Ben daha bahçenin neresine yayılacağıma karar verememiş gezinirken, otomatik sulama sis-

temi aktive oldu ve bendeniz elimde kitapla sırılsıklam oldum. Şansıma bak! O kadar zaman dışarıya çıkma, ilk seferde bu hale gel.

Bak gene okul yıllarından bir şey geldi aklıma. Birbirimizi acımasızca nasıl ıslatırdık değil mi? Hazırlık sınıfında Havva vardı hani, hatırlar mısın? Bunların bir yerde kiraz bahçesi vardı. Okula getirdiği bir sepet kirazı utanmadan gözümüzün önünde yer, ikiz olanları da kepçe kulaklarına takardı. O sinamekinin neyini sevdiğini hiç anlamaz, feci sinir olurdum. Beni kenara iterek seninle konuşur, hep ders notlarını isterdi. Bahane bu ya, illa senden alacak. Sonra o defterleri geri verirken aralarına neler yazar, ne koyardı hiç göstermezdin. Bakmak istediğim halde göstermiyordun. İllet ediyordun beni. Bir gün senden habersiz kızı punduna getirip tuvalette donuna kadar ıslatmıştım, o da ağlaya ağlaya eve gitmişti. Keşke okuldan gitmeseydin hiç.

Burada bizi ırgat gibi çalıştırıyorlar, sanırsın ki para ödemiyoruz. Biz derken denizaşırı öğrencilerden bahsediyorum. Bu söylediğimden 'yabancı öğrencileri burada sonuna kadar zorluyorlar' gibi bir anlam çıkmasın. Demek istediğim, biraz ışık gördükleri öğrencileri etraflıca ve kibarca takibe alıyorlar.

Okulda benden başka Türk yok ama İran, Kuzey Afrika ve Hindistan'dan gelen çok sayıda öğrenci var. Bir de Japonlar... En rahatları onlar gibi. Kızları bayağı aşmış. Japon kültürü, benzer kültür filan diye yetişmiştik değil mi? Kim bilir belki de evlerinden hayli uzak oldukları için ülkelerinde yapamadıklarını burada yapıyorlardır. Dayım hepsi fındıkçı olur onların demişti de ne ayıplamıştım adamı. Haklıymış. Sınavmış, hocaymış umurlarında değil. Yakalanma ihtimalleri yok gibi bir şey. Çünkü kimse onlar gibi sessiz sedasız öğrencilerden böylesi cüret beklemiyor. Cüret kelimesini doğru kullandım. Kızlardan ikisinin para karşılığı "zevk sattığı" söyleniyor. Aslına bakarsan ben de bir iki cuma gittiğimiz loka-

lin çıkış saatinde bunları beraberce yol kenarında arabalarla pazarlık ederken gördüm. Onlar adına nasıl utandım bir bilsen. Tam yan yan arabama doğru kaçıyordum ki, kızlardan daha uzun olanı beni nasılsa fark etti ve tanıdı. O hafta sonu öğrencilerden birine yaptığımız uğurlama partisinde çenemi kapalı tuttum. İşin kötüsü bu kızlardan biri benim sıra arkadaşımla yakın zaman öncesine kadar çıkıyordu. Hastalık vesaire olabilir mi diye aklımdan geçti ama ona bir şey söyleyemezdim artık. Pazartesi günü kafeterya sırasında benimle göz göze gelmemeye çalışacağını sanırken yanıma gelip "O akşam selam veremedim kusura bakma, pazarlık bayağı sıkıydı," demez mi?

Kaldığım evde üç kişi yaşadığımız halde çok gürültü oluyor, ben de yapabildiğimce çalışmalarımı okulda bitirmeye gayret ediyorum. Benim gibi garibanlar için -tamam tamam inekler için- ayrı bir bölüm var. Kütüphane diğer binada demiştim, burası zaten kütüphane değil, etüt salonu gibi bir yer. Kart göstermiyorsun çünkü kitap alamıyorsun. Sadece orada bakabilmen için epeyce sözlük, dergi, gazete filan var. Okul ortamından biraz bıktım ama itiraf etmeliyim ki çok güzel yapmışlar etüt odasının her bir köşesini. Hemen girişinde de *coffee corner* var. Kahveni alıp içeriye girebiliyorsun.

Pazartesi sınav var. Çok iyi bir puan tutturmalıyım ki istediğim bölüme sıçrama yapabileyim. Şayet iki ve üzeri alırsan sadece bölüm değil okul da değiştirebiliyorsun. Burada notlar on üzerinden azalarak gidiyor. Gerçi, burada okumak isteyip istemediğimi de bilmiyorum artık. Zaten son üç aydır sanki başka bir dünyada gibiyim.

Biliyor musun, inanamıyorum seni bunca senenin ardından bulmuş olmama. Gerçi sen beni buldun desek daha doğru ama ne fark eder? Senden her mektup gelişinde de en az ilk günkü kadar şaşırıyorum ya, şaşırdığıma daha çok şaşıyorum. Annem o imza gününe gitmeseydi nerede bulacaktık

birbirimizi? O öyledir biraz, darılmadın değil mi? Evin dışında böyle soğuk nevale bir şey olur, hatırlamışsındır da zaten. Bana haber bile vermemişti seni gördüğünü. Ancak mektubu okuyunca bağlantıyı kurdum.

Ta o zamanlar, bizde kaldığın geceler yatak odasındaki kasetçalardan skeç dinler, çatlayana kadar gülerdik. Bir kere şey olmamış mıydı... Sanki birimiz altımıza kaçırmıştık. Bazen sabaha kadar uyuyamazdık konuşmaktan. Acaba şimdi de o kadar çok şey bulur muyuz konuşacak? Baksana kaç sayfa olmuş yazalı ama hâlâ anlatacaklarım bitmiyor. Demek ki buluruz. Bir defasında film izlerken kucağıma başını koymuş ve uyuyakalmıştın. Ben de seni uyandıramamış, öylece oturmuştum saatlerce.

Seninki kadar ilginç olmasa da ben de anlatayım rüyamı madem. Güneşli pırıl pırıl bir gün. Mahalleden çocuklar birkaç araba toplanıp babanın bizi bir kereliğine götürdüğü o kampın oralara gidecekmişiz. Hangi mahalleyse artık. Arabalar acayip, neredeyse hepsinin üstü açık. Sanki yabancı filmden fırlamış gibiyiz. Herkeste şapka, fular filan var. Kimse şişman, çirkin değil, gözlüklü desen hiç yok. Denize gireceğimiz noktaya gelince arabaları arka arkaya park ediyoruz. Hava hep güzel, hep iç açıcı. O kadar güzel ki, sanki her şey çok güzel olacakmış gibi. Arabalardan *igloolar*, havlular, renkli toplar, yemek dolu sepetler, termoslar indiriliyor. Şemsiyelerin altına yerleşiyoruz.

Sen ne ara yaptıysan herkesten önce denize koşmuş iskeleden bana el sallıyorsun. İskelenin ucuna yüksek, bana göre ucu bulutlara giden bir tramplen koymuşlar. Görür görmez atlayacağını anlıyorum ama ne yazık ki seni engelleyecek zaman yok. Sana bir şey olacak endişesiyle, çaresizce etrafıma bakınıyorum. Ve biliyorum ki en havalı atlayışlarından birini benim için yapacaksın. Endişem, yerini önce göğsümü, ardından yüreğimi şişiren bir gurura bırakıyor. Parlayan göz-

lerle sana bakıyorum. Ne nefis bir dalış o, havada asılı kalıyorsun resmen. Yüzümdeki ifade, sağımda dikilen Kerem'in, "Vay canına bravo kıza, kırlangıç budur," demesiyle donuyor. Zaten yol boyu bikininden taşan memelerine bakmış. Bakarken neler kurmuş. Ne diye bindiysen arabaya o halde? Rüya olduğunu biliyormuşum. Olacakları hem biliyormuşum hem de bilmiyormuşum ya da biliyor ama ancak olduktan sonra bildiğimin farkına varıyormuşum.

Sol elimde falçata varmış. Bir anda gelmiş elime konmuş. Nasıl seviniyorum. Kalbim tatlı bir heyecanla çarpmaya başlıyor. Bacağımın arkasına doğru sakladığım falçatayı kimse görmüyor. Aletin bıçağını yavaşça yuvasından sürerken dönüp bakıyorum Kerem'e. Nefesim yavaş ama derin aralıklarla çıkıyor burnumdan. Yanaklarım yanıyor. Senden hoşlanıyor mu bu? Öteden beri nedenini bilmediğim kızgınlık, içimde koskocaman bir nefrete dönüşüyor. Boğazının yanından saplasam, kan kusa kusa yığılsa ayaklarıma. Zevkten gözlerim kapanıyor. Yapabilirim. Ama yapamam, falçata sol elimde, solak değilim. El değiştirsem dikkat çeker. Dişlerimi sıkıyorum. Tüm bunlar olurken Altan'ın deklanşöre basışını duymuşum. Hırsla dönüyorum soluma.

"Vallaha da yakaladım havada," diyor gülerek. Zevzek. Hangisine saplasam, derken aniden sol elim Kerem'in sağ kulağına ulaşıyor. Kulağının altından var gücümle çizmeye başlıyorum. Bıçak başta biraz takılır gibi oluyor ama hemen alışıyorum. Bıçağın Kerem'in teninde yürüyen cızırtılı sesini duyuyorum. Gözleri hayret ve acıyla açılmış. Kulağının altından vücudunun sağ yarısını hızla kaplayan kana beğenerek bakıyorum. Acıyla böğürüyor. Yarasından akan kanlar yerde toplanıp bir göle dönüşüyor. Üstüne vuran güneş, onu ışıl ışıl parlak bir yakut rengine çeviriyor. Ne çok koyu, ne çok açık.

Altan bağırmaya başlıyor:

"Öldürdün onu, öldürdün!"

Evet Uğur, belki benden daha başka veya daha uzun bir mektup bekliyordun ama bu seferkini bir çırpıda yazayım ve göndereyim istedim. İnsan bir şeyleri anlatmak istediğinde neden hep yüz yüzeyken söylemek istermiş şimdi anlıyorum. Yüzünü göremiyorum ki bunları okurken. Ne kadar zor biliyor musun?

Birazdan postaneye gidip mektubumu atacak ve bir hafta boyunca iki ülkenin de posta idaresine dualar ederek her şeyin yolunda gitmesini sağlamaya çalışacağım. Yedinci gün mektubum posta kutunuzun yolunu bulmuşsa, bu sefer de meraklı kardeşinin senden önce evden çıkıp zarfa el koymaması için ayrıca dua edeceğim. Bilmiyorum bana hemen yazacak mısın. Şimdiye kadar yazdın ama şimdiden sonra yazmak isteyecek misin?

Bu mektubumla herhalde sana olan duygularımın kolej yıllarımızdakinden farklı olmadığını anlamışsındır. Bir yerlere gömdüğüm şeyleri artık içimden çıkartmak istiyorum. Bir hata yapmamak için sana yazdıklarımı kaç kere okuyorum biliyor musun? Üstüne gelmek, seni boğmak istemiyorum; ama artık onlarca defa bir yerde pot kırdım mı, diye kontrol etmek de istemiyorum.

İyi ama geçen mektubuna yapıştırdığın rujlu dudaklar neydi? Dudakların ne anlama geldiğinin analizini yapmak, Mrs. Robinson'un analizlerini geçti yemin ederim. Nihayetinde bir şaka olduğunu düşündüm. Ama şaka olsun istemedim. Benim dudaklarıma değeceğini düşünerek yapmış olmanı istedim, istiyorum. Ve şayet öyleyse merak etme, başucumda duruyor. Arada rujunun kokusunu alırım ümidiyle kâğıdı uzun uzun yüzüme bastırıyorum. Sonra da bu hareketimin rujunun kokusunu hepten yok edeceğini düşünüp yaptığıma pişman oluyorum. Ama dayanamıyor, ertesi gün yeniden aynı şeyleri yapıyorum; elim gene kâğıda gidiyor, kâğıt gene burnuma giriyor...

Yaz tatilini hiç bu kadar istememiştim. Bu isteğin yoğunluğu, garip bir duygu yaratıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Bir analiz de kendime yapmalıyım belki. Sonucunu bilmek ister misin?

Sadece seni görmek, seninle konuşmak, seni dinlemek, kampta olduğu gibi vücudunun izin verdiğin yerlerine krem sürmek değil beklediğim. Artık bir şeylere hazırım ve hiçbir şey umurumda değil. Ama sen de artık o herifle gezdiğin yerleri anlatma bana olur mu?

Elli yedi gün sonra oradayım!

Gamze

DÜŞÜNEN ADAM

Oturduğum bankın tahtaları kıçıma batmaya başladı. Ne biçim yapmışlar. Adamı kıçının üstünde de rahat ettirmeyecekler. Bu saçma sapan genişlikte bankları yapmak epey zor olmuştur. Tahtaların eni bir santim daha uzun olsa rahat edeceğim. Geniş geniş oturacağım. Ama hayır. Burada benim yerimde bir başkası olsa, hayatta anlamaz. Ama ben anlıyorum çünkü hisleri olan bir insanım. Ne demişti eczanedeki kız? "Sizin de hassas bir yapınız var, ben de etrafımda olan bitenle çok ilgili biriyim, duyarlıyım," demedi mi? Kendinden şey yaptı. Kendinden yola çıktı ki benimle yakınlık kursun. İltifat ederken hop araya kendini sokuyor ki... Sanki ben anlamıyorum ne demek istediğini. Ne istediğini biliyorum.

Bu bankı yapanlara bir sormak lazım, acaba bunları tasarlarken ne tip bir fikirden yola çıktılar? Aslında onu da biliyorum, ara boy yapmışlar ki kimse üstünde uzun süre oturmasın. Eminim, her mahalleye park yapalım, renkli salıncaklar koyalım, kenarda duran şu sübyan bakıcılarının her daim işgal edeceği uzun banklar yapalım, çocukların oyun parkındaki bankların üstüne de yalancıktan saçak koyalım dediler. Sen saçağı yap, bankı yapama!

Bak, ben şimdi oturamıyorum mesela. Sadece ben değil, misal şu uzun boylu, uzun bacaklı, maşallahı olan genç ha-

nım da oturamıyor. Salıncakların yanında öylece ayakta duruyor zavallıcık. O zaman ne diye yaptığını sormazlar mı adama?

Uyduruktan bir park yapıyorsun, hayvanlar pisliklerini bıraksın diye de yarısını onlara ayırıyorsun. Biz insanlar kenarda köşede mağdur oluyoruz. Resmen iz çıktı götümde.

Etrafıma bakıyorum hep yaprak. Bu çöpçüler de bütün gün ense. Günde bir defa süpürgeyi vursan, bunun yarısı kadar pis olmaz. O kadar yıl vurdum, her yerine vurdum da düştüğü yerden gözüme bakıp daha çoğunu istedi, biliyorum.

Eskiden ne çok oynardık bu sararmış yapraklarla. Hey gidi. O zaman sonbahar daha mı erken geliyordu, yaz mı çabuk geçiyordu. Kaç yaşındayım? Belki altı. Yok yok yedi. Galiba sekiz varım, yoksa dokuz? Lacivert paltom, lacivert eldivenlerim, kırmızı atkım. Ellerim mi çok üşürdü, yoksa annem mi giy derdi tam hatırlamıyorum ama iyi ki eldivenlerimi giyiyormuşum. O zaman bile dikkatimi çekmiş. Hissetmişim sanki. Hem cildini koruyor hem ona buna dokunup pislenmiyorsun demişti dayım. Ne haklıymış. Bak şimdi olsa oğluma da ben aynını yaparım. Eldivenlerini taksın eline, ondan sonra ne yaparsa yapsın. Eldiven yalnız ısınmak için değil ki. Aynı zamanda insanın kalitesini belli eder. Atkı başıma belaydı ama. Boğulma hissi gelirdi. Annem mikrop bulaşmasın, hasta olmayayım diye sıkar da sıkardı. Ağzıma gelirdi yediklerim. Bir de tüyler ağzıma girerdi, o da bulandırıyordu midemi.

Şuraya bak. Yerlere neler dökmüşler öyle? İpsizi sapsızı, hepsi bu parklara gürültü ve pislik üretmeye geliyor. Bu mu sosyallik? Belki de bu yüzden bu bankların tahta ölçüleri böyle. Çevrede iti kopuğu üremesin diye. Zaman kötü. İnsanlar kötü. Kötüydü, şimdi daha kötü. Bir rezillik, bir yozlaşmışlık... Naturası iyi insan bulmak zor.

Saat dedim de... Bakayım kaç olmuş? Artık kendimi sokaklara alıştırmam lazım. Eve dönemem. Pişman mıyım yok-

sa? Yo, çok rahatım. Garip. Ama yorgunum da. Bir günde büyüdüm sanki. Bilge gibi bir şey oldum. Az konuşup çok düşünen bilge dedeler gibi. Sakinim. Karşı evin duvarı kadar sakin. Tuğla duvar. Altı metre vardır herhalde. Yok, daha fazla. On metre? Şuraya bak altı duvar, üstü duvar kim bilir kaç para istedi şerefsiz müteahhit ev sahiplerinden. Bu adamlar ne kazanıyorlar? Ev alacak adamın aklına şaşarım.

Ev soğumuş mudur yeterince? Eski sistem olsa soğumaz ama bunlar hemen soğuyor. Soğudum resmen soğudum. Ne gidecek yeri biter ne dekoltesi. İstemiyorum, dedim bin kere, eğitimden başlayıp insan haklarında bitirdi.

Paçalarım ıslanmış. Okuldayken hep ıslak paçalarla gezerdik. Çorap da ıslanırdı tabii. Unutmuşum paça ıslaklığını. Maazallah cır cır olursam yanarım. Artık sokaklardayım. Bundan sonra benim evim sokaklar oldu. Temizlenmek için suyu nereden bulacaksın? Kaçamam da. Arkamda ipucu bırakırım. İshal büyük dert. Köyde adama sormuşlar,

"Nasılsın baba?" demişler.

"Bir ishal oldum sorma oğul, zaten benim her hastalığım bir başka," demiş.

"Nasıl yani?" demişler.

"Benim ishalimi bardağa koyup su diye içersin, kabızkenki bokumu da ceviz gibi kırıp kırıp yersin," demiş.

Vallahi midem kalktı. Ama üşümem durdu.

Kedilere süt vereceğim diye ne biçim kıyafetle çıkmış. Verme demedim ki... "Kot elbise içini belli ediyor," diyorum, deliymişim gibi bakıyor suratıma. Oh olsun orospu! Gözlerini gözlerime dikip bakakaldı. Evlenmeden de böyleydi. Aynı. Ne var biraz terlesen?

"Yazın hırka mı giyilir?"

Giyilmese niye satsınlar? Aldık, giy işte. Arkadaş grubunun alayı tıraş. Hepsine gözlerinin içi gülerek öylece bakıyor. "Bakma!" diyorum, bakıyor. "On bir yaşından arkadaşlarım,"

HALK KÜTÜPHANESİ

diyor. Adam gelmiş kırkına hâlâ on bir diyor. Ne güzel söylemiş şair rahmetli:

Yüce dağlar çökmüş, belleri kalkmış,
Coşkun ırmakların selleri kalkmış,
Hanlar yok meydanda, illeri kalkmış,
Düşenler çok ama, kalkan nerede?
Gideyim arayım Hakan nerede?

Her satırında ayrı bir anlam, her kelimesi ayrı cevher. Şair "Nerede?" diyor -toprağı bol olsun- ahlaki değerler nerede?

Ben de soruyorum, nerede? İnsanın böylesi güzel bir şiiri içinden değil dışından söyleyesi geliyor, hem de haykıra haykıra. Ama yaparsam deli derler. Bir Allah'ın kulu da çıkıp "Ne güzel söylemişsin ey Ziya Hoca! Senin peşinden biz de geliyoruz, geleceğiz," demez.

Yine de sanki beni rahatsız eden bir şey var. "Kalkmış" lafını böyle tekrar tekrar... Bilemedim. "Kalkan" kelimesi desen... Aslında şimdi düşününce... Yanlış anlaşılabilir.

Tut ki şimdi bir okula gittim, misal bir liseye olabilir, kürsüye çıksam, bu şiiri sesim gürleye gürleye okusam ön sıralar gülmekten yerlere yatar. Arka sıralar yatmaz. Çünkü dinlemez. Ama ön sıralar... Kızı var erkeği var. Şeye girmişi var, ergenliğe, girmemişi var. Şiir bitince *kalkan nerede*'nin tahlilini ben elbette yaparım ama konu o değil.

Kalkanı var, kalkmayanı var. Peki ya, bu kelimeyle sabahtan akşama kadar bu kanları deli gibi akan, bir nevi ateşle barut gibi yan yana eğitim gören o zıvanadan çıkmış öğrencilere öğretmenlik etmeye çalışan emekçi arkadaşlardan birini gücendirirsem?

Esas Müdür Bey'i gücendirirsem ne olacak?

Martılar da geldi. Yemek bulamıyorlar tabii, buralara

kadar geliyorlar. Vapurdan simit attığımız, boğazın canım martılarına bak şimdi. Şuradan iyi ki ekmek almışım. Yesinler garipler. Yazık. Yazıklar olsun. Açacak bacaklarını. Yüzlerce kere dedim. Daha üç aydır çıkıyorduk, dedim. Ahmet Bey kim? Hekimmiş. "Kadın doktora git" diyorum, "Ahmet Bey" diyor. Ahmet Bey neyi farklı yapacak? Alt tarafı yatacaksın, açacaksın bacaklarını. Ama bu orospu ille ona açacak bacaklarını.

"Oğlum karışma, oğlum konuşma." Anneme de anlatamadım derdimi. Bütün ofis anlıyor, annem anlamıyor. "Oğlum yapma"ymış. Neyi yapma?

Faaliyet raporunu da yetiştiremedim. Bu ay aldığım ikinci uyarı. Daha ne kadar tutarlar arkadan taze mezunlar gelirken? Bir de ağız kokusu mu çekeceğim? Çıkarım daha iyi. Neyse, izin bitsin, bakarız.

Rafine zevk nedir yahu? Herif alt tarafı yediğin peynirden getirmiş diye.

"Rafine zevkimi unutmamışsın Ozan."

Marketi taşıyorum, bana öyle bakmıyor. Zarifçe beklemek ne? Sana ne elin adamından? Ne tavsiyesi veriyorsun? Herif çoktan çevirmiş rotayı başka kadına bu hâlâ:

"Zarifçe beklemek diye de bir şey vardır Ozan. Belki eşin dönecekti sana? Neden beklemedin?" diyor. Gördü Ozan'ı.

İyi ki camları açtım. Koku da gider. Böylece saati belli olmuyormuş. Adli tıp programlarını aylardır boşuna seyretmedim herhalde. Gerçi saati belli olsa ne olur olmasa ne olur. Ben çoktan yoluma koyuldum. Benim evim sokaklar bundan sonra.

Anneme haber versem mi? Son vapur kaçtaydı acaba? Vapuru yakalamalı. En önemlisi o şu an. Kalksam mı artık? Acaba ne kadardır buradayım?

İnsan karşısına dünyayı alsın, ama kocasını asla. "Erinim, erkeğinim" diyorum. "Beni kızdırırsan kâbusun olu-

rum" diyorum. O kadar tekrar ettiriyorum yatakta. Yatakta olunca söylüyor fahişe gibi. Sen benim oyumsun buyumsun. Yataktan kalkıyoruz, yok. Gitmiş... Az önce tokatlarımı yiyen, ağzına kemerle vursam da gözlerime aşkla bakan karı, yok.

Parklar gerçekten de güvenli değil. Çoluk çocuk sallamaya geliyorum deyip onunla bununla kırıştıran kadın çok. Az ileride duranlar buralardan belli ama yine de bilinmez. Bunların takıntıları da olur.

Ya da az mı duyduk evine aldığı çocuk bakıcısının evin adamını ayarttığını. Ne terbiyesizlik. Karısının gözleri önünde. Olacak iş değil. Bir kere çok riskli. Her an yakalanabilirsin. Eşine yakalanmasan çoluğu var çocuğu var. Sen karın uyurken, yarı yaşında belki de eline daha erkek eli değmemiş kızla yan odada nasıl birlikte olursun? Çünkü yasak elmanın tadı bitmez, yersin daha istersin. Bu iş böyle. Şeytan niye var? Bizleri sınamak için. Hem karına duyurmayacaksın, kız inleyince elinle kapatacaksın ağzını, eğer istemiyorsa biraz zorlayacaksın, itiraz ederse haddini bildireceksin. Tadını alsın bir kere, sonradan zaten ister.

Bak üşüme gitmişti, şimdi gene geldi. Terliyim de halbuki. Yani ayıp. Ortalık kaynıyor böyleleriyle. Dikkatli olmak lazım. Parklara adamların gelmemesi gerek. Evinde bulamazsa buradaki bakıcıyla bir şey olabilir. Nerde bu yahu? Vapur tarifesini iç cebime koymamış mıydım ben? Hay Allah!

Şu ayakta duran kız epey yoruldu. Gerçi sağlam bir şeye benziyor öyle kolay kolay yorulmaz cinsinden. Bacakları adaleli. Daracık kotun üstünden bile anlaşılıyor.

"Hanımefendi! Buyurun şöyle, ayakta yorulmuşsunuzdur. Oturmaz mısınız, bankta daha yer var..."

Gelmeyecek. Beğenmedi tabii beni. Biraz üstüm başım şey bugün, o da boğuşmaktan. Saç ektirseydim gelirdi ama.

Alayı bayılıyor saçlı adama. Ne yapacaksa saçı erkekte? Kadında ayrı. Oradan tutuyorsun bir kere. Şuna bak. Gözlerimin içine bakarak saçıyla oynuyor. Ben biliyorum anlamını da, neyse. Sağlam karakterli bir adam olmasam yapacağımı bilirdim.

Ya ölmediyse? Bütün gücümle sıktım. Gözleri fırlayıp ağzıma girecek sandım bir an. Maazallah insan yemek yiyemez bir daha. Ellerimi yıkamış mıydım?

En iyisi yastıkmış aslında. İnsan nereye tıkar evdeki bütün yastıkları? Koca evde ara tara bir tane yastık bulamadım. Bugün ev kadınlığı tutmuş. Sonradan gördüm dolabın ta tepesine sokmuş. Baştan her bir şeyi hazır etseydim hiç ellerimi bulaştırmayacaktım. Neyse yıkadım hemen. Hastaneden verdikleri sabun iyi. Derinlemesine temizliyor. Televizyonda bile diyorlar. En az on dört saniye yıkamak lazımmış. Yıkamayacaksan hiç kalkışma. Bir işe kalkıştın mı bitireceksin, layığıyla yapacaksın. Bir işi bitirmek adamın kimliğidir.

"Arkadaşımın kocası dedi ki" diyor. Konuşma elin adamlarıyla diyorum. "Arkadaşımın kocası" diyor. Cinsel organı yok mu bunun? Nedir, kadın mı? Erkek işte.

Evlenmeyecektim bu orospuyla. Her defasında seni terk edenle evlenirsen böyle olur. Ama beni çok sevdi, biliyorum. Deli gibi sevdi. Beni seviyorsan ayağımı öp, dedim. Eğildi öptü. Hem de botların üstünden. Gençliğim. İlk göz ağrım. İlk aşkım. İlk aşkıyım, tabii sevecek. Kapı gibi adamım. Portakal elimi yapış yapış yapıyor diye az mı benim için gece yarıları kalkıp portakal soydu.

Ya yeterince sıkamadıysam? Boğulmadıysa da kan kaybından gitmiştir.

Sevgilim. Portakal kokulu ellim. Kesmese miydim? Keşke kesmeseydim. Bu böyle kalmaz ki şimdi? Süner gider. Kokar. Şimdiden morarmaya başlamış. İki poşete sardım ama akacak gibi duruyor. Üstüme damlamasa bari.

Altı yılda nasıl oturulur nasıl kalkılır öğrenemedi. Benden öğrenemedin annemden de mi öğrenemedin? Az mı uğraştı seninle? Ama yok.

Çiselemeye başladı. Palto yerine yağmurluk giyseydim, tüh. Ama paltonun da üstünde yatabilirim. İş ki korunaklı bir yer bulayım. Daha bayağı yürümem lazım. Epey çaptan düşmüşüm, nefes nefese kaldım on dakikada. Bir an önce vapura gitmem lazım. Ancak yetişirim. Sonrası özgürlük. Yağmur ağırlaştırdı beni. Sırtımdaki olmasaydı daha hızlı koşardım. Tekelin köşeyi de döndüm mü kalanı düzlük artık.

Özgürüm!

ELİM SENDE

Lokantayı ikinci defadır gezinirken adamlardan zayıf olanı endişeyle köftecinin dolu masalarını süzdü.

"Çok ayak altı olalım istemiyorum Engin Ağabey. Bizi kimsenin duymayacağı bir yer olsun."

"Valla hakikaten çok merak ettim."

"Bak, şu köşe iyi."

Salonun en ücra masasına oturdular. Sinan yerine yerleşmeye çalışan eniştesine kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra masadan bir peçete aldı. Lafa nasıl gireceğini düşünüyordu. Karşısındaki ne de olsa karısının ağabeyiydi. Sakin olmaya çalıştı. Garsondan soğuk bir içecek istemek için bakınırken eniştesi:

"Sen dur, ben çağırırım garsonu," dedi. "Oğlum! Bize birer köfte, yanına piyaz. Turşuyla ayran da getir! Sen de bırak şu kağıtları ufalamayı. Haydi anlat bakalım."

Sinan lafa başlamadan önce bakışlarını son bir defa daha masalarda gezdirdi. "İşyerimin oradaki oteli biliyorsun. Arabayı bazen arkasındaki dar sokağa bırakıyorum. Geçtiğimiz hafta maç vardı ya, o gün de bırakmıştım. Sokak tekin değil ama arabaya daha çabuk varırım diye. Aslında o sokak gündüzleri bayağı hareketlidir. Eski evler var hani. Güzel restore ettiler orayı da. Kaç yıl önceydi bakayım..."

"Hay sokağına! Konuya gel oğlum çatlatacaksın."

Sinan ayranından bir yudum alıp alçak sesle anlatmaya başladı.

Niyeti bir an önce arabasına binip geç kalmadan eve yetişmekti. Kaç yıldır ilk defa bir şampiyonluk maçını evde seyredecekti. Tam sokağı yarılamışken karşı sıradaki karanlık giriş katların birinde ışık yanmıştı. Tül perdeden evin içi olduğu gibi gözüküyordu. Yoluna devam etmek istediyse de merakına yenilip durmuş, üstünde varla yok arası elbiseli genç kadını görünce olduğu yere mıhlanmıştı. Kadın odada garip bir şekilde dolanıyor, arada sırada tavana bakıyordu.

Sinan gözleri kadında, sırtını önünde durduğu duvara iyice yapıştırmış, artık hiç kımıldamıyordu. Bir yabancının evini gözetlemesi bir yana, bu yabancının bir kadın oluşu da iyiye alamet değildi. Bulunduğu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu düşünürken kadının elindeki ipi avizeye doğru fırlattığını fark etmişti.

"Nasıl bir görüntüydü inanamazsın. Kadın elindeki ipi yukarı doğru attığı sırada arkasındaki kocaman resmi gördüm. Çikolataya batırılmış bir çileği yalayan bir dil. Böyle kıpkırmızı boyalı dudakların arasından çıkmış. Aynı film afişi gibi. İnsan nereden bulur böyle bir resmi zaten..."

"Sinan Allah aşkına bırak resmi de dili de şimdi. Kadın ne yapıyordu onu anlat!"

Evi dikizlediği belli olmasın diye hafif yan dönmüş, sanki ceplerini arıyor gibi yapmıştı. Derken kadının kendine doğru baktığını görmüştü. Kadın yüksek bir yere çıkmış, boynunda ilmekle tülün ardından sanki gözlerinin ta içine bakmıştı. Kadın ona, o kadına bakıyordu.

"Oğlum koşup engel olsaydın! Ne duruyorsun?"

Ne yaptığını o saatten sonra hatırlamıyordu ki doğru dürüst. Kadına durması için bağırmış sonra mı koşmuştu, yoksa tersi miydi? Basamakları hızla çıktığını hatırlıyordu.

Kadının daire kapısı zaten apartman kapısından birkaç basamak ötedeydi. Açık kapıdan girer girmez karşısında boynunda ip, öylece yüzüne bakan kadını görmüştü. Ona doğru yaklaşmasıyla ağlayarak kollarına yığılmıştı.

"İntihar işte! Bal gibi intihar!" diye bağırdı Engin. Gözlerini sonuna kadar açmış, önündeki yağlı ve gergin köfteleri birer ikişer götürüyordu. Heyecanla ağzındaki yarı öğütülmüş köftelere biber turşusunu da ekledi:

"Yazık çok yazık. Bence Demet'e anlat bunları. Kardeşim sana çok güveniyor, hem merhametlidir o yahu."

Biraz sakinleşince hemen kadının elinden ipi almıştı. Beraber salonun ortasındaki berbat mor renkli, devasa kanepeye oturmuşlardı. Kanepenin yekpare minderi adamla kadının oturmadığı köşeden havaya kalkmıştı. Sinan etrafına bakınınca duvardaki resimler hariç sıradan bir evde olduğunu görmüştü. İçerideki tek tük eşyanın hiçbir dikkat çekici özelliği yoktu. Söze başlamak istemişse de aklına bir şey gelmiyordu. İpi hâlâ sıkı sıkıya tuttuğunu fark edince kıpkırmızı olmuştu. Bacağının dibindeki orta masaya bırakabilirdi ama ya kadın "Batsın bu dünya!" deyip ipi elinden aldığı gibi kendini asarsa? Kadının tüm bunları bir anda nasıl yapacağını bilmiyordu ama belli olmazdı. Göstermemeye çalışarak ipi paltosunun cebine tıkmış, birkaç dakika daha oturup kalkarım derken, neredeyse bir saat kalmıştı.

"Niye oturdun sahi o kadar? Kadın güzel miydi?"

"Mesele o değil."

"Kadın güzel mi? Söylesene be!" Enişte memnuniyetle sırıtıyordu.

"Demet'ten biraz büyük galiba. Bilmiyorum, hoş bir kadın... Mesele o değil abi."

"Mesele ne peki?"

"Mesele... O günden sonra durmadan beni aramaya başladı. Ne yapacağım?"

"Alo?"

"Sinan?"

"Buyrun?"

"Sinan tanımadın mı? Ben Elmas. Hiç geri dönmedin? Çok yoğunsun biliyorum."

"Şey ben..."

"Son konuşmamızdan sonra çok hastalandım Sinan."

"Geçmiş olsun Elmas Hanım."

"Lütfen hanımı bırakalım, Elmas de bana."

Elmas derhal Sinan'ı görmeliydi. Çok hastalanmış, sinirleri fevkalade bozulmuş, günlerdir doğru dürüst bir şey yiyememişti. Doktor çok hassas bir bünyesi olduğunu, çevresinde olan biteni diğer insanlardan daha derin algıladığını söylemişti. Bu doktoru çok iyiydi, iyi ki vardı.

"Gerçekten öyleyim Sinan. Çok hassasım. Bir çiçeğin dalı kırılsa ağlarım. Sokakta biri düşse gözlerim dolu dolu olur, çok üzülürüm, hiç dayanamam."

"Hemen koşup yerden kaldırırsınız değil mi?" dedi Sinan kızgınlıkla.

"Anlayamadım."

"Elmas Hanım düşene ağlamanızın bir faydası yok! Gidin adamı yerden kaldırın, size düşen vazife bu! Adamı kaldırmak."

"... Hangi adamı?"

"Elmas Hanım bakın..."

"Aman her neyse bırakalım bu başka insanları ne olur. Doktor, içinizi ferah tutun, sizi sinirlendiren kişilerden uzak durun, dedi. Bana iyi gelen insanlarla görüşecekmişim. Bu akşam seni yemeğe bekliyorum. Bak çok güzel balık yaparım."

Konuşma tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Sinan bu kadına öyle bir cevap vermeliydi ki artık bu işin olmayacağı an-

laşılmalıydı. Sert bir şekilde:

"Bakın gerçekten olmaz," dedi.

"Yarın akşam olsun o zaman?"

"Bakın, ne bu akşam ne de başka zaman size yemeğe gelemem. Doğru olmaz."

"Haklısın... Bir gören olabilir. Tabii bu uzun boyunla seni görmemek ne mümkün. O zaman daha geç bir saatte gel, ondan sonra mesela. Benim mezelerim çok meşhurdur. Öyle fazla değil, bir iki şey hazırlarım, yanına bir balık..."

Sinan konuşma boyunca nefesini tutmuşçasına telefonu kapatır kapatmaz derin bir nefes aldı. Bir de evet demeseydi... Ama olmuştu bir kere.

Altı üstü bir yemek ve bir aya yakındır durmadan çalan telefonu. Elmas en son "*Öldürürüm kendimi!*" diye bağırmıştı telefonda. Kadının evinden çıkarken bıraktığı iki depo benzin parasına da acıyordu şimdi. O da iş bulamıyorum dediği içindi, aslında kadının iş filan aramadığını biliyordu ama olan olmuştu.

Ondaki değişimi ilk fark eden eski okul arkadaşı Bünyamin oldu. Senede iki defa görüştüğü bu adamın zamanlaması harikaydı doğrusu. Başta bir sevgilisi olduğunu düşünmüş, daha sonra gerçeği öğrenmişse de bu inancı değişmemişti. Sahi kaç para alacağı vardı bu heriften?

Sinan oturduğu rahatsız sandalyeden ilerideki kafenin önüne dizilmiş, şubat soğuğunda titreyerek sigara içenlere baktı. Anlaşılan kafe sahibi birkaç ay önce gelen kapalı mekânda sigara yasağından sonra tiryakileri düşünmemiş, müşterilerini dikilmeye mahkûm etmişti. Allahtan oturdukları yerin bahçesini öylesine de olsa kalın naylonlarla kapatmışlardı da insanlar bir nebze rahat etmişti. Soğuk ve ıslak gene

de kendini hissettiriyordu. Sinan da birçoğu gibi durumu fırsat bilip, yasakla birlikte içtiği bir iki tane sigarayı hepten bırakmıştı. Yine de Bünyamin içtiği için açıkta oturuyorlardı. Donmuştu. Paltosunu giydi. Zerre kadar sevmediği bu adama ne diye anlatmıştı olan biteni? Her şeyden önce niye buluşmuştu? Konuşmanın gidişinden belliydi, Bünyamin borcunu gene vermeyecekti. İsteksizce konuşmaya devam etti:

"Bilmiyorum abi, aynen böyle oldu işte. Gerçekten yok mu kimsesi bilemiyorum."

"Vay canına yahu. Film gibi aynı. Dinleyince insana sahi değilmiş gibi geliyor, şu işe bak. Kadın böyle senin benim gibi biri değil mi?"

"Söyledim ya Bünyamin. Hem tipi düzgün hem de konuştuğu zaman anlamıyorsun. Sen de beni hiç dinlemiyorsun ya."

"Telefonun mu çalıyor senin?"

Son günlerde Elmas sayesinde bu lafı herkesten duyuyordu. Kadın sabah dokuzdan altıya kadar arıyordu. Saatine baktı. Sekiz olmuştu. Anlaşılan bu akşam fazla mesaideydi.

"Yo çalmıyor. Sana öyle gelmiş."

"Sesi duyulmadı da ışığı yandı sanki. Görmezsin tabii abi, ters çevirmişsin. Sen telefonuna bakadur ben de şunları tazeleteyim. Hop! Kardeşim bir baksanıza yahu buraya! Bunları da bul bulabilirsen."

Var gücüyle Bünyamin'in ağzına patlatmak geçti içinden.

"Yahu çalmadı diyorum." Bir yanda karısına ihanet, diğer yanda Bünyamin'i öldürme isteği; cehennemin yolu gözükmüş, az ileride zebaniler bayrak sallıyorlardı. İfadesiz bir yüz takınmaya çalışarak oturmaya devam etti. Haftalar süren sıkıntısı iyice artmaya başlamıştı. Her an kusabilirdi.

"Ben bilmem. Arayacak tabii. Senin gibi yakışıklısını bulmuş. Bir de bendeki para sende olsaydı o zaman işte tam olurdu. Ha ha!"

"Sendeki parayı da bir türlü göremedik be Bünyamin. Nerede bu para? Liseden beri bir paradır gidiyor ama..."

"İhtiyarın koklattığı mı var? Ömrümüzü yedi kuruşları saya saya. Süper bir projem vardı bundan birkaç yıl önce, biliyorsun. Olsaydı köşeydim şimdi. Herif onun için bile sermaye vermedi."

"On yıl önceki hikâye değil mi bu? Ondan bekleyeceğine banka kredisi alsaydın sen de."

"Öyle deme oğlum. O işler dediğin gibi olmuyor. Sen memursun ne anlarsın ticaretten. Neyse garson göründü. Hah gel abicim gel! Şunları bir tazele hele. Şöyle karışık bir çerez de getir. Madem dert dinlemeye geldik, bari boğazımız kuru kalmasın değil mi ama."

Çoğunluğu mısırdan oluşan çerezle birlikte kendine ikinci, Bünyamin'e dördüncü birayı getiren garsona baktı. Onun yerinde olmak istedi. Evli olmadığına göre böyle bir sorunu da olamazdı. Zaten ne gibi bir sorunu olabilirdi el kadar çocuğun? En fazla kız arkadaş... Bu kâbus yetmiyormuş gibi bir de liseli muhabbetinden ileri gitmeyen konuşma iyice boka sarmıştı. Nereden geçmişti o sokaktan? Hadi geçmişti, evlerin içine bakma huyundan ne zaman vazgeçecekti? Karısının alaycı sesini duyar gibi oldu: *Röntgencilik ailenizde var canımın içi. Bak büyük amcana, o da hep benim V yakamdan içeri bakıyor.* Doksan üç yaşındaki adamın son günlerinde yapabildiği bu aciz çapkınlığa da gülemiyordu artık.

"Bünyamin ya bir sigara versene."

"Abi bıraktım dedin. Başlama şimdi."

"Şimdi başlamayacağım da ne zaman başlayacağım? Hadi ver Allah aşkına bir taneden bir şey olmaz." Bundan iyi zaman mı vardı başlayacak? Yay gibi gerilmiş vücudu gevşerdi belki biraz.

"Telefonu açmayacak mısın?"

"Yok, şimdi rahat konuşamam..."

"Oğlum karı sana yazılıyor işte, bırak onu bunu. Götür gitsin."

İşe bak, Engin Ağabey'den sonra Bünyamin de salak salak sırıtıyordu. Kaç defa söylemişti kaz kafalıya. Ne zaman bir kadın konusu açılsa azıcık olan aklı da gidiveriyordu. Özenle taranmış saçları, marka giysilerine rağmen uzaktan da yakından da sevimsizdi. Bünyamin'in durmadan salladığı bacağına tahammül etmesinin bir karşılığı olmalıydı. Çok mu acımasızdı? Sağduyusundan da kendisinden de bıktığını hissetti.

"Abi iyi ki geldik ya bu akşam. Birer tane daha söyleyelim mi? Gerçi üstümde yok ama artık sonuncular senden olur."

"Az önce söylemedin mi sen? Ne çabuk bitirdin ya?"

"Bırak şimdi. Sinan valla ne şanslı adamsın lan. Kadınlar hep kucağına düşüyor. Okulda da böyleydin. Gerçi beş kuruşun yoktu ama..."

Telefonu titremeye başlamıştı gene. Bünyamin durmadan anlatıyordu.

"Birader, dedim adama, madem bu kadar paran kıymetliydi de ne diye borsaya bulaştın, haydi bulaştın, anneannem gibi ne panik yapıyorsun rahat ol, dedim. Haklısın abi, dedi. Haklıyım tabii." Kahverengimsi alt dişlerini göstere göstere sırıtmaya başladı. Nedense çok hoşuna gitmişti kendi sözleri.

Sinan biten sigarasının izmaritine baktı üzüntüyle. Hani başlamayacaktı. İçini kaplayan vicdan azabını bastırmaya çalışırken, o da ne? Mesaj gelmişti.

Eğer bu akşam gelmezsen kendimi öldüreceğim, hem de not yazacağım ölümümden sorumludur diye... Sevmeyeceksen ne kurtardın beni? En geç saat onda bekliyorum.

Saatine baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Derhal bir şey yapmalıydı. Bu adam bu kadını hak ediyordu.

"Bünyamin ya, ne düşündüm biliyor musun?" Nereden bilecekti yer cücesi? Neyi bilmişti zaten bugüne kadar?

Elmas'ın kaçıncı defadır "Kendimi öldürürüm" dediğini Bünyamin'e söylemediğine memnundu.

"Bu kadın... Ben bu kadına tutuldum galiba Bünyamin. Bilmiyorum ne yapacağım?"

"E az önce ne yapacağım bunu, istemiyorum diyordun."

"Yok be. Neyse..."

"Neyse ne? Söylesene yahu."

"Ya, ben. Beni istediğinden tam olarak emin olamadığım için öyle söyledim."

"Hadi ya, inanmıyorum, seni ha? O kadar arayıp soruyor. İstemese neden arasın?"

"Yok be, yemekte biraz soğuktu sanki. Böyle bir yakın bir uzak, anlayamadım tam. İstemiyor gibi bazen. Neyse."

"Seni istemeyen bir kadın? Muhakkak tanımam lazım bu kadını oğlum." Gene kahverengi dişlerini göstermeye başladı.

"Ben de onu diyecektim. Bir tanışsan diyorum, gerçekten bir şeyler hissediyorum bu kadın için. Bu akşam beni bekliyor, bir gidip görsen, ağzını arasan. Arkadaşıyım, sizden çok bahsetti, tanışmak istedim desen..."

"Olur mu gerçekten?"

"Olur ya. Tamam hallettim ben hesabı. Al sen şu parayı. Al al, yanında dursun oğlum. Giderken bir şişe içki al. Görgüsüz bunun arkadaşları, eli boş geldi demesin. Ha, babanın fabrikasından da bahset, anlasın çevremin geniş olduğunu."

"Ne alsam? Viski sever mi?"

"Al tabii, viski al. Bak adresi yazıyorum buraya. Önce yazayım sonra tarif ederim. Bak şimdi..."

CANIMIN CANANI ARTIK BİR HİÇSİN

Dört nala gelip bağ bahçemize dalmışsın. Mavimizi kapatmış, yeşilimizi soldurmuş, sularımıza göz dikmişsin. Sen bunları yapacak hakkı nereden aldın? Sen nesin?

Yavrumun gönül kapısının önünde durup, açılması için diller dökmüşsün. Sana bin zorlukla onardığı kalbinde yer açmış, seni buyur etmiş, sana alın terinden masalar kurmuş, incecik kadehlerde sevgisini ikram etmiş. Önüne ne konduysa düşünmeden yemiş, içmişsin. Altına şefkatinden döşekler sermiş, seni kollarında uyutmuş. Uyurken saçlarını okşatmışsın. Saçlarını okşamış. Nefesini dinletmişsin. Nefesini dinlemiş; bazen duymadım sanıp korkmuş, bazen inledin sanıp kederlenmiş. Sana sarılıp masallar anlatmış. Onunla uyurken dinlenmiş, güçlenmişsin. Yüceler yücesi seni bize cehennemin esfel-i safilinden göndermiş. Neden?

Çocuğumun hayatına girerken salt kendini değil, arkanda bıraktığın ama kapatamadığın yarım ilişkilerin gölgesini de yanında getirmişsin. Onlardan aldığın ahlarla bugüne dek gelebildiysen daha başına gelecek varmış. O ahlar ki ağızlardan çıksa da yüreklere kor olmuş. Sen insan mısın?

İstemediğim halde benim de hayatıma girmişsin. Seni gördüğüm an kibrinden irkilmişim. Ne yaşını ne yaşantını ne aileni sorup soruşturmuşum. Sana ilişmemiş, üstüme düşen

kadarıyla izlemişim. Seni evladımın kulağıyla dinlemiş, ağzından bir yerine on çıkan ismini duymuşum. Duyduklarımın içinden kâh çıkartmış kâh artırmış bulduğumdan çekinmişim. Gene de dilimi tutmuşum, çocuğum sana gönül indirdiğinde bana susmak düşmüş. Sen kimsin?

Küçüğüm, ayaklarının altına serdiğin ipek halının usulca renk değiştirdiğini, kan kırmızıya döndüğünü, onu bekleyen kör dövüşünü tahmin bile etmemiş. Dürüstlüğün birinci kertesini unutmuş, kendine bir dizi yalan bulmuş, onlardan gösterişli kaleler yapıp içine girip oturmuşsun. Rengârenk kumaşlardan bayraklar kesip kulelerine asmışsın. Ve her bayrağa hayat veren bir sevgili bulmuşsun, her bayrak bir hayat olmuş. Sonuncu bayrağın ne olduğunu soranlara kader demişsin. Kader bu değil. Sen takdir-i ilahînin ne olduğunu nereden bileceksin?

Bir tane evladımın körpe kalbini beğenmişsin, haklısın. Onun merhametinde kimi görmüş, ona güvenebildiğin gibi kime güvenmişsin? Yine de tek sana gülen gözlerine pusu kurup nişan almış, onu kör etmişsin. Sevginden öte bir şey talep etmezken bir ömürlük demiş sonra kendine şaşmışsın. Sen bunca hatayı art arda yaparken onun ilk takıldığı yerde sözlerine yetişmeye çalışan bu çocuğu cezaya koymuşsun. Utanmadın mı?

Her şey onun suçuymuş. O ki senin ağzından her çıkanı gerçek sanmış, ama sen sadece canını yakmakla kalmamış, bir de onu aptal yerine koymuşsun. Her sözünü ben'le başlayıp ben'le bitirmişsin. Meğer her şey senmişsin, her şey seninmiş. Senin bayramın bayrammış, onunki bir hiç. Senin isteğin farz, onunki faraziymiş. Adaletin nerede?

Nereden bilsin de seni günler, haftalar, aylarca pencere önünde beklemesin? Ne kendinin ne sesinin gelmeyeceğini, nereden bilsin? Adalet, ahlak ve erdemi kendine göre örüp sırtına geçirir, hesabı önce içine vereceğini bilmezmiş-

sin. Yalnızlığının yüküne omuz vermeye gelenleri birer birer yanından kovalarken hep genç kalacağım sanmışsın. Koşarak girdiğin hayatlardan parmak uçlarında çıkarken kendine ne çok yalan söylemişsin. Ve rivayet o ki, şimdiye dek sana bir şey olmamış.

Canımı kendi kendinden ayrı düşürmüş, şüphe ettirmişsin. Küçücük yüreğine soktuğun kararsız bıçak darbeleriyle bedenini yarı canlı bırakmış, ardına bakmamışsın. Senin yerine o utanmış, yaralarını kimselere göstermemiş. İçi iltihap sararken artık aklında ne doğrusu ne eğrisi ne aklının kendisi kalmış. Onu evim dediği yere yabancı kılmışsın. Her şeyi bilen sen, bunların hesabını nasıl vereceksin?

Gayrı kıymetlim, çaresizliğini koynuna almış, duasını bekleyen bir ölü gibi aylardır içerde yatıyor. Ne yiyor, ne de içiyor. Senin oyun alanından savaş alanına çevirdiğin yüreğine, aldığın aklına, bedeninde açtığın iltihaplı yaralara benden şifa bekliyor. Ama ben ne yapılır hiç bilmiyorum. Bileni bulmam zaman alıyor. Buluyorum, kötü gün için kenara koyduklarımın hepsini çıkarıp veriyorum onlara.

"Çare olun," diyorum.

"Kavrulmuş bu, yaşamaz," diyorlar. Çocuğumun senin ayaklarına kapandığı gibi, ben de onların ayağına kapanıyor, ellerini eteklerini öpüyorum.

"Vakti dolmadı ki daha, hele ben yaşarken..." diyorum.

"Zehri akıtmak lazım, çok uzun sürer, bir daha ayağa kalkamayabilir," diyorlar.

Tekrar yanı başına koşup evladıma bakıyorum. Yarı baygın yatıyor. Ellerine bakıyorum. Senin birer birer öptüğün parmaklarından başlayarak her yeri şişmiş, zehir toplamış. Bulabildiğim en keskin ne varsa getiriyorum. Olanca dikkatimle parmak uçlarına kesikler atıyorum. Her bir parmak ucundan incecikten kan sızmaya başlıyor. Zehir akıyor. Canını yaktım mı diye yüzüne bakıyorum. Hiç kıpırdamadan

yatıyor. Sızan kan geceleri çoğalıp gün doğumu azalıyor. Zehirli kanı toplamış bezleri kimseye göstermeden arka bahçede gaz döküp ateşe veriyorum. Canımın kanı gürül gürül tutuştukça, yaşlı yüzüme, buruşuk ellerime vuran sıcağı hissettikçe rahatlıyorum. Küller havaya savruldukça seni de yakıyorum. Ateş kora dönüp rüzgâr külü karıştırırken koşarak yatak odasına geri dönüyorum, ona savrulan külleri göstermek istiyorum. Görmüyor. İçindeki zehirle birlikte kanı daha epey akacak. Bunu bildiğim için bir yandan vücuduna kan veriyorum. Odasının dışına çıkar çıkmaz bütün evi kaldırıp yeni baştan diziyorum. Yıkanmadık çarşaf, perde, halı bırakmıyorum. Buz kesmiş havada kollarım çıplak, elimde tahta fırçası, evin merdivenlerini fırçalıyorum. Onun yattığı her gün, yaşama çıktığı bir basamak. Önümdeki taş parçasının üstünü, yanını köpüklere boğuyor, ardından duru suyu kovayı kaldırdığım gibi hızla yere çarpıyorum. Pis köpükler taşı yalayarak aktıkça içim ferahlıyor, dua ediyorum.

Bugünlerde mutfaktan duyduğum hıçkırıkları azalmaya başladı. Ona konuştuğumda gözleriyle beni takip ediyor. Yanına bütün sevdiği oyuncakları dizdim, onlarla olan anılarını anlatıyorum. Nadiren gözleri gülüyor ama sana bakarken güldüğü gibi değil, yüreğimle biliyorum bunu. Henüz çiğneyemiyor ama yutabiliyor, gene de hemen yoruluyor. Sil baştan bir bebek büyütüyorum. Ama bu bebek içindeki acısıyla geliyor. İstemiyorum, kaşığını tutan elimi öperken gözlerimde saklanan yaşları görsün. Bir lokma yediği yemeğe şükredip ondan artan yemekleri kimse yemesin diye evyeden akıtıyorum. Hâlâ kendi başına yürüyemiyor. Yalpalıyor, çarpıyor, bazen kalkmaya çalışıp kalkamıyor. Bebekliğinden tek farkla; bu sefer ne kalkmayı ne yürümeyi istiyor. Bana ses verdiği zamanlarda ayakucuna oturup ona başka şeylerden bahis açıyorum. Zaferlerle dolu hikâyeleri dinlemeyi seviyor. Anlatıyorum. Söylemiyor ama ben anlıyorum.

Hikâyenin sonlarına doğru gözlerinde uzaktan bir pırıltı geçiyor. Bakışlarıyla benim de zaferlerim vardı diyor. Bakışlarımla gene olacak diyorum. Hiçbir şey söylemeden perdesini hep açık tuttuğum camdan dışarı, uzaklara bakıyor. En çok o zamanlarda içine elimi sokup acısını yakaladığım gibi bütün kuvvetimle çekip çıkartmak istiyorum. İlle de bir insanın içinde yaşaması gerekiyorsa, kendi içime tıkmak istiyorum. Aynı küçüklüğünde hasta yatarken Tanrı'dan ateşini ondan alıp bana vermesini istediğim gibi. Bunca yıl aradan sonra gene bunu diliyorum. Evladın da olsa bir başkasının acısı devralınmıyor.

Yıllar yılı göğsümde mırıldayarak uyuttuğum, sütümle beslediğim, etimle koruduğum, sinirlenip savurup sonra da uyurken kulağına özürler dilediğim, kahkahasını duyabilmek için nerelerden koşup geldiğim, geceler boyu kâbuslarında tek bir sesine fırladığım canımın canından ne istedin?

Arada seninle konuşmayı özlüyor. Seni beklemeyi, evini koklamayı, yüzüne bakmayı, sen yerken seyretmeyi, senden öğrenmeyi, giysilerinin kumaşına dokunmayı özlüyor. Bitmiş olsa da zamanında ona söylediklerinin doğru olmasını istiyor, istiyor ki kendini bu hale getiren kandırılmışlığı neresinde taşıyacağını bilsin.

Şimdi sevdiğimin gözlerine, onu doğururken bıraktığım ışığı ikinci kez veriyorum. İstediğinin sen olmadığına artık eminim. Biraz daha kendine gelince seni ona anlattım. Kendine taze kan aradığını, onun kanıyla beslendiğini, bir anda içip bir anda doyduğunu, ileride gene acıkacağını, gerçek sevgiyi bilmediğini, kendinden başkasını düşünemediğini... Bu yaşımdan ve yerimden gördüğüm her şeyi anlattım. Korktuğum kadar üzülmedi, gözlerinden süzülen yaşlar, yastığını ıslatıp onu rahatsız etmesin diye başının her iki yanına kat yapıp serdiğim tülbentlerin üstüne akarken bunların son damlalar olduğunu bildim.

O, içindeki sese kulak vermemenin, ilk hissi görmezden gelmenin bedelini kat be kat ödedi. Bundan sonra karşısındakinin bir söylediği söze, bir de onu söyleyene bakacak. Unutursa da ben hatırlatacağım.

Tabiatın, onun iyileşmesi için uzattığı ele böylesi gayretle tutunurken onunla bir defa daha gurur duyuyorum. Belki bu yüzden artık beni ve ailemi boğduğun bu acıyı hırs ve hiddetle anmıyorum. Çünkü biliyorum ki döneklik ve kararsızlığın, yaşamın sana sunduklarına sırt çevirmenin, kaderini aklınla çizmemenin cezasını perişanlığın görünür hale gelip bir hiç olduğun zaman ummadığın kadar büyük bir şiddetle çekeceksin.

Tanrı seni korusun çocuğum.

IVIR ZIVIR

Bir süredir kendimi Mystery Case Files oyunlarından alamıyordum; Huntsville, Ravenhearst, Prime Suspects ve Madam Fate. Bu oyunlar sayesinde kendimi gerçek bir dedektif gibi hissediyordum. Orada gördüğüm her şey beni büyülüyordu. Madam Fate en favori oyunum olmuştu. Çeşitli mekânlarda -bunlar lunapark, büro, mutfak, denizaltı, itfaiye, berber dükkânı, kukla sahnesi, poligon, mezarlık, kütüphane, sirk, korku tüneli olabiliyordu- bulunması istenen saklı nesneler vardı. Nesnelerin isimleri ekranın sağ tarafında İngilizce olarak listeleniyor, bulundukça puan kazanılıyordu.

Püf noktası şaşı bak şaşır resimlerine bakar gibi yapmaktı. Ekranı karşıma alıp gözlerimi serbest bırakıp ekrana odaklanmadan uzağa bakar gibi yapıyordum, çoğu zaman oluyordu. Böyle böyle bir mekândaki liste tamamlanınca diğer mekâna geçiyordum. Türkçe karşılığını hatırladığım kelimeler epeyce olduğu için çok zorlandığım yerde nadiren başka bir mekâna geçiyor, orada devam ediyordum. Azimli bir oyuncuydum. Oyunda nesne bulmanın yanında başka bölümler de vardı. Örneğin kilitli bir kapı oluyordu. İçerideki odaya ulaşmak için kilidi açmak gerekliydi. Bunun için her kapının yanında bulunan düzenekleri çözmek gerekiyordu. Her kilidin bilmecesi farklı olunca teker teker denemeye baş-

lıyordum. Şifreye ulaşmak için bulduğunuz çekiç veya aletle bir tahta kutuyu kırmak, kutunun içinden çıkan gözü gözsüz köpeğe takmak, köpeğin bir yeri eşelemesi sonucu çıkan fosilleşmiş kemiği kibritle yakmak, ortaya çıkan gazla balonu şişirmek, balonu iğneyle patlatıp kuklayı korkutmak gerekiyordu. Bunları yapmak için çekiç ile tahta kutunun ilişkisinden başlayıp sebep sonuç diyerek sürekli denemeler yapmak zorundaydım. Bıkıp usanmadan esrarengiz nesneler arıyor, çoğunda da buluyordum.

Tüm mekânlar bitince final sahnesi geliyordu. Burada beni liste değil, bir yapboz veya bir bilmece karşılıyordu. Onu da bitirirsem bir üst seviyeye geçebiliyordum. Oyun boyunca gözüm ekranın sağ üstteki saatindeydi. Üst seviyeye çıkıldıkça artık bir oturuşta değil birkaç günde bitebiliyordu oyun. Gün geçtikçe ilerlemiş, ailede bu oyunu oynayan hemen herkesi geçmiştim.

İşyerinde de oynamaya başlamıştım. Bulabildiğim her fırsatta ekranımı kimsenin görmeyeceği şekilde çevirip, boş bulduğum beş dakikamı dahi o sanal mekânda eşya arayarak geçirmek zevklerin en büyüğüydü benim için. Verilen cisim isimlerinin aralarda şaşırtmacalı oluşu insanı yıldırmıyor bilakis uyarıyordu. Nesneler listesinde verilen bir "kalp" hepimizin çizdiği kalp şekli, kalp şeklinde bir pasta, kırmızı kupa kâğıdı veya anatomik bir kalp olabiliyordu. Böylece oyuncular hiçbir şeyin göründüğü ya da okunduğu gibi olmadığını keşfediyordu. Yemek molası vermez olmuştum. Öğle aralarını girişteki büfeden söylediğim bol Amerikan salatalı iğrenç yağlı sandviçlerle geçiştiriyor, masamdan bir dakika ayrılamıyordum. Evdeyse durum çok başka değildi. Sabahlara kadar oynuyordum, konusunu açtığımda oyunu sevmediğini söyleyenler gözümde aniden aptallaşıyordu.

Bilgisayarda bu kadar ciddiyetle oynanan oyunların insana güzel vakit geçirtmekten başka ne faydası vardı? Bazı

uzmanlara göre muhakeme yeteneğimizi çoğaltıyordu. Alıştırma yapıyorduk. Bazıları bu ve benzeri oyunların çok iyi yabancı dil öğrettiğini öne sürüyordu. Nesne adı öğrenerek bir dile hakimiyet düşünülemezdi bana göre. Peki, bir mekânı önce bilgisayarda görmenin gerçek yaşama faydası olacak mıydı? Benim fikrim olacağı yönündeydi. Bir araba yarışçısı bilgisayardaki araba yarışlarında başarılı olabilirdi; gözü, kulağı, refleksleri en önemlisi ilgi alanı bu yöndeydi. Kıyaslandığımızda bu kişiler bilgisayarda ne kadar pratik yaparsam yapayım beni geçerdi. Ama ya tersi? Ömründe araba yarışlarıyla uğraşmamış biri, bilgisayarla tanıdığı bu sporu gerçek hayatta ne kadar yapabilirdi? Ben faydası olacağını savunanlardandım. Belki 'yeni nesil' olduğum için böyle düşünüyordum.

Bu Mystery Files oyunlarının sonunda, ama ta en sonunda, size yıldız veriliyordu. Şu şerif yıldızlarından. Üstünde isminiz, altında da unvanınız yazıyordu. Ajan bilmemkim, casus falanca, özel ajan filanca gibi. En üst seviyeye bir rütbe kalmıştı. Onu da alırsam Özel Ajan Esra olacaktım. Özel ajan olmak, kraliçenin çalınan elmaslarını bulmak ya da devletlerin üst düzey sorunlarını çözebilecek kabiliyette olmak demekti.

Oturduğum site şehir merkezine çok uzak olduğu için yanıma rahat kıyafetlerimi alıp cuma günleri iş çıkışı direkt ablamın evine gidiyor, pazartesi günü ise onun evinden doğruca ofisin yolun tutuyordum. Dedektiflik oyunumuzu çevremizdeki tüm bilgisayarlara kurduğumuz için keyfim yerindeydi. Yalnızca ablamın iki kedisinin de kutu süt içmemesi durumu biraz bozuyordu; cumartesileri erkenden günlük süt kuyruğuna girmek bana kalmıştı. Haftanın üç günü beni evinde ağırlayan ablama bu kadarını yapabilirdim.

Yine bir cumartesi günü bakkal kapısında bekleşirken yanımda duran yaşlı kadınla selamlaştık. İsmini bilmiyor-

dum, o gün öğrendim: İnci. Pazar günü bakkal kapalı olduğu için onunla yalnızca haftada bir karşılaşıyorduk. Konuşmamız genelde ikişer cümleyi geçmiyordu. Onunla ilgili aklıma ilk gelen, sekmeyen derli topluluğu idi. Kısa kesilmiş dalgalı saçları artık gri renkten tamamen çıkmış, beyaza dönmüştü. Sabahın köründe üstüne başına gösterdiği ihtimam ile aşık atamazdım. İstemediğimden değil, beceremeyeceğimden. Gene de bu sabah beyaz saçlarına çok uyan leylak eşofman takımıyla yanımda dururken, üstümde dizleri çıkmış pijamadan bozma bir eşofman ve çapaklı gözlerimle kendimi her zamankinden kötü hissettim. Evet, hafta sonları dört saat uyuyordum ama bu bir bahane olamazdı. Bu hanımın bahçesinde sürüyle kedi beslediğini de biliyordum, ablam söylemişti. Yine de nizam ve intizamı elden bırakmıyordu.

Şimdi sabahın kör şafağında, yan yana bakkalın önünde dikiliyorduk. Hep konuştuğumuz kedilerin beslenme alışkanlıkları bahsinden sıkılmış olacağım ki, nereden çıkarttıysam birden babamın tüfek koleksiyonundan bahsettim. Ava ve avcılığa olan nefretimi kusmamın zamanı gelmiş demek ki. Bunun üstüne İnci Hanım bana babasından kalan domuz tüfeklerinden, onları bu kadar yıl tuttuktan sonra neden tuttuğunu unuttuğundan bahsetti.

"Artık yaşlandım. Evde kullanmadığım ne varsa veriyorum. Birkaç eşya bana yeter de artar bile."

Bu yüzden çocukları kızsa da o, kendi bildiğini yapacaktı. Kenarda köşede kalmış şeyler değerlenmeliydi. Acaba o iki tüfeği babama verir miydim? Mahallenin eski sakinleri arasında çok doğal karşılanabilecek bir teklifti bu. Ben o mahalle sakinlerinden birinin kardeşi de olsam bir şekilde kabul görmenin tadını çıkartmakla prensiplerim arasında uzunca bir müddet kalakaldım. Hiçbir şekilde bir silaha o güne dek elimi sürmemiş, hatta çiftlikte her yatağın başında duran tüfekleri ben gelmeden kaldırmasını kâhyaya tembihle-

miştim. İsterse kaldırmasındı, şehirden getirdiğim moda dergilerini pekâlâ başkasına verebilirdim.

Şimdi ne olacaktı? Kadın tereddütümü anlamış olacak ki gülümseyerek:

"Tüfekler zaten çok eski kızım, antika olmuş. Hiçbirinin çalışacağını sanmıyorum," dedi.

Bu sözüyle yumuşadım. Bana hem kızım demişti, hem de tüfekler çalışmıyordu. Kabul ettim. Evini zaten biliyordum. Saat beş için sözleştik.

Sütlerle eve gider gitmez ablama aldığım daveti anlattım. O da gitmem konusunda hemfikirdi. Tüfeklerin bizim elimizde en azından doğru yerde olacaklarını, babamın onlara iyi bakacağını, kadının bir gün tepesinin atıp eskiciye değerinin çok altında verebileceğini, belki çöpe atacağını söyleyince gitme fikri iyice kafama yatmıştı.

Saat beş, beş çayı demekti. Yoksa İnci Hanım beni bakkal dönüşü de çağırabilirdi. Ablamdan bu hanımın, değil mahalleden birini eve davet etmesini, sucuyu bile evine almadığını, bu uğurda damacana su siparişi vermediğini, suyu litrelik şişelerde bakkaldan taşıdığındı öğrendim. Belli ki muhafazakar bir kadındı. İnci Hanım'ı gitmeden sevmiştim. Ben de evime tanımadığım bilmediğim kişilerin girmesini istemezdim. Ayrıca kedilere bakması yeterince olumlu bir işaretti. Artık mükellef beş çayına hazırdım. İnci Hanım başka birini değil beni, evine aile yadigârını vermeye çağırıyordu. Bakkala böylesi özenli gelen bir hanımefendinin evine elbette bu halimle gitmeyecektim. Sonbahar bitmek üzereydi, hava erken kararıyor, soğuk aniden bastırıyordu; yine de kaloriferli eve göre biraz hafif giyinmekte fayda vardı. Şömine olma ihtimali de vardı. Herhalde karşısında oturur, anneannemin bir türlü bana elletmediği Limoges takımlarda çay içer, pötifur yerdik. Ya da minik eklerlerden. Üstümde bir önceki gün işyerinde giydiğim pantolon takımımla kapısını çalarken çiçek

almayı unuttuğumu fark ettim. Canımı sıkan şey demek buydu. Bir şey unuttuğumu biliyordum. Ceketimin önünü kapatsa mıydım? Kapı otomatiği sesi duyulurken aklıma takılan ikinci şeyi buldum: *İnşallah milföy ikram etmez. Hem bıçakla rahatça kesemem hem üstüm başım batar.*

İnci Hanım basamakların tepesinde beni bekliyordu. Saçları sabah gördüğümden bu yana dağılmış, üstünde kısa kollu bir bluz olduğu halde yanakları kıpkırmızıydı. Beni sevinçle karşıladı. Kadıncağızın evde fazlalığa tahammül edemediğini o an daha iyi anlamıştım. Yoksa niye bu kadar sevinsindi.

Dairesi girişin üstüydü. Aceleyle basamakları çıktım. İnci Hanım benden biraz uzun ve iriydi. Öpüşmedik ama el sıkıştık. Adab-ı muaşereti bana en güzel bu hanım öğretebilirdi. İçeri girmem için geri çekildi, ayakkabılarımı çıkartmayacaktım, kapının dışındaki paspasa iyice sildim ve içeri girdim. Girer girmez kendimi salonda buldum. Galiba antre salona katılmıştı. Önüm göz alabildiğine salondu. Hava kararmaya başlamıştı. Dışarıdan gelen ışık yeterli değildi. Gördüğüm kadarına inanamayarak yavaş adımlarla ilerlemeye başladım. O sırada İnci Hanım'ın sesini duydum. Bir köşeye konulmuş demir parmaklıklı paravanın arkasına eğilmişti.

"Şu ışığı açayım, o zaman daha kolay bulurum," dedi ve doğrularak oralardaki bir düğmeye bastı. Çıt! Dağınıklığı giderek artan saçlarından tüfekleri sabahtan beri aradığını anladım. Devasa salonun bir tarafı boydan boya camdı, perde yoktu. Panjurlar indirilmiş ama dışarıya doğru itilmişti. Camlara içerinin görünmesini engelleyecek, buzlu cam etkisi veren kâğıtlar yapıştırılmıştı. Pencerelerin altında kalorifer petekleri görünüyordu ama yanmadığını az sonra titrediğimde fark edecektim. Yerde halı yoktu. Cilası aşınmış koyu renkli parkeler zamanın iyi kalite parkeleriydi. Bakışlarımı takip edince,

"Perdeyi de halıları da uzun zaman önce attım. Çok toz tutuyor," dedi İnci Hanım.

Odada sayamadığım kadar kitaplık vardı. Bundan sonrası için gözlerimin alışmasını bekledim. Kitaplıkların hepsi doluydu. Yerlerde yığınla gazete vardı. Kimisi İngilizce ve Fransızca olan gazetelerin Türkçe olanları çok çok eskiydi. Salondaki her koltuğun yanı başında bir öbek duruyordu. Hepsinin en üstünde gazeteden bir parmak daha kalın ölçüde cam kestirilmişti. Gazetelere baktığımı fark etti.

"Sehpalarımı verdim," dedi, "onun yerine gazeteleri kullanıyorum, daha iyi oluyor." Sonra mutlulukla eşelenmeye devam etti. Dolap altlarına eğiliyor, sabırsızca arkalarını görmeye çalışıyordu.

"Esra'cığım, sen de şu odaya bakar mısın? Bir oraya giremedim. Öyle üstten üstten baksan yeter, görürsün zaten," dedi tam karşımda duran kapalı kapıyı göstererek. Şaşkınlığım daha fazla belli olup kadını utandırmayayım diye ileri atıldım. Hızla ardı ardına birkaç kapı ve kısa koridordan geçtim. Karşıma iki kapı çıktı. İnci Hanım'ın eliyle odayı işaret ederken hafifçe sağa doğru uzattığı parmağı aklıma gelince sağdaki kapıya yöneldim. Kapıyı açtım... Açamadım. Çünkü üstlerde bir çengel kapıyı tutuyordu. Uzanıp çengelin ucunu yukarı itmeye çalıştım, olmadı, sıkışmıştı. Belli ki kapının kilidinde veya dilinde bir bozukluk vardı ve kapıyı tutan sadece o çengeldi. Etrafta itmek için kullanabileceğim bir alet aradım. Yerde kocaman bir taş vardı. Ne işe yaradığını anlamadım. Zaten kaldıramazdım da. Başka da bir şey yoktu. Ayakkabılarıma baktım ve hemen bir tekini çıkarıp topuğu ile çengeli yukarı ittim. Yerinden bile oynamadı. Sol elimle kapıyı kendime çekerek bir daha denedim. Tüm gücümle alttan vururken tek dileğim, kapının yarısını kaplayan buzlu camı kırmamaktı. Kapı bir anda ardına dek açıldı. Çok iyi gidiyordum. İçerisi karanlıktı. Elimi sağ duvara götürüp elekt-

rik düğmesini buldum ve bastım. Büyükçe bir odaydı. Kare odanın sağ duvarını kaplayan pencerelerin ve yerlerin durumu salonla aynıydı. Buranın da cilası eskimiş yalnız bu odadaki lataların araları yer yer açılmıştı. O yarıklara kim bilir ne toplu iğneler kaçmıştı. Belki önceden burada annesi yaşıyordu. İçeriden İnci Hanım'ın soran sesini duyunca kendime geldim.

"Bakıyorum, merak etmeyin!"

Karşımda şimdiye kadar görmediğim büyüklükte dev bir terzi makası asılıydı. Siyah metal sapına kazınmış markayı tanıdım, İtalya'da bu isimde bir makas-bıçak dükkânı görmüştüm. Çok pahalı olmasına rağmen adamın sattıklarını gazete kâğıdına sarması çok hoşuma gitmişti. Bir adım daha attım. Sol duvarda kapakları olmayan bir gömme dolap vardı. Ahşap pencere doğramalarıyla aynı renkti. Dolabın raflarına üst üste farklı kutular dizilmişti. Her kutunun bir etiketi vardı. Biraz daha yürüyüp dolabı yarıladım. Karşımdaki duvarda birbirine paralel, aralıklı, üç sıra metal boru döşeliydi. Makas bir çengele, çengel de en üst boruya asılıydı. Yanında onlarca çengel daha vardı. Teker teker her şeyi incelemeye başladım. Makaslar, cetveller, kenarı bir şekilde delinerek asılmış plastik kaplarda renklerine göre tasnif edilmiş düğmeler, çeşitli teller, telleri kesmekte kullanılan küçük boyda penseler -bazıları çok paslıydı- hemen yan tarafında yine duvara çivilerle tutturulmuş kırkyama pano üstünde bir sürü cep. Panonun ceplerinden çıkan rengarenk şişler, yün parçaları, inceli kalınlı tığlara bakarken bir anda odada üç tane, birbirine hiç benzemeyen ahşap masa olduğunu fark ettim ama hiç iskemle yoktu. İki masa uzun taraflarından bitiştirilmiş, kısa kenarı metal borular olan duvara dayanmıştı. Üçüncü masa diğerlerinden ayrı, girişin hemen sağındaki duvara yaslanmıştı, üstünde birbiri üstüne dizilmiş çok eski tahta raflar vardı. Raflar oldukça dar, içinde ancak

bir çalar saat barındırabilecek yükseklikteydi. Bu odada çalar saat muhakkak vardır diye bakındım. Yoktu. Rafların her gözüne örme hayvancıklar yerleştirilmişti. Usta işiydi. Bir bakışta tanıdığım hayvanların yanında çıkaramadıklarım da vardı. Renklerin uyumu hayret vericiydi. Derken gözüm yeniden gömme dolaptaki kutulara gitti. Kartondan, tenekeden, plastikten, keçeden yapılma sürüyle kutu vardı. Üzerlerindeki etiketler hayli ufak ve kargacık burgacık yazılmıştı. Aralarında bir tane koli vardı. Ona da büyük harflerle KIZ OYUNCAKLA- RI yazılmış, sondaki "rı" hecesi sığmadığı için etiketin alt satırına geçilmiş, ama hemen soldan başlatılmamış, üst satırın ortalarına denk gelen bir yere alakasızca kondurulmuştu. İlk bakışta çok kötü görünen bu yazının cesareti hoşuma gitmişti. Evde şimdiye kadar gördüğüm birbirinden güzel ve değişik el işlerine rağmen, ancak bir ilkokul çocuğunda rastlanabilecek bu plansız ve yarı cahil yazıyı içerideki kadın yazmıştı. Yazıya bakarken yaşlı kadın odadan içeri girdi, gülümseyerek:

"Orada burada rastladıkça alıyorum. Belki bir kız torunum olur bir gün," dedi.

Başımı yeniden odaya çevirdim. Masaların üstleri dikiş öteberisiyle, altlarıysa hasır sepetler, plastik kutular ve içlerinde envai çeşit parça kumaşlarla doluydu. Odadaki tek pencere gömme dolabın karşısındaki duvardaydı. Pencerenin ortasındaki sabit camın önüne çok eski olduğu belli, ayaklı bir dikiş makinesi konmuştu. Gözlerim karışıklığa biraz daha alışınca seçebildiklerim; iki tane çöp sepeti, masa üstünde ayrı çöp sepeti, öteki masanın üstünde kutuların arkasına saklanmış bir kasetçalar, yanında kime ait olduğunu okuyamadığım üç dört kaset, kasetçaların tepesinden bakan kocaman bir yağlıboya resim ve süt rengi mermeriyle bana ayaküstü bir şok daha yaşatan gül ağacından dört büyük çekmeceli, kocaman aynalı, nefis bir Fransız konsoluydu. Ben odanın ortasında öylece

dururken kadıncağız verdiği sözü tutabilmek için sonsuz bir çabayla aranıyordu. Öylesine gayret ediyordu ki ceketimi çıkarttım ve ben de ona katıldım.

"Şöyle şu boyda, iki tane olacaktı," derken kollarını en az bir metre açmıştı. O kadar büyük bir şey nereye girebilirdi? "Yan odada da olabilir aslında," dediği an hafif bir baş dönmesiyle bir yere dayandım. Yine de bakacağımı söyleyip çıktım. İlk gördüğüm kapının önünde durdum. Bu kapı çengelle değil anahtarla kilitlenmişti, anahtar üstündeydi. Yavaşça çevirdim, içeri girdim... Ve az önce çıktığım odada neden saat olmadığını anladım. Çünkü evin tüm saatleri buradaydı. Büyüklü küçüklü, metal, dijital, kurmalı sürüyle saat karşımdaki masada duruyor ve hepsi tıkır tıkır çalışıyordu. Kısa bir süre büyüleyici tik takları dinledim. Bu oda diğerinden biraz daha küçüktü. Saatlerin dışında karton kolilerde, toz içinde yüzlerce video kaset vardı. Kasetlerin üstünde dizi isimleri yazıyordu. Tek kişilik, birbirine dik konulmuş iki yatağın üstüne, küçük gelen battaniyeler örtülmüştü. Tüfekleri tamamen unutmuştum. Ufka bakar gibi uzağa odaklanmaya çalıştım. Bakışlarımı üstlerde gezdirdim. Tanrım! Duvara gelişigüzel çakılmış her bir çividen buzdolabı poşetleri sarkıyordu. Yakından bakınca bunların veterinerden verilen hayvan karneleri olduğunu gördüm. Her bir poşette bir karne vardı. Poşetler etiketliydi. Gözlerimi karşı pencereye çevirdim. Vasisdas denen en tepedeki küçük pencere vitray gibi boyanmıştı. Ama gazlı kalemle! Tansiyonum mu yükselmişti, kan şekerim mi düşmüştü? Yan odadaki İnci Hanım'ın sesini uzaktan duyuyordum. Bana bakacağım yerleri sıralamaya başlarken ne aradığımı hatırladım ama bu arada garip bir şey oldu. Kadının sesi giderek hafifledi, hafifledi ve bitti.

O sırada sol tarafımdan bir şey yere atladı. Simsiyah bir kediydi. Ödüm kopmuştu. Deminden beri dikildiğim halde koca kediyi nasıl göremediğimi anlamamıştım. Kafam karış-

mıştı. Kollarımı sıvayıp başladım çekmeceleri çekmeye. Daha odaları sindiremeden çekmece içlerine geçmekle vücudumu yavaştan klostrofobik bir his sarmaya başladı. Endişelenmeye başlamıştım, çişim de gelmişti. Ansızın bir ayağımın üşüdüğünü fark ettim. Ayaklarıma baktım. Hâlâ tek ayakkabıyla duruyordum. Teki herhalde diğer odadaydı. Geri dönüp başka bir odaya girdim. Ama burası oda değil banyoydu. Hali içler acısıydı. Duvarların her yerinden bir şeyler sallanıyordu. Karton parçalarına notlar yazılmıştı. Lavabonun üstündeki ayna, önündeki objelerden gözükmüyordu bile. Hazır tuvaleti bulmuşken çişimi yaptım. Titreyen ellerimi aceleyle yıkadıktan sonra kapının yanında devasa bir et çengeline asılı saman kâğıtlarını yadırgamadan bir tane koparıp elimi kurulayıp çıktım ve küçük koridorun yanındaki odaya girdim. Az önce girdiğim veya çıktığım oda bu oda değildi. Bu odanın içinden az önce fil sürüsü geçmiş gibiydi. Ayakkabıma bakındım, yoktu. Derken hatırladım. Mystery Files Oyunları böyle bir şeydi işte. Benim puanım çok yüksekti. Yapabilirdim. İş ki genel mekâna gelmeliydim. Salona! Ondan sonra hamlelerimi belirleyecektim. Uzağa odaklan!

Kapıları ardı ardına açmaya başladım. Bir yandan İnci Hanım'a sesleniyordum. Açtığım kapıların dört ya da beşincisinde saatli odaya denk gelince eski bir tanıdığı görmüş gibi sevindim. Ama odada İnci Hanım yoktu. Ayakkabımın teki de yoktu. Bu sefer daha yüksek sesle seslendim. Cevap yoktu. Banyoya girmeden önce kadının sesinin azalarak kaybolduğunu hatırladım. Bayılmış olabilir miydi? Diğer odaya geçtim, burada koca bir kilim ve ağzına kadar pet şişeler vardı. Hemen çıktım. Diğer odayı açtım, dikiş odasıydı. Bu sefer de sevinmiştim ama sevincim yerini çok geçmeden kaygıya bırakmaya başlamıştı. İçim daralıyor, camı açıp tüm şehre avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Kadın resmen kaybolmuştu ya da ... Bu ev beni delirtiyordu.

Bir süre sonra ne aradığımı tamamen unutmuştum. Girdiğim odalarda algımı kaybetmiş, elime gelen garip aletlere, yarısı kopmuş sabun parçalarına, onlarca yüksüğe, bazısı düzgün bazısı buruş buruş duran patron kâğıtlarına şuursuzca bakıyordum. Altı veya üstü, içi veya dışı, en önemli veya önemsiz parçası eksik bu eşyaları kanıksamıştım. Bir ara kafamı kaldırdım ve cadılar bayramına çok uyacak renklerde kocaman kabaklarla bezeli perdelerle göz göze geldim. Ne zamandan beri oradaydılar? Aman Allah'ım, tavandaki üç kollu, zamanında havagazıyla yandığını tahmin ettiğim, tek fanusu kalmış avizenin her kolundan makrame sarkıyordu. Tam olarak neredeydim?

"Artık gitmem gerek İnci Hanım, lütfen neredeyseniz çıkın!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Evde hiç ses yoktu. Az önceki kedi de kaybolmuştu. Camdan dışarı baktım. Bu camların birkaçını az önce açık gördüğüme yemin edebilirdim. Şimdi camların hepsi kapalıydı ve pencerelerin kolları yoktu. İstesem de açamazdım. Hava kararmış, ev iyice soğumuştu. Soğuğu iliklerime kadar hissediyordum. Ceketimi, ayakkabımı özledim. Çantamı hatırlayamadım. Kadının ismini durmaksızın bağırarak önüme gelen odaya girmeye başladım. Yeniden girmeyeyim diye oda kapılarını ve ışıklarını özellikle kapatmıyordum. Kaç tane farklı odaya girdiğimi unutmuş, salona çıkmaya çalışıyordum. Daha rahat hareket edebilmek için diğer ayakkabımı elime almış, evin içinde koşturuyordum. Paniğe kapılmamak için uğraşmış, başarılı olamamıştım. Sırtım terden sırılsıklamdı. En sonunda bir kapıyı açtım ve salona çıktım. Elektrik düğmesine bastım, yanmadı. Kafamı yukarı kaldırınca tavandan ışıklandırma olmadığını gördüm. Az ileride ayaklı bir lamba vardı, el yordamıyla düğmesini bularak yaktım. Yalnızca ceket ve ayakkabımı alıp gitmek istiyordum. Ayakkabımı göğsüme bastırarak kapının oraya seğirtirken omzumu hızla bir yere çarptım. Çok

canım yanmıştı. Acıyla vurduğum yeri ovuşturdum. Gömleğim tam o noktadan yırtılmıştı. Paravan sert çarpışmaya rağmen yerinden bir milim oynamamıştı. Bir an sendeledikten sonra yürümeye devam ettim.

Salonun iki ucunda karşılıklı iki kapı vardı. Biri benim geldiğim odalara açılan kapı, diğeriyse sokak kapısıydı. Kurtulmuştum. Son bir gayretle diğerini açtım... Karşımda sokak kapısı yoktu. Onun yerine koca bir duvar, üstünde bir sürü çivi ve çivilerden sarkan tomarla anahtarlar vardı. Gördüğümü algılayamıyordum. Uzun bir müddet duvarın karşısında öylece durdum. Beni biri izliyordu. Yavaş hareketlerle duvarın sağına ve soluna baktım. Kimse yoktu. Yalnız duvar vardı. Bir elim göğsümde diğer elimi başıma bastırıyor, aklımı tutuyordum. Diğer kapıyı deneyemeyecek kadar yorgundum. Zaten oradan çıkmıştım. Aynı yavaşlıkta kapıyı kapattım ve salona geri döndüm.

Çarptığım ilk koltuğa oturup ayakkabımı kucağıma koydum. Işık yanmıyordu. Belki ışığı hiç yakmamıştım. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Evin içinde önce ev sahibi sonra ben kaybolmuştuk... Sonra kedi... Kedi de kaybolmuştu. Kedi kadınla aynı yerde miydi? Yoksa ben en başta mı kaybolmuştum? Soğuk, perdesiz, halısız, karanlık salonda yalnız ve çaresizdim. Bir şey duymuştum! Hayır, o kendi inlememdi.

Saatler sonra şafak sökerken göz kapaklarım hepten ağırlaşmaya başlamıştı. Çok uykum vardı. Hiçbir ses duymuyordum. Gözlerimi son bir gayretle açtım. Karşısında oturduğum kitaplıkta küçük kırmızı bir kutu vardı. Üstündeki etikette de içinde ne olduğu yazılıydı. Hayal meyal etiketi okudum: "Ivır zıvır."

ÖLÜLER ve PERİLER

Zeynep Ünal

"Dört nala gelip bağ bahçemize dalmışsın. Mavimizi kapatmış, yeşilimizi soldurmuş, sularımıza göz dikmişsin. Sen bunları yapacak hakkı nereden aldın? Sen nesin?

Yavrumun gönül kapısının önünde durup, açılması için diller dökmüşsün. Sana bin zorlukla onardığı [redacted] açmış, seni buyur etmiş, sana alın terinden m[redacted]ş, incecik kadehlerde sevgisini ikram etmiş. Ön[redacted] konduysa düşünmeden yemiş, içmişsin. Altın[redacted] döşekler sermiş, seni kollarında uyutmuş. Uy[redacted]nı okşatmışsın. Saçlarını okşamış. Nefesini dinl[redacted] Nefesini dinlemiş; bazen duymadım sanıp ko[redacted] inledin sanıp kederlenmiş. Sana sarılıp masal[redacted] Onunla uyurken dinlenmiş, güçlenmişsin. Yü[redacted] seni bize cehennemin esfel-i safilinden gönde[redacted]"

ISBN 978-605-62631-9-4

ayizi kitap